MONICA LEWTY

Capcana dorinţelor

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de SILVIA IORGULESCU

Capitolul 1

Susi era din ce în ce mai nervoasă, pe măsură ce se apropia de Kalabra. Putea înţelege nevoia lui Carl de a se muta, dar i-ar fi putut măcar anunţa de această schimbare. Era greşit, credea ea, să-şi schimbe adresa fără să-i informeze pe cei de acasă. Zburase atâta distanţă încercând să-l găsească, iar şocul de a descoperi că nu mai locuia acolo fusese foarte mare. Actualul chiriaş al fostului său apartament nu-i fusese de prea mare ajutor, dar, din fericire, un vecin îşi amintise unde lucra.

Susi spera ca să nu-şi fi schimbat şi serviciul, fără să anunţe pe nimeni. Asta ar fi fost prea mult.

După ce părăsise oraşul Sydney în taxi, parcursese o lungă bucată de drum de-a lungul câmpiilor întinse şi pustii. Nu se zărea nici urmă de viaţă, pe sute de kilometri, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul deşertului.

-Aici locuieşte Latham Elliot? întrebă ea la coborâre.

Dacă ar fi ştiut cât de departe se afla Kalabra, s-ar fi gândit de două ori înainte de a merge cu taxiul.

N-ar fi fost o idee rea nici să-i ceară şoferului s-o aştepte până se asigura că fratele ei Carl se afla încă acolo.

Bărbatul încuviinţă din cap.

- Da, vă aşteaptă?

Susi clătină din cap şi ochii ei verzi îl priviră cu atenţie.

- îl caut pe fratele meu. Lucrează aici.

Şoferul zâmbi şi porni motorul, înainte ca Susi să mai adauge ceva. în urma lui rămase doar un nor de praf.

Tânăra înaintă spre casa albă, privind cu uimire clădirea înaltă. Când se apropie de uşă, un bărbat bătrân cu pălărie kaki îi ieşi în întâmpinare.

- Nu se primesc vizitatori înăuntru, o avertiză el.

Cuvintele lui o nedumeriră.

- Sunteţi domnul Elliot? întrebă ea.

Bărbatul ridică din spâncene.

- Sunt ajutorul lui. Vă aşteaptă?

- Nu, dar e vorba de ceva foarte important. V-aş rămâne îndatorată dacă l-aţi anunţa că îl caut.

- Domnul Elliot nu primeşte pe nimeni fără programare. Puteţi să-mi spuneţi despre ce e vorba? întrebă el, privind-o cu îndoială.

Susi începu să se enerveze. Ce fel de persoană era acest Latham Elliot?

- Este vorba despre fratele meu, răspunse ea. Carl Kingswood.

Expresia bărbatului se schimbă dintr-o dată.

-îmi pare rău, domnişoară, sunt şi mai sigur că domnul Elliot nu vă va primi.

Ochii tinerei se îngustară.

-N-am bătut atâta drum ca să fiu alungată. Vreau să mă duceţi la el.

Bătrânul ridică din umeri.

-Dacă insitaţi, dar... făcu el nesigur. Vă rog să aşteptaţi aici, să vă ce pot rezolva.

Apoi intră în clădire, privind în urmă cu o mină îngrijorată. Susi era total nedumerită. Bărbatul nu confirmase, nici nu negase prezenţa lui Carl în această clădire. Oare mai lucra încă aici? Era clar că-l cunoştea, dar ceva era în neregulă. Susi îşi dorea să-l fi întrebat mai multe.

I se păru o veşnicie până când bărbatul se întoarse. Susi nu se mişcă din loc, cu toate că toridul soare australian dogorea, făcând-o să regrete că n-avusese inspiraţia să-şi ia o pălărie. Era zi însorită, cum rar avusese ocazia să vadă în Anglia, fără nici un nor pe cer; nici o pală de vânt nu bătea.

Exact aşa îşi imaginase Australia - fierbinte şi uscată, cu sute de kilometri de câmpii. Era cu totul altfel decât Sydney şi suburbiile lui, care o dezamăgiseră prin agitaţia şi traficul continue. Poate, dacă ar fi avut timp să viziteze oraşul, şi-ar fi schimbat părerea. Dar prima impresie o deziluzionase.

-Domnul Elliot vă va primi, zise bătrânul, cu o expresie

surprinsă pe faţă, de parcă nu s-ar fi aşteptat la asta. Urmaţi-mă, adăugă el.

Susi intră în clădire, privind în jur cu interes. Latham Elliot părea un om foarte bogat.

Dar n-avu prea mult timp de observaţie, pentru că însoţitorul ei o pofti într-o cameră ce părea a fi biroul domnului Elliot.

Bărbatul dinăuntru nu se ridică de pe scaun la intrarea lor. De fapt, nici nu se uită spre ei. Susi decise că acest Elliot era om foarte nepoliticos. Picioarele lui erau întinse sub birou, cizmele depăşindu-i marginea şi ieşind pe partea cealaltă. Era îmbrăcat într-un tricou gri care-i scotea în evidenţă trupul bine făcut şi braţele puternice. Degetele lui osoase ţineau un pix, iar atenţia lui era absorbită de cele ce scria, ignorându-şi musafira neaşteptată.

Avea părul negru şi ondulat. Nasul îi era drept şi puternic, iar fruntea înaltă şi mândră. Bărbia părea dreaptă, oferindu-i un aer hotărât şi agresiv totodată.

Pe neaşteptate, îşi ridică privirea spre ea:

-Domnişoara Kingswood? întrebă el.

Susi înclină din cap, şi părul ei roşcat îi alunecă pe obraji. îl privi pe Latham Elliot plină de demnitate.

Bărbatul nu părea încântat s-o vadă, demonstrându-i că fratele ei nu-i lăsase o amintire plăcută. Dar nu venise aici să-l vadă pe Latham Elliot şi-i putea înghiţi insolenţa până când afla unde-l putea găsi pe Carl.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, bărbatul spuse:

- Dacă îl cauţi pe fratele tău, poţi să pleci chiar în această clipă. Kingswood nu mai lucrează aici.

Tonul lui era arogant şi condescendent, iar privirea pe care i-o aruncase îi demonstra că o dispreţuia la fel de mult ca şi pe fratele ei.

Susi simţi că se sufocă şi abia se stăpâni să nu-i întoarcă spatele şi să plece. Acest om era foarte nesuferit.

- Poate îmi poţi spune unde se află, încercă ea.

Inima ei începu să bată nebuneşte, dar Susi preferă să pună acest fapt pe seama şocului de a descoperi că fratele ei nu mai lucra acolo, decât să admită că avea vreo legătură cu acest bărbat. Nu se mai simţise niciodată atât de inconfortabil. Era evident că bărbatul n-avea o părere prea bună despre ea, deşi abia se cunoscuseră.

Se strădui să zâmbească, întrebându-se dacă rolul de femeie neajutorată o va ajuta, apoi începu să se îndoiască. Oricum, nu i se prea potrivea. întotdeauna avusese curajul să lupte şi să se apere şi nu voia să-l lase pe Latham s-o intimideze, deşi i se părea că exact asta face. Era un sentiment neplăcut, pe care nu-l mai experimentase niciodată. Nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte, şi totuşi se simţea ameninţată.

- Habar n-am, răspunse el cu o voce guturală şi cu un accent care lăsa să se înţeleagă că nici nu-l interesa.

- Dar trebuie să ştiu, protestă Susi. E fratele meu, nu înţelegi? Am venit din Anglia ca să-l văd.

- Nu-mi pasă de unde ai venit, răspunse el cu răceală.

Nu eşti binevenită aici. Te rog să pleci.

Susi clătină din cap cu un gest nervos. în încăpere era răcoare, dar tânăra îşi simţea palmele ude şi rochia i se lipise de spate.

- Unde vrei să mă duc? întrebă ea. Am venit aici cu taxiul de la Syndey, în caz că te interesează. M-a costat o avere. Credeam că-l voi găsi aici pe Carl. Eşti sigur că nu ştii unde se află?

- Dacă ai fost atât de stupidă încât să laşi taxiul să plece fără să ştii dacă ai ajuns unde trebuia, atunci înseamnă că eşti la fel de proastă ca toate femeile. Te va conduce Jake şi, dacă vrei sfatul meu, ar fi bine să te urci în primul avion către Anglia. N-ai ce face aici.

Susi îşi puse palmele pe birou, privind direct în ochii lui negri şi impenetrabili, care o studiau la rândul lor cu mare atenţie. Ceva din expresia bărbatului o făcu să se cutremure.

La slujbă, avusese de-a face cu tot felul de bărbaţi, dar nici unul n-o intimidase ca cel aflat acum în faţa ei.

- Nu plec până când nu aflu unde e fratele meu.

Sunt convinsă că ştii.

Foarte încet, bărbatul se ridică. Era foarte înalt şi emana hotărâre şi forţă. De asemenea, părea ostil, lucru pe care Susi nu-l putea înţelege.

- N-am obiceiul să mint, domnişoară Kingswood. Nu ştiu unde se află fratele tău şi nici nu-mi pasă. Clar?

- Perfect, zise ea ridicând vocea, enervată. Dar cred

totuşi că mă poţi ajuta. Trebuie să ştii ceva, şi nu cunosc pe nimeni altcineva aici...

- Şi e atât de important să-l găseşti? întrebă el cu dispreţ.

- Da, nu ne-a mai scris de doi ani.

Îl privi cu ochi mari. Părea un bărbat care nu se simţea bine muncind la birou şi care abia aştepta să termine această îndatorire plictisitoare. Şi iată că ea îl deranja!

- Nu mi s-a părut niciodată foarte familist.

- Dar ne scria, insistă Susi, la început. O scrisoare pe lună. Părinţii noştri au fost foarte supăraţi când scrisorile au încetat.

El zâmbi fără veselie, arătându-şi dinţii ameninţător.

- Nu pricep de ce-mi spui mie toate astea. Nu mă interesează nimic legat de Carl Kingswood.

- Bun, deci ai avut unele neînţelegeri cu el, continuă Susi, dar nu văd nici un motiv pentru care nu mă poţi ajuta pe mine. Aveam de gând să locuiesc la el.

-Atunci, ai ghinion, o anunţă el detaşat, reaşezându-se pe scaun şi privind pe fereastră.

Susi observă că avea părul lung până la umeri. Deodată, simţi ciudata nevoie de a-l atinge. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat atât de fascinant.

Comparat cu cei pe care-i cunoscuse în Anglia, părea dur şi sălbatic.

Barbar. Ceva din felul lui de a fi era foarte atrăgător. Cu toate astea, atitudinea lui o enerva peste măsură.

- Mi-am luat doar bilet de dus, exclamă Susi. Nu mi-am putut permite mai mult. Dacă nu mă ajuţi, nu-l voi putea găsi pe Carl şi nici nu mă voi putea întoarce acasă.

-Asta e! răspunse el tăios.

Ochii verzi ai lui Susi clipiră.

-Domnule Elliot, nu cred că doare să ajuţi pe cineva! observă ea cu răceală.

-Sugerezi că mint?

Susi şi-ar fi dorit să se întoarcă spre ea. îi era greu să se certe cu spatele lui impunător.

-Sugerez că eviţi să-mi spui adevărul, pentru că voi doi aveţi ceva de împărţit, dar eu n-am nici o vină în toată povestea asta. Nu trebuie să te răzbuni pe mine.

îi auzi respirând cu greutate, dar bărbatul nu se întoarse. Privea pe fereastră. La ce anume, numai el ştia. Nu se vedea nimic în jur, pe zeci de kilometri.

-Ai putea să încerci la poliţie, sugeră el. Spune-le că a dispărut.

-Si cu ce mă poate ajuta asta? întrebă ea. Vor veni să te întrebe pe tine şi, dacă te vei purta la fel, nu vor obţine nimic.

El ridică din umeri.

-înseamnă că ai într-adevăr ghinion.

-Ce vreau să ştiu, îl întrerupse ea, e ce s-a întâmplat cu scrisorile pe care i le-am trimis. Sunt sigură că au fost trimise mai departe, în locul unde s-a mutat. A locuit aici după ce a părăsit apartamentul?

Latham Elliot se întoarse uşor, din profil.

Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de mândru, de arogant, de agresiv.

- N-a locuit niciodată aici. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu scrisorile. Poate că au venit exact când... se opri el o clipă, privind-o cu atenţie, când... a renunţat la slujbă.

- De ce a renunţat? întrebă, logic, Susi.

Bărbatul lovi cu palma biroul.

- Pentru că ţinea la viaţa lui!

Era atâta ură în vocea bărbatului, încât Susi clipi din ochi cu uimire.

- L-ai ameninţat? se dezmetici ea.

- Nu vreau să discut despre Carl Kingswood, răspunse el. Te rog să pleci. Nu mai am nimic să-ţi spun!

Dar Susi n-avea nici o intenţie să părăsească biroul.

- în mod evident, ascunzi informaţii care mi-ar putea fi de folos. De
ce?

El zâmbi pentru prima oară.

- Ai fi surprinsă dacă ţi-aş spune că vreau să te protejez?

Susi ridică din umeri.

- Bun, înţeleg, fratele meu nu-i un sfânt. Dar n-am de unde să ştiu ce s-a întâmplat între voi, nu l-am mai văzut de când aveam paisprezece ani. E cu zece ani mai mare decât mine şi nu l-am cunoscut prea bine.

- Atunci, de ce îl cauţi?

-Pentru că numai el mi-a mai rămas. Părinţii noştri au murit acum câteva luni. Se gândeau chiar ei să vină aici, după ce tata a ieşit la pensie, dar au fost implicaţi într-un accident de maşină, zise ea, cu voce stinsă.

Nu aştepta nici un fel de compasiune din partea bărbatului, şi nici nu primi.

Tonul lui fu la fel de ostil ca întotdeauna:

- Si voiai să vii la fratele tău să te ajute? Urmează-mi sfatul, domnişoară Kingswood, şi pleacă imediat. Nimeni care poartă acest nume nu-i binevenit aici.

Susi oftă, gândindu-se cum avea să se înţeleagă cu acest om.

-Orice ar fi făcut fratele meu, nu văd de ce trebuie să te răzbuni pe mine. Dacă m-ai ajuta sau dacă mi-ai sugera unde s-ar fi putut duce, ai scăpa de mine imediat. Nici mie nu-mi face plăcere să mă aflu aici.

-Pentru ultima oară îţi spun, zise Latham Elliot cu nerăbdare, habar n-am unde se află fratele tău şi nici nu vreau să ştiu. Dacă aş şti, l-aş omorî!

Susi se dădu un pas înapoi, surprinsă.

Ochii lui o priveau cu răceală.

-Pari uimită.

-Nu pot pricepe ce a făcut atât de rău încât să-l urăşti încă. Au trecut doi ani de când a plecat de aici, din câte înţeleg. Eşti un om dur, Latham Elliot. Presupun că fratele meu a fost la fel de nerăbdător să plece pe cât ai fost tu să scapi de el.

-Aici ai dreptate. Când cineva trage în tine, nu aştepţi să mai afli motivele pentru care o face.

Susi era îngrozită.

-Spui că a plecat pentru că ai tras în el?

El ridică din umeri cu indiferenţă.

-Exact, şi tu eşti la fel de nedorită ca şi el. Nu vreau să mai am de-a face cu nici unul dintre membrii familiei Kingswood. Ultima experienţă mi-a lăsat un gust amar.

Susi simţi că o cuprinde frigul.

Inima începu să-i bată cu putere şi genunchii îi tremurau. îl va reclama la poliţie. Nimeni n-avea dreptul să ameninţe pe altcineva cu pistolul. Era un bărbat periculos! Era nebun!

-Dorită sau nu, strigă ea, atitudinea ta mă face să rămân. Vreau să descopăr misterul acestei întâmplări. Eşti nebun! Nu poţi să te porţi cum vrei tu, nu poţi încălca legea!

-Când te temi pentru viaţa ta, nu-ţi mai pasă ce e legal şi ce nu!

Susi se încruntă.

-Carl te-a ameninţat?

Nu putea crede că fratele ei era capabil de aşa ceva.

Cu o mişcare bruscă, Latham Elliot se întoarse spre ea şi, pentru prima dată, îi văzu întregul chip.

-Nu m-a ameninţat! strigă el. Mi-a făcut asta!

Susi observă pe faţa lui o cicatrice foarte urâtă şi adâncă. Bărbatul era desfigurat.

- Carl a făcut asta?

- E respingător, nu-i aşa? întrebă el, prinzându-i mâna şi trăgând-o aproape de el. Ti-ar plăcea să trăieşti cu un asemenea semn pe faţă? Să înduri această suferinţă pentru tot restul vieţii? Ei bine, asta a făcut fratele tău. Te mai miră că-l urăsc?

Susi păli şi încercă să scape de atingerea lui.

El râse forţat.

- Ti-e scârbă de mine, nu? Cum crezi că mă simt eu?

Susi clătină din cap, luptând cu starea de rău care o cuprinsese. îi era greu să înghită.

- Nu ştiu, reuşi ea să spună.

- Normal. Nici măcar nu vrei să te uiţi la mine.

Nici o femeie nu vrea să aibă de-a face cu un bărbat desfigurat. Nici o femeie nu vrea să mă atingă. Ţi se pare corect?

Cu un gest neaşteptat, îi lăsă mâna şi-i cuprinse faţa între palmele sale grele. O forţă să-l privească. Stia că avea de gând s-o sărute, înainte ca gura lui să se apropie de a ei, şi-i fu imposibil să-şi reţină un gest de panică. N-ar fi trebuit să vină aici! Bărbatul ăsta era de-a dreptul nebun!

închise ochii şi, deşi nu mai putu vedea cicatricea, imaginea ei îi rămase în minte şi fu cuprinsă de un tremur. Cu toate astea, sărutul bărbatului o afectă într-un fel ciudat, neaşteptat.

Părea un tip experimentat, care avusese parte de

multe cuceriri feminine. îşi dădea seama că pe nici una dintre ele n-o tratase totuşi cu atâta violenţă. Buzele ei erau strivite de dinţii lui, iar degetele lui osoase îi răneau faţa. în ciuda nervozităţii sale şi a agresiunii suferite, Susi realiză că era atrasă de farmecul lui.

Era o nebunie. N-avea nici o explicaţie pentru senzaţiile încercate, şi totuşi se simţea minunat. Fără să vrea, răspunse sărutului lui cu o dăruire incredibilă chiar şi pentru ea. Această descoperire o făcu să se zbată şi, când în sfârşit scăpă de el, în ochii lui citi o sclipire ironică.

- Acum, sper că ai înţeles de ce nu te vreau aici. Mi-ai amintit întreaga poveste. Ca şi cum aş avea nevoie să mi se amintească ce îndur clipă de clipă. Ca şi cum n-aş fi suferit destul!

-Doamne, ce milă ţi-e de tine! strigă Susi. Dar trebuie să înţelegi că n-aveam de unde să ştiu toate astea.

El clătină din cap şi zise scurt:

-Ieşi!

-Nu înainte de a-mi povesti ce s-a întâmplat. Cred că îmi datorezi măcar atât!

Ochii lor se întâlniră şi se priviră câteva secunde.

După o vreme, bărbatul îi întoarse spatele şi se aşeză la birou.

-Dragul tău frate m-a înşelat şi m-a furat. Când am aflat, i-am spus, dar a negat că e vinovat. I-am spus că voi chema pe cineva să verifice toate documentele, şi a devenit agresiv.

Buzele lui se strâmbară dispreţuitor.

- Când conversaţia s-a încins, ne aflam afară, călărind. Am coborât de pe cal şi i-am propus să facă acelaşi lucru. I-am zis că, dacă vrea să mai lucrăm împreună, ar fi bine să-mi înapoieze banii furaţi, şi totul va fi uitat. Dar nu i-a convenit. Şi-a pierdut cumpătul şi şi-a întors calul spre mine. Armăsarul ăla fusese întotdeauna sălbatic şi, încurajat, a năvălit peste mine. N-am avut nici o şansă. Dacă faţa ţi-ar fi fost vreodată strivită de copitele unui cal, ai fi înţeles de ce sunt atât de agresiv. Eram sigur că nu va înceta, până când nu muream, dar nu puteam face nimic să mă apăr.

Susi asculta tulburată întreaga poveste. Cum de putuse fratele ei să facă aşa ceva? Ce naiba se întâmplase cu el?

- Din fericire, chiar atunci a apărut Jake şi a împuşcat calul. Mi-aş fi dorit să-l împuşte pe Carl în locul lui.

Susi se simţea aproape bolnavă.

- Şi apoi, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Nu-i vedea să creadă cele auzite, dar nimeni n-ar fi inventat o astfel de poveste.

Iar cicatricea de pe faţa lui era o dovadă suficientă.

- Din pricina prafului, Carl nu se mai vedea. Jake a venit la mine, să se asigure că n-am murit, iar Carl a dispărut. După "prietenia" cu el, am rămas fără un cal foarte valoros şi fără câteva mii de dolari. înţelegi acum de ce nu vreau să-i mai aud numele şi de ce nici tu nu eşti binevenită aici? Ieşi afară! în clipa asta!

îşi lăsă capul în palme. Susi nu ştia cum să reacţioneze. Nu existau cuvinte care să-i uşureze suferinţa şi nici scuze pentru a explica purtarea fratelui ei.

Slavă Domnului că părinţii ei nu mai erau în viaţă să afle toate acestea. Fuseseră mereu atât de mândri de el!

încet, se întoarse şi se îndreptă spre uşă, întrebându-se ce avea să facă în continuare.

Trebuia să-şi găsească o slujbă şi să înceapă să strângă banii necesari pentru a continua căutarea lui Carl. Sau se putea întoarce în Anglia. Părinţii ei nu fuseseră bogaţi, astfel că tinerei nu-i mai rămăseseră prea mulţi bani după înmormântare. Descoperise şocată că nici unul dintre ei nu avea asigurare, iar casa în care locuiau era închiriată.

Renunţase la contractul de închiriere când se hotărâse să plece, gândindu-se că avea să se stabilească în Australia, la fratele ei. Nu se aşteptase să descopere aici o astfel de poveste.

Abia ieşise, când vocea lui dură o chemă înapoi:

-Domnişoară Kingswood!

Ea se întoarse şi-l privi întrebătoare, simţind că vorbele lui n-aveau să fie plăcute.

-Mi-a venit o idee! Ce ar fi să plăteşti în locul lui datoria? Vei sta aici şi vei lucra pentru mine până când îmi vei achita şi ultimul ban!

Susi rămase pe loc, uimită.

-Vrei să spui că voi lucra pentru tine pe degeaba?

Probabil că accidentul îi afectase creierul.

El încuviinţă din cap.

- Măcar atâta poţi să faci. Am nevoie de o bucătăreasă şi de o menajeră. Mă vei scăpa de corvoada de a da anunţ şi de a selecta candidate.

- Să gătesc? repetă Susi, neîncrezătoare. Domnule Elliot, nu-s servitoare!

-Toate femeile ştiu să gătească, răspunse el netulburat. Şi, din câte mi-ai spus, ai nevoie de un loc unde să stai. Ne putem rezolva amândoi problema.

-Ai uitat că nu mă vrei aici?

Dispreţul din vocea ei nu-l impresionă, ci răspunse cu gravitate:

- N-am uitat, dar sper că plăcerea de a te vedea suferind mă va răzbuna.

-Nu mai vreau să ascult tâmpeniile astea! declară Susi.

Dar el se ţinu după ea şi o ajunse din urmă, prinzându-i mâna.

-Eşti nebun! îl acuză ea. Nu-mi poţi face asta!

-N-ai de ales, replică el. Nu poţi pleca nicăieri. Cred că ai remarcat că suntem destul de izolaţi.

Ochii ei îl priviră mânioşi.

-Vrei să mă ţii prizonieră aici? Ce fel de om eşti, domnule Elliot? Poate că fratele meu n-a greşit când te-a atacat. De unde ştiu că nu l-ai acuzat de furt pe nedrept? Cu mine nu te-ai purtat deloc bine.

- Şi nici n-am de gând s-o fac, izbucni el. Speram ca

într-o zi să-l revăd pe Carl Kingswood, dar mă mulţumesc şi cu tine.

Susi tremură la auzul acestor cuvinte.

-Nu mă sperii, domnule Elliot. Nu mă poţi reţine împotriva voinţei mele. Voi telefona la poliţie. Spune-mi, toţi australienii sunt la fel de nepoliticoşi ca tine?

- Dacă nu-ţi place felul în care mă port, trebuie să-i mulţumeşti fratelui tău. întotdeauna am fost un om corect.

- Dar, doar pentru că ai o cicatrice pe faţă, nu mai ştii ce-i corectitudinea, îl ironiză ea.

El zâmbi fără veselie.

- Eşti foarte isteaţă, nu? Foarte bine. Ai nevoie de inteligenţă şi de rezistenţă, pentru că am de gând să te fac să suferi, aşa cum fratele tău m-a făcut pe mine să sufăr.

-Porcule! Nu poţi face asta, nu-ţi permit!.

Se îndreptă din nou către uşă, fulgerându-l cu o privire furioasă. Dar ieşirea îi fu barată de bătrânul care o condusese aici.

- A, Jake! exclamă bărbatul. Domnişoara Kingswood a fost de acord să rămână să ne ajute. Vrei să-i arăţi camera ei?

Jake păru surprins, dar acceptă situaţia fără nici o întrebare.

-Fii binevenită, îi zâmbi el tinerei. Voi fi fericit să mă odihnesc. Am primit numai plângeri de când m-am apucat de gătit.

Susi îl privi pe Latham cu răceală şi spuse:

-Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş bucura atât. Nici eu nu gătesc foarte bine.

- Nu poţi găti mai prost ca mine, o contrazise Jake cu umor, conducând-o către camera care-i era destinată. Dormitorul ăsta va fi al tău. Mă tem că a fost lăsat aşa de când a plecat doamna Riley. Nici unul dintre noi n-are timp să facă ordine.

- Să înţeleg că domnul Elliot nu e căsătorit? întrebă Susi, privind uimită camera. Părea că scăpase dintr-o tornadă.

Cum nu primi nici un răspuns, se întoarse spre bărbatul care o adusese aici şi descoperi că deja dispăruse. Trânti nervoasă uşa. Oare cine se credea acest Latham Elliot? Nu putea să-i facă una ca asta! Nu-i va permite!

Deschise uşa cu un gest brusc. îi va spune chiar acum ce părere avea despre toate astea! Se opri însă, pentru că în cadrul uşii se afla chiar Latham, ţinând în mâini câte un geamantam - bagajele tinerei.

- Domnule Elliot... începu ea.

Dar fu întreruptă de vocea lui răsunătoare.

- La cină, zise el, punând jos geamantanele, vom fi doar eu şi Jake. Dar la micul dejun vom fi opt bărbaţi. Oamenii vin devreme şi vor să mănânce bine, după ce muncesc câteva ore. De asemenea, vor lua prânzul aici.

- Nu rămân, ţipă tânăra, încercând să se facă înţeleasă.

- Din câte îmi dau eu seama, n-ai de ales. N-ai unde să te duci.

-Nu acum, poate, dar când îmi voi aduna puterile, voi pleca de aici.

-Te sfătuiesc să nu încerci, pentru că, te avertizez, o să-ţi pară rău.

Plecă imediat, astfel că n-avu timp să-i răspundă. Susi se aşeză pe
marginea patului, mai nervoasă decât fusese vreodată în viaţa ei. Era şi foarte, foarte obosită. Simţea că nu va avea energia să-şi facă patul şi să-şi aranjeze hainele, nemaipunând la socoteală că trebuia să gătească pentru Latham şi Jake.

Dar Susi era o luptătoare şi, dacă acest bărbat avea de gând s-o îngenuncheze, trebuia să-i arate că greşea. Să se ocupe de casă şi să gătească nu erau principalele ei preocupări, dar dacă era nevoită, se putea descurca. Şi, pentru moment, n-avea nici o altă opţiune.

Cu o energie pe care nu şi-o bănuia, deschise geamantanele şi-şi aranjă hainele, apoi căută cearşafuri curate şi făcu patul. După aceea, făcu un duş şi-şi schimbă rochia cu care venise.

îşi strânse părul cu o panglică.

Descoperi bucătăria imediat. Era un spaţiu modern şi bine utilat, deşi foarte murdar. Jake nu se preocupase probabil decât de strictul necesar. Farfurii murdare se aglomerau în chiuvetă, iar rămăşiţele de la micul dejun se aflau încă pe aragaz.

Susi începu să facă ordine. Nu dură mult, şi bucătăria

arăta din nou perfect curată şi strălucitoare.

Găsi în frigider carne şi în cămară nişte cartofi. Friptură şi cartofi prăjiţi reprezentau o cină foarte bună, se gândi ea, deşi nu-i era foame.

Nu mai mâncase niciodată atât de mult ca în avion. La fiecare patru ore, o farfurie cu mâncare era pusă în faţa ei şi, la sfârşitul celor douăzeci şi patru de ore de călătorie, se simţea mai umflată decât un balon. Mâncarea era ultimul lucru la care se gândea în acest moment.

Imediat ce masa fu gata, cei doi bărbaţi apărură ca prin farmec. Jake zâmbea, frecându-şi mâinile cu bucurie. Latham Elliot, pe de altă parte, nu părea deloc entuziasmat. Mâncă rapid şi se ridică de la masă la fel de brusc cum se aşezase.

Susi era uimită. Nici unul dintre bărbaţi nu-i mulţumi.

Când bucătăria fu din nou curată, Susi se duse în camera ei şi adormi îndată ce puse capul pe pernă.

Se trezi la nişte bătăi în uşă. Pentru câteva clipe, îi fu greu să înţeleagă unde se afla.

Zări pereţii albi şi cearşafurile cu flori colorate, mobilierul... toate acestea îi erau necunoscute.

- Trebuie să vin înăuntru să te trezesc? se auzi vocea lui Latham Elliot, făcând-o să-şi reamintească evenimentele zilei trecute.

Susi protestă nefericită, aducându-şi aminte că trebuia să gătească pentru angajaţii bărbatului. Era atât de obosită încă! Dar n-avea de gând să-i ofere plăcerea de a o

vedea eşuând. Era prea mândră!

-Vin! strigă ea rapid, privindu-şi ceasul şi observând cu surprindere că era trecut de opt.

Se ridică din pat şi privi afară. în faţa casei se aflau palmieri şi pini. Gazonul era de verde strălucitor, iar la capătul lui se vedea o piscină. Cât lux! îşi promise să-şi facă timp pentru o baie mai târziu, dar până atunci trebuia să se îmbrace şi să înceapă munca.

Era uimită că accepta atât de senină această situaţie. Poate ar fi trebuit să continue să lupte. Nu era normal ca Latham Elliot să facă aşa ceva! Şi totuşi, chiar ea îi permitea. Fusese de acord să-i devină sclavă!

Sau... poate... totul era justificat de acel sărut? în mod sigur, gestul lui o afectase. Amintindu-şi acel moment, obrajii îi luară foc. Fusese un sărut pasional, brutal, agresiv.

Bărbatul ăsta ştia să farmece o femeie, deşi, în urma celor făcute de fratele ei, fusese condamnat la celibat. Devenise dur şi cinic, şi-i făcea plăcere să se răzbune pe oricine.

Va avea nevoie de toată forţa pentru a trăi alături de el.

Intră în baia de lângă dormitor şi făcu un duş rapid. Era în întârziere. Se îmbrăcă în blugi şi-şi luă pe ea o bluză simplă, prinzându-şi părul în coadă.

Bucătăria era goală, lucru pentru care se simţi recunoscătoare.

îi fusese frică de o întâlnire cu Latham.

Susi începu să prăjească şunca şi cârnaţii, apoi pregăti câte două ouă ochiuri pentru fiecare dintre cei opt bărbaţi. Prăji câteva felii de pâine şi începu să aranjeze masa. Nu ştia ce mâncau de obicei la masa de dimineaţă, dar se gândi că nu putea da greş cu un mic dejun tipic englezesc.

Masa se afla într-un capăt al bucătăriei. Aşeză cuţitele şi furculiţele pe masă şi aduse mâncarea. Chiar atunci apărură şi bărbaţii, aruncându-i priviri admirative.

Dar, oricât de mult ar fi plăcut-o, fură cu mult mai entuziasmaţi de mâncare. Latham apăru ultimul, cu obişnuita lui atitudine rece şi dispreţuitoare. îi zise un scurt "mulţumesc" când îi aşeză mâncarea în faţă, ea îi răspunse politicoasă, şi contactul dintre ei se rezumă la aceste simple cuvinte.

Susi îl studie discret din colţul ei. Bărbatul purta o cămaşă neagră, care-l făcea să pară mai impunător şi mai ameninţător. Era ceva ciudat cu bărbatul ăsta. Mişcările lui îi aminteau de o sălbăticiune, poate o panteră... dar pierduse graţia animalelor din junglă. Tânăra se gândi că, dacă ar fi avut ochii verzi în loc să fie negri, aceştia ar fi completat perfect imaginea de animal sălbatic.

Observă, de asemenea, că ceilalţi nu-l includeau în conversaţie. Ajunse să se întrebe dacă într-adevăr accidentul fusese motivul pentru care devenise atât de retras şi de închis, sau dacă aşa fusese mereu. Un lucru era sigur: rămăsese profund marcat de acel eveniment, şi

asta nu doar la nivel fizic

După ce bărbaţii terminară de mâncat şi-şi băură ceaiul preparat de Susi, plecară din bucătărie. în urma lor, rămase Latham Elliot.

Bărbatul îşi aprinse o ţigară şi trase adânc fumul aromat în piept, privind-o cu intensitate.

- Ce am mâncat azi a fost mai bun decât mâncarea preparată de Jake, zise el.

- Ăsta ar trebui să fie un compliment? replică ea.

- Nu obişnuiesc să fac complimente.Orice femeie găteşte mai bine decât Jake.

- Trebuia să-mi dau seama, zise ea ca pentru sine.

- Vreau să te avertizez, domnişoară Kingswood. Unii dintre oamenii mei sunt căsătoriţi şi nu vreau să apară nici un fel de probleme. Am văzut cum se uitau la tine.

- Aşa cum orice bărbat se uită la o femeie, explodă Susi. Sunt obişnuită să lucrez cu bărbaţii, să ştii.

- Deci, ai întâlnit şi situaţii neplăcute? întrebă el cu interes.

Susi îl privi cu dispreţ.

- Ti-ar plăcea să se fi întâmplat aşa, dar te înşeli. Sunt ingineră în electronică şi am lucrat mult printre bărbaţi, atâta tot.

Fără să răspundă, ochii îi alunecară pe trupul ei, oprindu-se în dreptul sânilor. Când privirea lui îi întâlni chipul, Susi îşi ţinu răsuflarea. Latham nu încerca să-şi ascundă foamea din priviri, şi tânăra se întrebă cât timp

trecuse fără ca în viaţa lui să existe vreo femeie.

Părea un bărbat puternic, cu necesităţi normale. Nu-i era milă de el, nici vorbă. Era numai vina lui; se convinsese singur că această cicatrice îl face neatrăgător în ochii femeilor. Nu era foarte frumos, adevărat, dar nu era nici un monstru. Te puteai obişnui cu el, în timp.

Ochii ei erau mereu atraşi de semnul de pe faţa lui, dar această fascinaţie era în mare parte justificată de faptul că fratele ei îl desfigurase. O femeie care l-ar fi iubit însă, nici măcar n-ar fi remarcat acea cicatrice. De fapt, aceasta putea fi un avantaj. îl făcea să pară mai puternic, mai misterios.

-în electronică, da? Mă uimeşti, zise el în sfârşit.

- Da? întrebă ea cu îndoială. Nu văd de ce te interesează. N-are legătură cu felul în care bărbaţii de aici mă privesc. Nu voi rămâne la tine destul de mult pentru ca vreunul dintre ei să-şi încerce norocul.

Trăsăturile chipului lui se înăspriră. Aspectul lui dur era însă foarte atrăgător.

în ciuda protestului său interior, Susi se simţi din nou trasă spre el de o mână puternică şi experimentă încă o dată senzaţiile minunate ale sărutului său. întregul ei trup răspunsese îmbrăţişării.

-Vei rămâne aici atât cât vreau eu, zise el ameninţător. Nu uita asta. Nu vreau să te las să pleci.

Susi se întrebă cum de un astfel de bărbat o putea fermeca într-atât. încercă să uite ce simţise când fusese

sărutată şi răspunse nervoasă:

- Sunt liberă, domnule Elliot. Când voi dori să plec, voi pleca, şi nu mă poţi împiedica.

El zâmbi.

- Nu te va ajuta nimeni de aici, îţi garantez. Şi gândeşte-te că până la primul oraş e mult de mers. Nu cred că o fată ca tine va reuşi să fugă.

- Crezi că sunt neajutorată, nu? Ei bine, află că atunci când îmi pun ceva în minte, reuşesc întotdeauna.

Zâmbetul bărbatului se lărgi.

- Domnişoară Kingswood, nici eu nu mă răzgândesc prea uşor.

- Atunci, vom vedea cine va câştiga, izbucni ea. Dacă sunt femeie, nu înseamnă că-ţi sunt inferioară.

Crede-mă, nu voi pierde această bătălie.

- Interesant! răspunse el. Trebuie să recunosc că te ţii tare.

- Nu trebuie să judeci după aparenţe. Si acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aş prefera să ieşi din bucătărie. Trebuie să-mi continuu treaba.

Prezenţa lui Latham o jena. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat atât de puternic. Se întreba cum putea să-l urască şi în acelaşi timp să se simtă atrasă de el. Era o situaţie nouă, necunoscută, şi în acelaşi timp confuză. N-o ajuta deloc în dorinţa ei de a pleca. O parte din ea dorea să părăsească aceste locuri, o altă parte voia să rămână şi să afle cum îl putea îmblânzi pe acest om.

Capitolul 2

După două zile petrecute la Kalabra, Susi începu să se obişnuiască. Chiar dacă-i lăsa prea puţin timp pentru sine, munca era un remediu foarte bun împotriva tristeţii. Casa era foarte mare, fiecare dormitor având baie proprie. Dar cum numai ea şi Latham locuiau acolo, nu-i lua mai mult de câteva minute pe zi să facă ordine.

Jake avea o casă proprie, construită lângă reşedinţ Elliot, şi se putea descurca singur.

Susi nu-l vedea prea mult pe Latham, cu excepţia orelor de masă, când o supraveghea atent, temându-se să nu fraternizeze cu oamenii lui.

După masa de seară, dispărea în birou şi Susi ştia că se ducea la culcare foarte târziu, abia spre dimineaţă. Se trezea apoi la ora cinci, şi tânăra se întreba cum putea menţine un astfel de ritm atâta vreme.

în sinea ei, realiza că acest program riguros îi fusese impus de la fuga fratelui ei şi, ciudat, se simţi uşor vinovată, deşi simţea că maniera lui de abordare era greşită. Lua lucrurile prea în serios.

A treia zi, Susi se decise să înoate în piscină, cum îşi promisese. Terminase treaba şi mai avea o oră până la cină. Vremea era mereu aceeaşi, un lucru cu care-i era greu să se obişnuiască. în Anglia, timpul probabil era întotdeauna greu de prevăzut.

îşi puse costumul de baie roşu, care-i scotea în evidenţă picioarele lungi şi sânii bine formaţi. Nu se temea

de vreo întâlnirie cu bărbaţii, pentru că aceştia lucrau departe de casă. îşi luă totuşi un prosop şi-l puse pe umeri, în caz că aşa ceva se putea întâmpla, şi se îndreptă veselă către piscină. în jur, se aflau aranjate scaune, mese şi câteva şezlonguri. Intră în apa limpede şi mângâietoare ca mătasea şi se simţi dintr-o dată minunat.

După ce înotă până la epuizare, fericită ca un copil, ieşi din apă şi se întinse pe un şezlong. Se uscă foarte repede. Pentru că soarele era mult mai puternic decât în Anglia, se unse cu loţiune de plajă şi se întinse la loc, mulţumită. Poate că înţelegerea dintre ea şi Latham nu era chiar atât de rea, la urma urmei.

Latham o obligase să plătească datoria fratelui ei, dar această sentinţă nu era deloc severă. Munca pe care o avea de făcut nu era foarte obositoare şi, în plus, obţinuse un cămin.

Va veni probabil şi momentul în care va trebui să câştige nişte bani, atunci când suma pe care o avea se va epuiza, dar până atunci, timpul petrecut la Kalabra i se părea foarte plăcut, mai ales dacă Latham n-o deranja. Până la urmă, decise că, de vreme ce nu intervenea deloc în viaţa ei, bărbatul era mulţumit de rezultate. De altfel, nici unul dintre bărbaţi nu putea avea plângeri cu privire la munca ei. Mâncau cu plăcere preparatele ei şi, judecând după veselia lor, erau mulţumiţi cu slujba pe care o aveau.

Latham Elliot era poate un şef sever, dar îi trata bine, pentru că era foarte respectat.

Susi fu trezită din visare de vocea groasă a lui Latham.

- Nu-mi amintesc să-ţi fi dat voie să foloseşti piscina! strigă el. Trebuia să fii la treabă!

Ea închise ochii din pricina soarelui care o orbea. Bărbatul părea mai înalt şi era foarte bine făcut. Dar asta nu însemna că avea să-şi piardă capul după el.

- Am terminat tot ce aveam de făcut, răspunse ea, încercând cu greu să-şi păstreze calmul.

Latham Elliot o enerva prin simpla lui prezenţă. De fiecare dată când se întâlneau, o punea în poziţia de a se apăra. Exact ca acum, când sugera că trăgea chiulul de la muncă.

- Sunt convins , zise el, că mai găseşti ceva de făcut. Doamna Riley nu se oprea niciodată din treabă. Vrei să spui că te descurci mai bine ca ea?

Susi se ridică şi-l privi nervoasă.

- Se pare că aşa e. Dacă vrei să inspectezi casa, eşti invitatul meu.

Cum îndrăznea să-i vorbească în felul ăsta?

Ochii lui o priveau cu intensitate, dar Susi nu-i dădu satisfacţia de a-i ocoli privirea.

- Chiar asta am să fac, răspunse el cu răceală. Dar, chiar dacă ai terminat treaba, asta nu înseamnă că ai dreptul să foloseşti piscina fără permisiune.

Susi îl fulgeră cu privirea.

- Eşti cel mai enervant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Ce naiba e cu tine? Nu vrei să împarţi cu nimeni

ce ai?

Nimeni altcineva nu foloseşte piscina, şi e păcat!

- Dacă aş avea timp, aş folosi-o eu. Dar, după cum cred că ai observat, muncesc prea mult pentru a mă putea bucura de ea.

- Atunci, ar trebui să fii mai organizat, răspunse Susi fără să se intimideze. Mie nu mi-a luat mai mult de două zile să mă obişnuiesc cu tot ce am de făcut, aşa că am destul timp liber. Voi folosi piscina în fiecare după-amiază. De ce nu vii şi tu?

De ce anume îi propusese asta, era un mister chiar şi pentru ea. Oricum, regretă îndată oferta.

Ochii bărbatului se îngustară.

- încerci să mă păcăleşti?

- N-aş îndrăzni! îl contrazise Susi plină de sarcasm.

-Atunci, lipseşte-te de prezenţa mea. Voi înota când voi dori.

Susi n-avea de gând să se lase alungată. în fond, era prima distracţie
pe care o întâlnise aici.

- Nu te îngrijora, nu vreau să te deranjez. Mă simt bine şi singură, înotând şi stând la soare.

- Poate te arzi, replică el. Ai spatele roşu ca sfecla. Mâine, îţi va părea rău.

-Atunci, mă întorc pe spate, replică ea calm.

Se întinse nonşalant, închizând ochii, fără să mai aştepte vreun răspuns. Dacă el credea că o va da gata cu

atitudinea lui, se înşela amarnic. Susi învăţase să se adapteze în lumea bărbaţilor, să fie dură şi hotărâtă.

Se lăsă tăcerea. Când deschise ochii, tânăra descoperi că bărbatul plecase. Zâmbi. Iată o victorie! îşi zise ea. Minoră, dar totuşi o victorie! Ceva o făcu să creadă că nici o femeie nu-l mai înfruntase vreodată.

Se relaxa din nou, ascultând cântecul păsărelelor. Apoi, după zece minute, se ridică, spunându-şi că prima ei zi de plajă se încheiase. înăuntrul casei era răcoare şi plăcut, după căldura de afară. Făcu un duş lung şi remarcă neplăcut surprinsă că Latham avusese dreptate: spatele ei era roşu ca racul. Se unse cu o cremă specială, dar pielea o ustura încă atunci când coborî în bucătărie să prepare masa.

Se împrietenise cu Jake, găsindu-l mai sociabil decât stăpânul casei, iar bătrânul se apropiase la rândul lui de ea. îi povesti că fusese surprins să vadă că Latham îi oferise slujba de menajeră, dar fu cu atât mai mirat când află că n-o plătea pentru asta.

-Mi-a spus că e datoria mea, zise ea. Trebuie să plătesc pentru ceea ce a făcut fratele meu.

- Cum? izbucni Jake nervos. Stiu că devenit foarte dificil după accident, dar asta e prea de tot. Spune-mi dacă te supără cu ceva, voi încerca să vorbesc cu el.

Susi clătină din cap, zâmbind încrezătoare.

-Nu, e plăcerea mea să lucrez aici. E o casă frumoasă şi-mi place. Dar nu-i spune lui Latham. Sunt convinsă că

mă va alunga dacă va afla.

La masă, Jake şi Latham discutară despre noua construcţie pe care o plănuiau. Opiniile lui Jake nu erau întocmai ca ale lui Latham, şi Susi fu surprinsă să observe că bărbatul ţinea cont de părerea colegului său mai bătrân. Până acum, îi făcuse impresia unuia care ţine cu încăpăţânare la ideile sale.

Se întuneca repede. Apusul nu dura mai mult de o jumătate de oră, dar chiar şi către seară era foarte cald.

Susi făcu un duş şi ieşi în grădină.

Afară era foarte frumos. Irigaţiile păstrau plantele verzi şi sănătoase.

Deodată, auzi un zgomot venind dinspre piscină şi se îndreptă într-acolo. Felinarele din jur luminau perfect apa şi Susi ajunse la timp pentru a-l vedea pe Latham părăsind piscina.

Trupul său puternic îi tăie răsuflarea. Era un corp masculin, cu picioare ferme şi musculoase, cu pieptul tare şi abdomenul plat. Nu-şi putea lua ochii de la el.

Fără să realizeze că era observat, Latham scutură din cap şi picături strălucitoare de apă săriră în jur. Trecură câteva secunde bune până s-o observe pe Susi.

- Pleacă! zise el imediat ce o zări.

Duritatea vocii lui o făcu să tresară.

- De ce? întrebă ea.

- Pentru că ţi-am zis eu. Nu-i un motiv suficient?

Susi ridică din umeri şi făcu un pas spre el.

- E o noapte foarte frumoasă, nu mă mir că ţi-ai permis o baie în piscină. Munceşti prea mult, oricum.

-Asta nu te priveşte.

- Cred că nu.

înaintă încă un pas, încercând să-l facă să priceapă că nu căuta ceartă. Abia când ajunse aproape de el descoperi de ce bărbatul nu voia să-l vadă. Pieptul lui era de asemenea plin de cicatrici.

Susi închise ochii, clătinând din cap.

- Nu ştiam, îmi pare rău.

- La naiba! exclamă el. Poate e mai bine că ai văzut. Acum, vei înţelege mai bine ce fel de om e fratele tău.

Cu degetele lui puternice, o prinse de umeri şi o scutură cu mânie, forţând-o să-i privească trupul desfigurat.

- Nu înţeleg de ce a făcut asta, crede-mă, zise ea. Aş vrea să pot spune sau face ceva să te ajut, dar nu găsesc nimic. E îngrozitor!

-Ai dreptate! E absolut îngrozitor. A fost o greşeală să-l angajez pe Carl. Avea un temperament agresiv, deşi trebuie să mărturisesc că nu-l arăta decât când bea. Tu cum eşti, domnişoară Kingswood?

- Nu mi-am dat seama de asta până să ajung aici, dar cred că şi eu mă pot enerva destul de repede, răspunse ea cu onestitate. Nimeni nu mi-a mai vorbit vreodată aşa cum o faci tu. Dar dacă te ajută cu ceva, pot spune că înţeleg ce ai împotriva mea. Poate ar fi mai bine să plec, ţi-ar fi

mai uşor...

- Pentru Dumnezeu, taci odată! strigă el. Dacă tu crezi că mă poţi păcăli cu simpatia ta falsă, te înşeli. Nu vei scăpa de mine. Acum, la început, poate ţi se pare o joacă de copii munca asta. Dar te asigur că va deveni o povară, şi abia atunci vei putea considera că începi să-mi plăteşti datoria.

Si când va veni acel moment, îţi garantez că te vei plictisi şi-ţi vei dori să mai vezi şi pe alţii, în loc să ai de-a face numai cu mine.

- Uiţi, replică Susi, că mai există Jake şi restul bărbaţilor. Nu duc lipsă de companie.

- N-ai voie de vorbeşti cu nimeni în afară de Jake. Iar Jake e prea bătrân.

- Doar nu crezi că tânjesc după o companie masculină? întrebă ea. Dacă la asta te gândeşti, poţi să stai liniştit.

El ridică din sprâncene cu mirare.

- Vrei să spui că nu te interesează o relaţie? Doar nu eşti o femeie de carieră, care pune munca pe primul plan şi nu e interesată de bărbaţi. Nu pari genul...

- Sunt sigură că nici o femeie nu rămâne nemăritată pentru că asta vrea, răspunse ea. în ce mă priveşte, ştiu că mă voi căsători şi voi avea o familie, dar n-a sosit încă momentul. N-am întâlnit încă nici un bărbat în preajma căruia să simt că nu pot trăi fără el. Majoritatea bărbaţilor caută un singur lucru.

-A, eşti o femeie virtuoasă? o ironiză el. Nu prea cred.

întinse mâna şi-i prinse încheietura, forţând-o să se apropie de pieptul lui puternic.

Nu mai avea scăpare. Buzele lui îi luară în stăpânire gura. Deşi mintea ei protesta, simţurile îi doreau apropierea.

Mâinile lui începură o uşoară explorare a trupului ei, pornind de la gât spre umeri şi mişcându-se spre şolduri, lipind-o mai tare de el, până când îi putu simţi fiecare părticică a trupului.

Pielea o durea acolo unde o arsese soarele, dar dorinţa pe care o simţea era mai mare decât durerea. îşi dorea s-o strângă mai tare în braţe şi să-l poată atinge la rândul ei.

Dar raţiunea îi spuse că exact asta aştepta Latham de la ea. Trebuia să scape din braţele lui înainte de a-şi pierde controlul. Cu disperare, se smulse violent din îmbrăţişarea bărbatului şi fu liberă.

Chiar în lumina slabă a felinarelor, Susi observă că bărbatul era palid şi avea pe chip o expresie dureroasă.

Realiză imediat realiză că Latham credea că-l respinsese pentru că-i provoca repulsie.

-Mă durea spatele, explică ea cu un accent de durere. M-am ars şi mă ustură pielea.

-Ce scuză convenabilă! izbucni el nervos, înainte de a intra în casă.

Susi privi în urma lui cu tristeţe.

Cu sau fără cicatrice, era un bărbat senzual, cum nu mai întâlnise niciodată. Involuntara ei reacţie la

îmbrăţişarea lui fusese una neaşteptată.

Susi se întoarse la rândul ei în dormitor şi deschise fereastra, privind cerul înstelat şi luna. Si-ar fi dorit ca gândurile ei să fie la fel de liniştite ca această noapte, dar era încă tulburată de reacţia lui Latham şi de faptul că nu-l putuse ajuta. Oroarea ei la vederea cicatricelor nu fusese justificată de rănile în sine, ci de gândul că fratele ei provocase o astfel de durere cuiva. Carl făcuse un lucru foarte rău, iar Latham nu merita aşa ceva.

încercă să şi-l amintească pe Carl aşa cum îl ştia. Cum fratele ei era cu zece ani mai mare, între ei nu existase niciodată o adevărată prietenie. Deşi relaţia lor fusese ca de la frate mai mare la mezină, şi asta includea şi joacă, dar şi puţină chinuială, nu-şi amintea ca fratele ei să se fi dovedit vreodată răutăcios. Susi presupunea că o iubise în felul lui, dar Carl era foarte schimbător şi, când plecase, nu-i fusese dor de el.

Părinţii lui însă îi duseseră dorul, şi doar pentru ei Susi se hotărâse să-l caute.

Trebuia să-l informeze despre accident. Iar acum, îl putea certa pentru ce-i făcuse lui Latham Elliot.

Nu că un astfel de gest l-ar putea ajuta pe Latham - nimic nu-l mai putea ajuta - dar poate i-ar fi uşurat durerea dacă fratele ei îi cerea scuze. Merita să încerce, oricum.

O bătaie în uşa dormitorului o trezi din gânduri. înainte de a putea răspunde, uşa se deschise şi apăru Latham. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni negri şi o vestă care-i

ascundea rănile. Dar Susi nu le putea uita.

Inima îi tresări la vederea lui, şi Susi se certă în gând că reacţiona astfel la vederea unui bărbat care era atât de puţin interesat de ea. Latham devenise un însingurat şi n-avea de gând să mai accepte în viaţa lui nici o femeie. Trebuia să uite de el, să-i ignore puterea de atracţie, deşi era primul bărbat care o făcuse să se simtă astfel.

- Cum îndrăzneşti să intri în camera mea, fără să-ţi dau voie?

-Ti-am adus o loţiune de corp împotriva arsurilor. Scoate-ţi tricoul, te ung eu pe spate.

Susi îl privi uimită. Inima îi bătea puternic numai la gândul atingerii
lui.

- Dar ai mult tupeu! exclamă ea. Apreciez grija pe care mi-o porţi, dar prefer să mă descurc singură.

El zâmbi.

- Nu mai fi atât de sfioasă. N-am de gând să fac dragoste cu tine. Mi-ai demonstrat că nu vrei, lucru pe care de altfel îl ghicisem.

Agită sticla cu loţiune de plajă în faţa ei şi continuă:

- Haide odată, n-am toată noaptea la dispoziţie.

Susi se supuse. Se întoarse cu spatele şi-şi ridică tricoul, înfiorată la contactul cu crema rece. Latham părea nervos, şi Susi ştia de ce. Doamne, era foarte uşor să-l superi, dar nu putea să stea nemişcată, ca să-i demonstreze că nu atingerea sa o irita.

Bărbatul îi desfăcu sutienul cu o mişcare bruscă şi tânăra îşi încru- cişă instinctiv braţele pe piept.

- Chiar era necesar să faci asta?

- Da, replică el cu răceală, dacă vreau să fac treaba ca lumea. Stai pe loc. Nu-i prima oară când văd o femeie cu sânii goi. Nu mă impresionează, adăugă el, privind-o în oglinda aflată pe peretele din faţă.

Expresia lui era neutră, iar cuvintele sale îi demonstrară fetei că n-o găsea atrăgătoare.

- Presupun, începu ea cu o voce răguşită, că la un moment dat ai fost asaltat de femei.

Nu-i mai păsa dacă-l răneşte. Trebuia să se răzbune. Mâinile lui se opriră şi Susi văzu durerea din ochii lui.

-Am avut parte de o viaţă sentimentală bogată, răspunse el.

- Si acum, eşti imun la tentaţii?

- Da! mărturisi el. Ce rost ar avea să mă mint singur?

- Cred că eşti foarte dur cu tine însuţi. Nu-ţi acorzi şansa de a vedea dacă mai eşti sau nu atrăgător în ochii femeilor. Ai mai ieşit cu cineva de la accident?

- Nu, răspunse el. Stiu foarte bine că nimeni nu mă place.

Degetele lui i se înfipseră în carne cu un gest instinctiv. Susi nu zise
nimic, deşi presupunea că mâine avea să fie plină de vânătăi.

- Nu ştii nimic. Totul e în mintea ta.

Ochii lor se reîntâlniră în oglindă.

-în mintea mea? repetă el. Uită-te la mine! Spune-mi că mi se pare că fratele tău m-a rănit. Doamne, aş vrea să-l mai văd măcar o dată! L-aş omorî îndată!

Lângă trupul ei, simţea bătăile inimii lui şi căldura corpului său puternic.

- Eşti nebun! strigă ea cu teamă, zbătându-se să se elibereze din strânsoare. Nu poţi să dai toată vina pe Carl, sunt convinsă că n-a vrut să-ţi facă asta.

- Nu? ridică el din sprâncene. Nu ştii nimic. Trebuia să ajungă la puşcărie - din nou - aşa că a făcut tot ce i-a stat în putere ca să scape.

Ochii verzi ai lui Susi îl priviră cu neîncredere, iar buzele i se uscară.

- Cum adică, din nou? întrebă ea fără suflare.

- Nu era prima oară când avea probleme cu legea.

Latham o întoarse spre el şi o lipi de pieptul lui, obligând-o să-l privească în ochii negri ca noaptea.

- Stiam asta când l-am angajat, dar i-am oferit o şansă. A fost o greşeală din partea mea.

- Minţi! strigă Susi.

Nu putea crede că fratele ei era un infractor. Era ceva în neregulă cu povestea asta.

- Nu, e adevărat. Dacă-ţi imaginezi că era vreun sfânt, află că te înşeli. Nu era decât un ticălos. Ultima oară când a avut necazuri, a stat la puşcărie şase luni. După aceea, l-am angajat eu. Nimeni altcineva nu l-ar fi ajutat.

Buzele bărbatului erau aproape albe, lipsite de sânge.

Susi îl privi cu ochi mari. Era gata să cedeze.

- Nu te cred, nu! strigă ea încă o dată, dar vocea ei sună foarte neconvingător.

- N-ai de ales.

Ea clătină din cap.

- Nu, Carl n-ar face aşa ceva. Nu fratele meu. N-ar fi făcut... se opri ea, amintindu-şi ceva ce se întâmplase demult.

N-avea mai mult de patru sau cinci ani pe atunci, dar îşi aducea aminte faţa roşie a poliţistului care venise la ei în casă. Părinţii ei discutaseră mult, şi Carl fusese pedepsit. Când întrebase de ce se întâmplau toate astea, nimeni nu-i răspunsese, dar mama ei plângea foarte des în acea perioadă. Cum de uitase totul?

- Ei? întrebă Carl. Te-ai răzgândit?

- Mi-am amintit ceva, recunoscu ea.

- Si ţi-ai dat seama că nu mint?

Ea aprobă din cap, cu ochii plini de tristeţe.

- Ce anume făcea? întrebă Susi.

El ridică din umeri.

- Hoţii minore. întotdeauna fura de la angajatori. Un ticălos! N-am mai văzut niciodată un om atât de înnebunit de ură ca el. M-a atacat ca o fiară turbată. în sfârşit, şi-a distrus singura şansă pe care a primit-o. Nimeni nu-l va mai angaja, m-am asigurat de asta. Numele lui se află pe lista neagră în toată regiunea. De fapt, în toată Australia.

Iar dacă vreodată aflu unde se ascunde...

O privi pe Susi şi abia atunci păru să observe că era pe jumătate dezbrăcată.

- Pune ceva pe tine, zise el.

Susi înghiţi cu greutate şi, cu mâini tremurătoare, îşi puse la loc tricoul. Asupra bărbatului, vederea ei n-avu nici un efect. Interesul lui faţă de femei era nul.

Dar nu mai era interesată dacă o considera sau nu atrăgătoare. Acum, gândurile ei se îndreptau către Carl. Fratele ei era un infractor! Nu suporta să se gândească la asta.

Cât de recunoscătoare era că părinţii ei nu aflaseră toate astea! Carl le scrisese întotdeauna despre reuşitele lui şi nimeni nu se îndoise vreodată că începuse o viaţă nouă.

Scrisorile lui încetaseră probabil atunci când Carl îşi executa pedeapsa în închisoare. După aceea, fusese prea ruşinat să mai continue să mintă.

Trebuia să fi ghicit că era ceva în neregulă, îşi spuse Susi, de când aflase că-şi părăsise apartamentul din Sydney. Privirea ciudată pe care vecinul lui i-o aruncase, zâmbetul lui... Bărbatul cunoştea probabil multe despre fratele său.

Dar cum aveau s-a afecteze toate astea pe ea? Va purta şi ea acest stigmat? Latham Elliot părea să creadă că avea dreptul s-o reţină aici, să plătească datoria lui Carl. întreaga situaţie devenise aproape ireală.

-Trebuie să-l găsesc pe Carl, zise ea. Trebuie să vorbesc cu el. Are nevoie de ajutor.

-Ajutor! exclamă Latham cu dezgust. Nimeni nu-l mai poate ajuta. I-am dat o şansă şi ce a făcut cu ea? A călcat-o în picioare. Câştiga bani frumoşi, nu mai avea nevoie să fure. Problema lui era că-i plăceau prea mult băutura şi femeile.

-Aş vrea totuşi să-l găsesc, zise ea calm. Trebuie să afle că părinţii noştri au murit.

Expresia lui Latham se schimbă.

-Ti-a fost greu? întrebă el. Da, desigur, îşi răspunse tot el. Iar acum ai descoperit că fratele tău nu te poate ajuta. Viaţa nu-i deloc dreaptă. El e tot ce ţi-a rămas?

-Da, mărturisi ea. Presupun că am nişte rude mai îndepărtate, dar părinţii mei nu mai ţineau legătura cu ele. Vreau să-l găsesc pe Carl.

-Si eu, zise el cu o voce aspră. Poate ar fi o idee bună să te las să-l găseşti. îl poţi aduce la mine.

-Ca să-ţi faci dreptate singur? replică Susi. Nu, mulţumesc! Dacă îl găsesc, voi avea grijă să nu-l întâlneşti.

-Nu cred că ai vreo şansă să-l găseşti. Cred că a fost destul de deştept să fugă cât mai departe de mine. Nu m-ar mira să fi plecat din ţară.

-Oh! Susi nu se gândise la asta. Crezi că s-a dus acasă? întrebă ea, privindu-l pe Latham cu ochii mari. N-aş vrea să afle de la vreun străin ce s-a întâmplat cu tata şi cu mama.

El ridică din umeri.

- Nu cred că s-a întors în Anglia. Avionul e scump şi el n-a fost niciodată capabil să pună bani deoparte. Nu, se află încă în Australia. Dar cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să uiţi de el. Te va răni cu siguranţă şi pe tine.

Era prima oară când îi spunea Susi.

-Ai fraţi sau surori? întrebă ea. El clătină din cap.

- Aşa credeam şi eu, răspunse ea. Prin urmare, nu poţi înţelege cum mă simt. De fapt, se pare că nu pricepi nici un sentiment uman. Eşti atât de preocupat să-ţi plângi de milă, încât nu-ţi mai pasă de nimeni altcineva.

Chipul lui se schimonosi de furie.

- Când voi avea nevoie de părerea ta, a să ţi-o solicit, ţipă el.

- Cred că a venit momentul să pleci, replică ea.

El o studie cu o privire ameninţătoare. Susi simţi că bărbatul se stăpânea cu greu să n-o lovească. Probabil că-i amintea prea mult de bărbatul care-l marcase pe viaţă.

Si ea, şi Carl aveau părul roşcat şi ochii verzi, iar chipurile lor semănau bine.

Latham nu proceda bine reţinând-o aici. Probabil că tortura la care se supunea el însuşi era mai mare decât satisfacţia s-o vadă chinuindu-se.

Si-ar fi dorit să rupă contractul dintre ei, dar exista ceva fascinant în acest bărbat. O fermecase.

Latham o privi câteva clipe cu interes, apoi zise cu mult calm:

- Dacă ai intenţia să pleci după fratele tău smintit, ar fi

bine să te răzgândeşti. Nu vei părăsi Kalabra decât atunci când îţi voi permite eu!

Susi nu renunţă la luptă.

- Nu cred că mă poate reţine ceva aici, dacă vreau cu adevărat să plec. Pe moment, sunt însă mulţumită.

- De ce?

întrebarea lui o luă prin surprindere. Oare trebuia să admită că el însuşi constituia o atracţie importantă? Era un bărbat interesant, dincolo de temperamentul lui impulsiv şi de chipul său desfigurat. Susi îşi dorea să afle ce se ascundea în spatele măştii lui.

Personalitatea lui o intriga.

Până acum, nu avusese timp şi nici un prea mare interes pentru bărbaţi. Reuşise să-şi creeze o carieră în lumea bărbaţilor, şi asta-i ceruse mari eforturi. Purta la rândul ei o mască. Toate avansurile colegilor le primise cu răceală, până când aceştia începuseră s-o accepte aşa cum era. Stia că o respectau pentru că nu se folosea de farmecul ei ca să avanseze. Nu voia nici o favoare şi nici nu aştepta să i se facă vreuna. Bărbaţii ajunseseră s-o considere ca pe un egal.

Dar Susi simţea că nu era egala lui Latham Elliot. Acest bărbat voia s-o subjuge. îi întâlni privirea şi nu se feri de ochii lui, deşi senzaţiile pe care le simţea erau copleşitoare. Ce femeie îl putea privi fără să se simtă afectată de farmecul lui? Cicatricea îi adăuga mai mult farmec, nu-i diminua cu nimic frumuseţea. Părea un

războinic neînfricat.

- Ai o casă foarte frumoasă, răspunse ea, şi Australia este o ţară minunată. Departe de mine gândul de a mă simţi pedepsită pentru o faptă pe care n-am comis-o.

Mi se pare mai degrabă că sunt într-o continuă vacanţă.

-în acest caz, replică el ironic, ar trebuie să mă gândesc la altceva, ceva care să-ţi umple orele pe care ai de gând să le petreci în piscină.

Susi era gata să-i dea o replică usturătoare, dar Latham îi întorsese deja spatele şi ieşise din cameră, trântind uşa în urma lui.

Capitolul 3

Nedumerită, Susi profită de prima ocazie oferită pentru a se consulta cu Jake. Presupunea că bărbatul ştia ceva despre fratele ei. Era un tip care nu vorbea fără să fie întrebat, dar dezvăluia destule informaţii în conversaţii.

De obicei, Latham părăsea ultimul masa, dar în această dimineaţă dispăru înaintea tuturor bărbaţilor, provocând mirarea celorlaţi. Jake însă, rămase până la sfârşit.

-Jake, începu Susi, aşezându-se pe scaun lângă el, unde crezi că a plecat Carl?

El o privi cu ochi temători şi miraţi.

- Ce te face să crezi că eu aş şti?

-Nu ştiu, bănuiesc, zise Susi, ridicând din umeri. Cineva trebuie să ştie unde se află.

-Atunci când a plecat, Carl n-a mai privit înapoi. Aş vrea să te ajut, dar nu ştiu cum. E fratele tău, dar nu seamănă cu tine, zâmbi el.

-Asta nu înseamnă că nu-l iubesc.

Am încercat să-i explic şi lui Latham, dar n-a vrut să priceapă. îmi spune mereu că fratele meu e un ticălos şi că n-are rost să mai încerc să-l găsesc. Dar sângele apă nu se face. înţelegi?

Jake încuviinţă din cap şi trase adânc din pipă.

- Si eu am o familie. Bună, rea, o iubesc. Te înţeleg, dar n-ai găsit omul potrivit să te ajute. De fapt, nu cred că există cineva aici care să-ţi poată spune unde se află Carl. N-ar fi în siguranţă, dacă ar îndrăzni să se arate. Nu numai

Latham îl caută, ci toţi bărbaţii care lucrează aici.

-Nici eu nu aprob ce a făcut, răspunse Susi, dar îl pot ajuta. Nu mai sunt sora lui cea mică, sunt o femeie în toată firea. Are nevoie de cineva căruia să-i pese de el, să-l ajute să nu mai facă nimic rău.

-Nu te merită, Susi. Dacă ai fi fost aici cu el, bănuiesc că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. A luat-o pe căi greşite.

-Vezi? se grăbi Susi să-l aprobe. Te rog, Jake, gândeşte-te. Trebuie să existe cineva care să ştie unde se află.

Jake oftă şi un zâmbet trist îi apăru pe buze.

-Voi întreba, dar nu-ţi promit nimic. Oamenii preferă să tacă în astfel de situaţii. Nu vor să fie implicaţi.

Susi fu mulţumită.

Prânzul veni şi trecu liniştit. Deja credea că Latham uitase certa lor recentă. Dar când se pregăti să se scalde în piscină, îl auzi strigând-o.

Punându-şi la loc rochia din bumbac, Susi se îndreptă spre locul de unde auzise venind vocea. Bărbatul se afla în birou, camuflat în întuneric, pentru ca Susi să nu-i poată vedea cicatricea. Tânăra şi-ar fi dorit să nu se mai ascundă de ea.

-Stii să lucrezi la calculator? întrebă el cu bruscheţe şi răceală.

Ea îl privi nedumerită.

-Am o diplomă de inginer, răspunse ea.

Ochii lui se îngustară ameninţător.

-Te-am întrebat altceva.

Susi ridică din umeri cu pretinsă indiferenţă. Chiar şi nervos, Latham era foarte atrăgător, lucru care era greu de ignorat.

-Da, ştiu. Am crezut mereu că e folositor să înveţi tot ce poţi.

-Bine, replică el tăios. Am o mulţime de scrisori la care trebuie să răspund. Voiam să le rezolv chiar eu şi am notat câte ceva pe marginea lor, dar dacă ştii să scrii la calculator, le vei face tu. Crezi că te descurci?

-Reuşesc tot ce-mi propun, răspunse Susi, pe un ton agresiv. Dar nu văd de ce aş face-o. De ce nu-ţi angajezi o secretară?

-Pentru că nu vreau nici o femeie la Kalabra, izbucni el. Nu poţi pricepe atâta lucru?

-Există şi bărbaţi care fac munca asta, răspunse Susi. N-ai nici un drept să mă pui să muncesc atât. Am nevoie de timp liber.

-N-ai nici un drept, urlă el. Te afli aici pentru a face exact ce-ţi cer. Plăteşti datoria lui Carl, nu uita!

Susi se înfioră. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă, deşi se îndoia că Latham reacţiona la apropierea ei în acelaşi fel ca ea. Masculinitatea lui o copleşea şi inima îi bătea cu furie.

-Nu pot uita, nu mă laşi să uit, replică ea rece. Unde sunt scrisorile? întrebă ea, capitulând.

îl urmă spre birou, După ce-i dădu indicaţiile necesare,

Latham plecă. Rămasă singură, Susi începu să scrie.

Intrase de multe ori în această încăpere, făcând curat, şi remarcase adesea că era marcată de personalitatea stăpânului. Mirosea minunat de la ţigările pe care Latham le fuma.

Pereţii erau îmbrăcaţi în lemn, iar ici-colo atârna câte un tablou reprezentând cai în diferite situaţii.

Un întreg perete era acoperit de cărţi, majoritatea lor fiind despre cai; altele descriau Australia, aborigenii, şi viaţa sălbatică din diferite părţi ale lumii.

Latham era un om care se simţea bine în spaţii deschise. Susi era surprinsă că alesese să facă singur munca de birou. Presupunea că fratele ei îi fusese de mare ajutor cât lucrase acolo. Păcat că profitase de încrederea lui.

Ciudat, dar îi plăcea să scrie scrisorile. Niciodată nu-i plăcuse munca de birou, temându-se că rutina o va plictisi, dar acum găsea această muncă foarte interesantă. Majoritatea scrisorilor veneau de la oameni care voiau să-şi trimită caii la antrenament.

Herghelia era bine organizată, după un program strict. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Găsi şi o scrisoare de mulţumire din partea unui proprietar al cărui cal - foarte nărăvaş, de altfel - fusese îmblânzit de Latham. Stăpânul lui îi promitea acestuia jumătate din primul câştig al armăsarului la curse. Latham răspunsese însă că nu-şi doreşte banii şi-l ruga pe binevoitorul domn să doneze

banii unei organizaţii caritabile. Susi fu uimită de generozitatea bărbatului.

Nu toate scrisorile erau însă legate de fermă. Tânăra descoperi că bărbatul mai avea şi alte surse de venit - o fermă de oi la Bourke şi acţiuni la o mină din Lighting Ridge. Părea un om foarte bogat.

Dar caii erau preferaţii lui. Nu era niciodată mai fericit decât atunci când se afla alături de ei. Susi privi pe fereastră. Chiar atunci, Latham se ocupa de un armăsar. Susi se opri din scris şi-l privi cu admiraţie. Când se întoarse la munca ei, observă că mâinile îi tremurau. îl văzuse pe
Latham în situaţii intime, apropiate, aşa cum nu i se mai întâmplase cu alţi bărbaţi. Se obişnuise cu felul lui de a fi şi începuse să-l placă, în ciuda agresivităţii sale. Nu mai putea pretinde că nu observă puterea lui, trupul lui masculin şi senzual. Era un bărbat fermecător.

Fu dezamăgită să descopere că n-avea timp să termine scrisorile înainte de pregătirea mesei de seară. Ar fi vrut să-l impresioneze pe Latham cu eficienţa şi rapiditatea ei. Dar cu siguranţă nu va fi impresionat dacă mâncarea nu era gata la sfârşitul unei zile de muncă. Tatăl ei spunea adesea că un mijloc sigur de a ajunge la inima unui bărbat era să-l impresionezi cu calităţile de gospodină. Si cum mama ei fusese o excelentă bucătăreasă, probabil ştia ce spune.

Susi îi era recunoscătoare mamei pentru faptul că o

învăţase să gătească; altfel, n-ar fi reuşit niciodată să se adapteze acestui ciudat loc de muncă. Nu se aşteptase să-i fie puse la încercare talentele culinare, dar, acum că această ocazie se ivise, îşi dădea seama că se descurcă de minune. Nu gătea lucruri pretenţioase, dar tot ce pregătea era savuros şi gustos.

În următoarele săptămâni, Susi fu foarte ocupată, astfel încât nu mai avu timp să se gândească nici la Latham, nici la Carl.

Dar, într-o bună dimineaţă, Jake o căută în bucătărie. Susi îl privi mirată, dându-şi la o parte părul din ochi.

-Lucrezi prea mult, se încruntă bătrânul.

- Nu mă deranjează, răspunse Susi. Munca mă ajută să nu mă gândesc la Carl.

-Ei! mormăi Jake. Oricât de mult l-aş admira pe Latham, nu cred că are dreptul să te pună să plăteşti pentru faptele lui Carl. Nu-i vina ta că fratele tău s-a comporat în felul ăsta. De ce rămâi aici?

-Dacă ţi-aş spune că-mi place, poate nu m-ai crede.

-Nu, deloc, recunoscu bătrânul.

Susi zâmbi.

- Dar e adevărat. Nu spun că-mi va plăcea mereu, dar pentru moment e o noutate plăcută.

-Noutate?

Din câte îmi dau seama, vrei să-i demonstrezi lui Latham că nu poţi fi doborâtă, oricât de mult ar încerca.

-Nu mi-am dat seama că e atât de evident, admise

Susi. în sfârşit... Dar nu pentru asta ai venit, nu? Stii ceva despre Carl?

Jake răspunse cu o expresie stânjenită:

- Am adresa unei fete care te-ar putea ajuta. Merită să încerci, oricum.

Susi fu absolut încântată şi-l sărută pe obraji, fericită.

-Te iubesc, Jake, eşti minunat!

Bărbatul părea jenat.

-Meriţi o recompensă pentru atâta muncă, explică el. Sper că ştii ce faci. Dacă află Latham că ţi-am dat adresa asta, mă jupoaie de viu.

Restul dimineţii, Susi se gândi cum anume avea să scape de la Kalabra.

Adresa tinerei era din Sydney. Se întreba dacă Latham va accepta explicaţia că trebuia să-şi facă nişte cumpărături personale.

După masa de prânz, când bărbatul rămase în urmă pentru a-şi fuma obişnuita ţigară, se apropie de el cu inima cât un purice şi cu obrajii în flăcări. Părea vinovată înainte să deschidă gura.

-Aş vrea să mă duc la Sydney, vreau să-mi fac nişte cumpărături. Poţi să-mi împrumuţi maşina ta? Sprâncenele lui se uniră a mirare, observând-o cu suspiciune. Susi se simţi expusă, ca sub un microscop invizibil. Nu mai vorbiseră de câteva zile. Bărbatul o evita. De fiecare dată când voia să-i spună ceva, prefera să-i lase un mesaj pe birou.

-De unde să ştiu că te întorci? întrebă el. îmi pot pierde maşina, şi te pot pierde şi pe tine.

-Va trebui să ai încredere în mine.

-Nu sunt pregătit pentru asta, zise el, privind-o cu ochii lui negri.

-Eşti un om foarte dur, domnule Elliot.

-Stiu că vei face tot ce poţi ca să-ţi găseşti fratele. Scuzele tale nu mă păcălesc.

-Să-l caut pe Carl în Sydney e ca şi cum aş căuta acul în carul cu fân, ştii foarte bine asta, strigă ea nervoasă. Nu cred, oricum, că se mai află în ţară. Nu vreau decât să-mi fac cumpărăturile.

-în cazul ăsta, zise Latham, te conduc eu.

Susi îl privi cu ochii mari. Nu putea să scape de el şi probabil n-o va scăpa nici o clipă din ochi.

-Nu cred că e nevoie, încercă ea să-l convingă. îţi dau cuvântul meu că mă întorc.

- Cuvântul unui membru al familiei Kingswood? întrebă el cu ironie. Fie te duc eu, fie nu pleci nicăieri. Ai de ales.

- Nu sunt o mincinoasă, protestă Susi, dar nu-mi laşi nici o alternativă.

Poate va găsi un mijloc de a scăpa de el la un moment dat. Trebuia să facă în aşa fel încât să descopere unde stătea acea fată şi să afle dacă ştia ceva despre Carl. Nu credea că fratele ei locuia la ea, dar cel puţin va obţine o pistă.

-Pe mâine, deci, zise el cu duritate. Vom pleca imediat

după micul dejun. Jake va prepara prânzul.

Susi nu se mai putu gândi la nimic decât la călătoria de mâine. Căutând prin lucrurile lui Latham, găsi o hartă a oraşului Sydney şi descoperi că Alison Cordell locuia aproape de centru. Poate că demersul ei se va dovedi mai uşor decât se aştepta. Latham n-o putea supraveghea tot timpul. Va profita de momentele în care va rămâne singură şi se va repezi până la locuinţa tinerei.

Pe Latham, nu-l mai revăzu până a doua zi, la masa de dimineaţă. Susi se îmbrăcă într-o rochie din bumbac galben, care se potrivea de minune cu trupul ei uşor bronzat. Nu mai avusese timp de plajă, dar chiar şi puţinele clipe petrecute la soare dăduseră pielii ei o culoare asemănătoare mierii.

Imediat ce bărbaţii părăsiră bucătăria, Latham o întrebă pe un ton dur cât îi lua să se pregătească pentru plecare.

-Sunt gata, anunţă ea. Lasă-mă doar un minut, să-mi iau geanta.

Se bucură văzându-i o sclipire de uimire în priviri. Era probabil
obişnuit cu femei ale căror pregătiri de plecare durau ore întregi.

Se duse în dormitor şi se uită în oglindă. Ochii îi străluceau şi era îmbujorată. încercă să se convingă că roşeaţa se datora entuziasmului de descoperi ceva despre Carl, dar era totuşi conştientă de faptul că Latham juca un

rol important în bucuria cu care privea această zi. Se va afla singură cu el câteva ore bune. îşi puse cerceii de aur, apoi îi dădu jos, nervoasă. Latham n-avea să-i remarce. Nu era interesat de femei, nu trebuia să uite asta.

Maşina bărbatului era lungă, lucioasă, de culoare gri-argintiu.

Latham conduse în tăcere până la drumul principal. Susi era mereu conştientă de prezenţa lui alături de ea şi de mâinile lui puternice aşezate pe volan.

Mirosul puternic al after-shave-ului, combinată cu aroma ţigărilor, o copleşea.

-Te duci des la Sydney? întrebă ea pentru a rupe tăcerea.

Faptul că stătea atât de aproape de Latham, era ca şi cum s-ar fi aflat
în apropierea unui foc. Chiar dacă maşina avea aer condiţionat, îi era îngrozitor de cald. Mâinile i se umeziseră şi gura îi era uscată.

El o privi. Cicatricea nu i se vedea şi Susi constată încă o dată că era un bărbat deosebit de atrăgător. Nu era frumos în sensul clasic al cuvântului, dar chipul lui puternic şi dur nu putea trece neobservat. Susi şi-ar fi dorit să-l atingă. Dorinţa îi era atât de puternică, încât îşi strânse pumnul, de teamă să nu acţioneze fără voie.

-Nu trebuia să te simţi obligat să mă conduci, zise ea, observând că Latham nu-i răspunde la întrebare.

- Nu m-am simţit obligat, replică el, privind-o ironic. Am

şi eu treburile mele, altfel nu te-aş fi condus.

- Eşti un porc! ţipă Susi. N-ai nici un drept să mă pedepseşti pentru greşelile fratelui meu.

- Ceva îmi spune că asta îţi face totuşi plăcere, spuse Latham. Nu te-am auzit niciodată plângându-te, oricât de mult ţi-aş fi dat de lucru. Dacă ceva nu ţi-ar fi convenit, mi-ai fi spus cu siguranţă. Nu eşti genul care să înghită totul fără să se plângă.

- Nu văd cum de ţi-am format o astfel de opinie, răspunse Susi cu răceală.

Pe buzele lui înflori un zâmbet.

-Ai fi surprinsă să afli tot ce cred despre tine.

- Nu vrei să mă luminezi?

- Nu, numai timpul îmi va demonstra dacă am sau nu dreptate.

Mai merseră câţiva kilometrii în linişte deplină. Susi încerca să se
concentreze asupra peisajului şi a fermelor pe lângă care treceau. Câmpurile erau aride; câteva flori sălbatice creşteau ici şi colo. Totul era uscat. Susi se gândi la înverzita Anglie.

Dar îi era dificil să se concentreze la altceva decât la bărbatul de lângă ea. îi domina fiecare gând şi-i era greu chiar să respire în prezenţa lui.

-Ai muzică în maşină? întrebă ea cu glas răguşit.

Latham întinse mâna şi dădu drumul la radio. Muzica era foarte tare, făcând imposibilă conversaţia. Susi îi fu

recunoscătoare.

Când se apropiară de suburbiile oraşului, Latham deveni mai concentrat, pentru că traficul era aglomerat. Bărbatul dădu radioul mai încet; în apropierea centrului, era mare gălăgie şi maşinile circulau cu mare viteză.

Susi nu se temea pentru siguranţa ei. Se simţea bine lângă Latham şi avea încredere în tot ce făcea el. Chiar şi la o oprire bruscă, provocată de o maşină din faţă, Susi rămase la fel de calmă în scaun. Această atitudine o surprinse chiar şi pe ea, pentru că, în general, era un pasager dificil.

Ajunseră în centru, într-un labirint imens de maşini. Bărbatul reuşi să se descurce şi opri liniştit într-o parcare.

-Unde vrei să ajungi? întrebă Latham. La Centre Point găseşti tot ce vrei. Iar dacă te interesează magazinele de cadouri şi suveniruri, te poţi duce la arcade. Dacă mi-ai spus adevărul însă, nu cred că eşti în căutare de astfel de lucruri.

-Nu m-ar deranja să arunc o privire şi pe acolo, dacă tot am ajuns aici. Când am sosit, m-am dus direct la apartamentul lui Carl, apoi am luat un taxi şi am venit la tine. N-am văzut deloc oraşul. Ar fi păcat să nu-l văd nici acum...

- Da, aşa e, răspunse bărbatul. Dar mai întâi te vei ocupa de cumpărături. Apoi, te conduc eu într-un tur al oraşului. într-o zi nu poţi vedea însă prea multe. îţi trebuie cel puţin o săptămână să vizitezi totul.

Iată că n-avea de gând s-o lase nici o clipă singură, se gândi Susi.

- Parcă aveai şi tu ceva de făcut, zise ea.

Ochii lui o priviră cu suspiciune.

-Am de rezolvat ceva legat de o asigurare. Poţi veni cu mine.

- Mi-ar plăcea să mă plimb puţin singură, răspunse repede Susi. Si apoi, sunt convinsă că te vei plictisi la cumpărături. Vreau să-mi găsesc nişte rochii şi nişte pantaloni scurţi.

- Nu mă voi plictisi, zise bărbatul. Chiar deloc. Nu mă prea cunoşti, draga mea Susi. Mi-ar plăcea să te însoţesc, mai ales dacă te îmbraci în ele şi mi le arăţi.

Vorbele lui erau foarte insinuante şi Susi se îmbujoră de ruşine. El râse încetişor şi tânăra îşi dădu seama că bărbatul ştia exact ce face. Să rămână singură, i se părea acum mai dificil ca niciodată.

începură să meargă din magazin în magazin, iar Susi îşi cumpăra lucruri de care n-avea nevoie, păstrând speranţa că va putea scăpa de sub supravegherea lui.

{ansa i se ivi chiar când ajunseră la firma de asigurări. Latham discută cu femeia de la ghişeu, apoi fu invitat în biroul managerului. Bărbatul se întoarse către Susi şi-i zise:

- Hai cu mine, nu va dura mult.

- Mulţumesc, dar prefer să aştept aici, refuză ea.

Latham n-avu ce face. Se aflau într-o încăpere plină de străini. Dar privirea lui o avertiză că va avea necazuri.

După ce bărbatul intră în birou, Susi se repezi să coboare scările. Ajunsă în stradă, chemă un taxi şi-i spuse şoferului s-o ducă la adresa dorită. Locuinţa lui Alison Cordell se afla destul de aproape. Plăti şi urcă, sperând că o va găsi acasă.

Sună la uşă de mai multe ori, cu insistenţă, dar nimeni nu deschise. Scoase din geantă o bucată de hârtie şi-i scrise fetei un bilet, rugând-o s-o anunţe dacă ştia adresa lui Carl. îi dădu adresa de la ferma lui Latham, sperând din tot sufletul că bărbatul nu va deschide o scrisoare adresată ei.

Apoi, nu-i mai rămase de făcut decât să se întoarcă la firma de asigurări şi să spere că Latham se afla încă acolo. Dar bărbatul plecase. Susi lipsise aproape o oră. Din păcate, nu-şi mai amintea nici unde se afla maşina lui, lucru stupid, dar de înţeles în condiţiile date. Până la urmă, se afla pentru prima oară în acest oraş.

Intră într-un restaurant şi ceru o prăjitură şi o cafea.

Afară, se vedeau vasele părăsind portul şi iahturile care pluteau pe marea albastră şi limpede.

Când îşi termină prăjitura, ieşi din cofetărie şi începu să hoinărească pe străzi, ajungând din nou La Centre Point. Se urcă în Sydney Tower, ca să privească de sus priveliştea oraşului.

Se mai plimbă o vreme, apoi hotărî că era momentul să se întoarcă la Kalabra, deşi nu-i convenea deloc să-şi cheltuie banii pe taxi. Se afla pe trotuar, căutând din ochi

un taxi, când maşina lui Latham opri brusc în faţa ei.

Se strecură înăuntru şi-i aruncă şoferului o privire rapidă. Nu fu deloc surprinsă când îi văzu expresia dură şi încruntată.

- Unde naiba te-ai ascuns? întrebă el.

Susi ridică din umeri cu indiferenţă.

- M-am plictisit aşteptându-te şi am ieşit la o plimbare. Am fost la Sydney Tower, la cofetărie... Am văzut un anunţ despre un concert de orgă şi aş vrea să-l văd, luna viitoare.

-Nu-mi mai turna minciunile astea, o întrerupse Latham. Stiu unde ai fost. Eram sigur că de asta ai vrut să vii aici. Dar ţi-ai pierdut timpul de pomană, nu? Ti-am spus că nu-l vei găsi la Sydney. Carl se ascunde bine.

-Nu l-am căutat pe Carl, ripostă Susi. Ăsta-i adevărul, fie că mă crezi sau nu. Evident, n-o credea.

- N-aveai alt motiv pentru care să fugi.

-Am vrut să vizitez oraşul singură, protestă ea, dar nu voiam să fug. De fapt, chiar când m-ai găsit, voiam să iau un taxi să mă întorc la fermă.

El o privi cu îndoială.

- Poţi să-mi spui ce vrei, Susi, nu te cred. Si voi avea grijă să nu te mai pierd din ochi altă dată. Trebuie să-ţi plăteşti datoria, şi până atunci vei munci pentru mine.

- Din câte îmi dau seama, acest contract se va prelungi la nesfârşit, zise ea. Nu mă deranjează să lucrez pentru tine, admit asta, dar nu poţi să mă ţii prizonieră. Nu-i cazul. Nu vreau să fug.

- Dacă ar fi aşa cum spui, n-ar mai fi o pedeapsă, replică Latham cu aroganţă. Când vei descoperi unde se află fratele tău, vei pleca îndată. Nu mă jigni, crezând că nu-ţi pricep strategia. Deocamdată, eşti mulţumită de viaţa pe care o duci. Ai un acoperiş deasupra capului şi-ţi poţi continua căutarea fără probleme. Dar, crede-mă, nu vei reuşi să-l găseşti, nu te voi lăsa. Nu voi mai ajuta pe nimeni din familia Kingswood, niciodată.

- Nu mă mai compara cu fratele meu!

- Nu fac asta, dar vreau să te ajut să vezi adevărul.

- E fratele meu, e singura familie pe care o mai am. într-un fel sau altul, voi încerca să-l găsesc.

Chipul lui se înăspri.

- Nu uita că şi eu îl caut. Intenţiile tale bune pot lua o turnură neplăcută.

- Dacă îl găsesc, îl voi avertiza despre tine. Nu vreau să-i pun viaţa în pericol. Tot ce voi face, când îl voi întâlni, va fi să discut cu el. Sunt sigură că toate problemele se pot rezolva.

Mâinile bărbatului se încleştară pe volan.

- Nu ştii ce spui. Din câte mi-ai mărturisit, fratele tău ţi-e la fel de apropiat ca un străin. Eu zic să laşi lucrurile aşa cum sunt. Nu mă port purta civilizat cu un om care a vrut să mă omoare.

Susi clătină din cap.

- Conversaţia asta nu va duce nicăieri. N-are sens să continuăm. Nu vreau să mai vorbesc cu tine despre el.

-Da? Tu ai fost cea care mi-ai adus din nou aminte de el.

Susi îşi muşcă buzele.

-Prefer să nu mai vorbesc despre asta. Toată situaţia asta e ciudată.

- Sunt perfect de acord, aprobă el. Numele Carl Kingswood mă dezgustă. Cu cât se vorbeşte mai puţin despre el, cu atât mai bine.

-în cazul ăsta, replică Susi, presupun că e la fel şi cu mine. Cu cât mă vezi mai puţin, cu atât mai bine, nu? Atunci, nu înţeleg de ce vrei să mă reţii la Kalabra. Cauţi mână de lucru ieftină? întrebă ea nervoasă, cu răsuflarea tăiată.

-Nu te consider ieftină, zise el cinic. Dimpotrivă, m-ai costat foarte mult. Pentru că acţiunile lui se răsfrâng asupra ta.

Ea întoarse capul, înghiţind cu greutate. Latham Elliot era foarte puţin rezonabil. Nimic din ce spunea ea nu-i putea schimba părerea.

Când ieşiră din Sydney, tânăra începu să privească pe geam, atrasă de priveliştea de afară. Treceau prin multe oraşe, cochete şi foarte frumoase.

După câţiva kilometri, Susi auzi zgomotul valurilor. Se întoarse spre Latham cu ochi strălucitori de mirare şi bucurie.

-Nu ştiam că ne aflăm atât de aproape de mare. Nu mergem puţin pe plajă?

- Există o plajă la câţiva kilometri de Kalabra, zâmbi el amuzat de entuziasmul ei. Vom merge şi acolo, dacă vrei, dar acum te voi duce la Kiama. E un loc foarte interesant acolo.

Se părea că nervii îi trecuseră şi că revenise la sentimente mai bune. în orice caz, era primul gest prietenesc pe care-l făcea faţă de ea. Susi zâmbi.

- Mi-ar plăcea mult să mergem, aprobă ea.

Pe când se apropiau de Kiama, bărbatul îi povesti că întreaga coastă era formată din roci vulcanice.

-Avem şi câţiva vulcani stinşi, dar azi nu avem timp pentru ei.

Nu departe, se află şi o frumoasă pădure, care merită să fie vizitată.

Lui Susi nu-i venea să creadă că era atât de amabil şi de drăguţ cu ea. Bărbatul parcă grăbit maşina şi coborâră. Se îndreptau spre locul despre care-i vorbise.

- Marea, îi explică Latham, este purtată printr-un pasaj subteran, apoi iese la suprafaţă ca o arteziană. Face un zgomot îngrozitor, aşa că trebuie să fii pregătită.

Mai erau câţiva oameni care aşteptau curioşi să vadă spectacolul. Valurile veneau în forţă şi intrau în pasajul de stânci, apoi se ridicau brusc în aer la câţiva metri, ieşind printr-o gaură şi stropind în jur mii de picături argintii. Priveliştea era superbă şi foarte impresionantă.

Susi îşi dorea să fi luat aparatul de fotografiat cu ea.

- Ce frumos! exclamă ea, întorcându-se spre Latham.

- Ştiam că o să-ţi placă, aprobă el. Acum, trebuie să ne grăbim spre casă. Cred că Jake va fi îngrijorat. Vom lăsa excursia pe plajă pe altă dată. Nu ştiu despre tine, dar mie mi-e foame de mor.

- Si mie, recunoscu tânăra, amintindu-şi că, în afara acelei prăjituri, nu mai mâncase nimic de la micul dejun.

Era vina ei; era ora prânzului când fugise de lângă Latham.

Se întrebă dacă el mâncase ceva sau fusese prea tulburat de dispariţia ei pentru a lua prânzul.

Buna dispoziţie a lui Latham se prelungi surprinzător de mult. Când ajunseră înapoi acasă, bărbatul îi propuse să facă o baie în piscină împreună, în timp ce Jake le prepara cina.

Susi era din ce în ce mai mirată, dar se duse în dormitor şi-şi puse costumul de baie fără să comenteze. Era fericită de această schimbare neaşteptată.

La întoarcere, îl găsi pe Latham deja în piscină şi stătu câteva clipe admirând măiestria cu care înota.

Apoi se aruncă şi ea în apă, fericită de răcoarea şi prospeţimea apei. Latham era la fel de bucuros, şi făcură un concurs rapid de înot. Parcă erau doi copii. Susi nu-l mai văzuse niciodată astfel pe Latham şi era mulţumită că bărbatul începuse să se simtă bine alături de ea. Nu mai era nici pe departe atât de conştient de cicatricea lui, iar acesta era un semn bun.

Latham părea să aibă o rezervă nesfârşită de energie,

şi chiar se supără când Susi ieşi din piscină, obosită. Veni lângă ea şi o prinse de picioare, trăgând-o înapoi în apă. Nepregătită, Susi căzu peste el. Braţele bărbatului se închiseră peste trupul ei, iar buzele lor se uniră şi amândoi se scufundară uşor.

Susi nu mai fusese niciodată sărutată sub apă. Era o senzaţie minunată, teribil de senzuală. Trupurile lor îşi pierduseră greutatea, alunecând în adânc îmbrăţişate.

Abia când ieşiră din nou la suprafaţă, Susi realiză că abia mai respira. îl împinse deoparte cu un gest grăbit şi trase adânc în piept aerul parfumat al serii. Dar Latham nu-i dădu răgazul să respire în voie, ci îi luă din nou în stăpânire buzele.

Mâinile lui îi urmăreau curbele trupului, ţinând-o aproape de el. Inima fetei bătea într-un ritm alert, nebunesc.

Latham părea înfometat după o prezenţă feminină. O luă în braţe şi o ridică în afara piscinei. Abia atunci Susi se sperie, realizând că lucrurile puteau scăpa de sub control, dacă nu se opreau la timp. Se zbătu încet, apoi mai tare.

Bărbatul o eliberă şi ea se repezi speriată spre casă.

Plin de furie, el o urmă. Mâna lui grea aşezată pe umăr o avertiză că o urmărise şi că voia explicaţii. Ochii lui o priveau cu nervozitate.

- De unde schimbarea asta? întrebă el. E din cauza asta? insistă el, arătându-şi cicatricea. Susi? Nu răspunzi? Ai uitat pentru câteva clipe că sunt desfigurat? O, Doamne,

ştii să loveşti un om acolo unde-l doare!

Susi clătină din cap plină de compasiune şi de durere pentru suferinţa lui inutilă. Bărbatul ăsta nu putea înţelege că rănile lui nu-i ştirbeau cu nimic farmecul.

- Nu, Latham, răspunse ea calm, nu din pricina asta. Nici măcar nu le mai remarc şi nu mă deranjează absolut deloc.

- Atunci, de ce? insistă Latham. Totul mergea atât de bine... Dacă vrei să te cred, spune-mi motivul pentru care m-ai oprit.

- M-ai speriat, şopti ea. Erai atât de... pasional, de intens... Vreau să te ajut să-ţi depăşeşti temerile, dar nu vreau să mă implic în felul ăsta.

- Nu te cred, izbucni el. Vorbele tale sună convingător, dar nu sunt prost.

- Te rog, Latham, zise ea încet, punându-şi mâna pe braţul lui, nu vreau să te rănesc.

- Nu mă atinge! ţipă el. Pleacă!

- Te înşeli amarnic, încercă ea să-l convingă. Eşti prea dur cu tine. Vezi cicatricele ca pe o barieră între tine şi restul lumii, dar nu e aşa, te asigur. Nu înseamnă nimic.

- Nimic? repetă el cu furie. N-ai mai spune la fel dacă tu ai fi cea rănită, marcată. Pleacă de lângă mine, Susi! Acum!

- Nu te pot lăsa aşa. Nu-ţi dai nici o şansă, Latham. îmi place când mă săruţi, trebuie să mă crezi. Chiar îmi place. Nu cred că eşti respingător, dar nu sunt interesată de o

relaţie.

- Si cine ţi-a oferit aşa ceva? întrebă el. Nu-i voi mai cere nici unei femei să-şi împartă viaţa cu mine, niciodată. N-ar fi corect.

-Atunci, ce mi-ai oferit? replică ea, cu răsuflarea tăiată.

-A fost o nebunie, zise el grăbit. Eşti foarte atrăgătoare, mai ales în acest costum de baie. Nu m-am putut abţine. Chiar şi acum te doresc. Mai bine ai pleca, înainte să mă fac total de râs.

Susi suferea din pricina lui şi şi-ar fi dorit să poată face ceva pentru
el.

-Am spus adevărul, Latham, nici măcar nu-ţi mai observ cicatricele. Trebuie să mă crezi. Eşti, continuă ea înghiţind cu greutate, cel mai sexy bărbat pe care l-am întâlnit. Nimeni nu m-a mai făcut să simt ce am simţit în braţele tale.

Să recunoască aceste lucruri era foarte greu, dar dacă aveau să-l ajute pe Latham...

- E uşor să vorbeşti, răspunse el neîncrezător, dar atunci când te-am îmbrăţişat, am simţit că te sperii, că te dezgust. M-ai respins deja de două ori. Asta mă face să cred că am dreptate.

Ea clătină din cap cu disperare.

-Ai înţeles greşit, Latham. Complexul tău de inferioritate te face să crezi asta. Sărută-mă, şi vei vedea că am dreptate.

- Nu trebuie să-mi dovedeşti nimic. Am făcut o greşeală

şi o regret. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Susi se simţi de parcă ar fi fost plesnită peste faţă.

Capitolul 4

- Ce naiba vrei tu de la viaţă? strigă ea, privindu-l cu reproş înainte de a intra în casă.

Cina se desfăşură într-o atmosferă posomorâtă şi Susi fu uşurată când se termină. Jake îi privi pe amândoi plin de curiozitate, dar nu puse nici o întrebare. De altfel, probabil că Latham l-ar fi pus îndată la punct, dacă ar fi îndrăznit.

Susi nu mai întâlnise niciodată un bărbat atât de dificil. Se întreba dacă Latham va reuşi vreodată să treacă peste cele întâmplate. Era conştientă că fratele ei avea o parte de vină, dar în nici un caz nu era singurul vinovat. Refuzul bărbatului de a accepta că rănile nu-l schimbaseră fundamental reprezentau o pedeapsă mai mare decât cicatricele în sine.

în zilele care urmară, Susi abia dacă-l văzu. Latham îşi găsea mereu ceva de făcut şi-i dădea şi ei multe sarcini, despre care Susi ştia că erau inutile. Nu se plângea însă, simţind ea însăşi nevoia să-şi ocupe întreaga zi cu treburi mărunte.

începuse deja să nu mai spere că va primi aşteptata scrisoare de la Alison Cordell.

îi povesti lui Jake escapada ei din Sydney, iar bărbatul râse şi o aprobă întru totul.

- Bravo, Susi! I-ai plătit-o lui Latham pentru felul în care se poartă cu tine. Nu ştiu ce-i cu el, nu l-am mai văzut niciodată atât de înverşunat.

- Vrea să se asigure că plătesc pentru faptele lui Carl, îi

explică Susi. Dar, de fapt, el e cel păcălit. Mă simt chiar foarte bine muncind.

- Eşti obişnuită cu munca de birou?

- Nu. Nu ţi-a spus Latham? Sunt ingineră.

- Da? Ce specialitate? se miră bătrânul.

- Electronică.

- O meserie cam neobişnuită pentru o femeie, remarcă Jake.

- Asta zice toată lumea, dar de ce o femeie n-ar fi capabilă s-o facă? Sunt la fel de bună ca un bărbat, şi nu cred că există vreun monopol masculin pe inginerie.

- Eşti o femeie de carieră, nu?

Susi râse.

- Presupun că soţia ta nu face altceva decât să aibă grijă de tine şi de copii.

- Da, făcea, încuviinţă Jake. Dar a murit, şi acum trebuie să mă descurc singur.

- îmi pare rău, zise Susi. Spune-mi, schimbă ea vorba, Latham se comportă diferit de la accident încoace?

Jake ridică din umeri.

- E greu de spus. Câteodată, nu. Altă dată, când ceva îi aminteşte de Carl, devine foarte dificil. Dar niciodată n-a mai fost atât de dur şi de deprimat ca în ultima vreme. Carl e responsabil de asta, sunt sigur. Si apoi, în viaţa lui nu există nici o femeie.

- Crede că nu mai poate atrage pe nimeni, răspunse Susi cu tristeţe. Am încercat să-i spun că totul e numai în

mintea lui, dar nu m-a crezut.

- Păcat, zise Jake. Dar va trece peste asta, sunt convins. încă n-a sosit momentul, poate. Dar îl cunosc, nu-i tipul de bărbat care să rămână singur toată viaţa.

în următoarea zi după această conversaţie, Latham lipsi de la masa de dimineaţă, dar o aşteptă pe Susi în birou. Părea să fie într-o dispoziţie foarte proastă. Susi se cutremură văzându-l.

Bărbatul ţinea în mână o scrisoare, pe care i-o flutură nervos în faţă.

- De ce îţi scrie Alison Cordell?

- Mi-ai deschis corespondenţa! Cum îndrăzneşti? Orice vine aici pe numele meu este numai şi numai pentru mine. Dă-mi scrisoarea.

- N-am deschis-o, Susi, dar am recunoscut scrisul lui Alison.

- Cum? întrebă ea, cu ochii îngustaţi de uimire. Credeam că e o prietenă de-a fratelui meu.

- Acum, da, răspunse el cu duritate. Dar înainte de accident, eram aproape logodiţi.

Apoi, pe când eu zăceam în spital plin de bandaje, mi-a dat vestea. Nu putea să se mărite cu un bărbat desfigurat. îi părea rău pentru mine, dar... încheie Latham cu dispreţ.

Susi îşi reveni cu greu după această mărturisire.

- Nu ştiam, şopti ea răguşită. N-aveam de unde să ştiu... Jake nu m-a avertizat.

- Jake? întrebă el. Ce legătură are el cu toate astea? El

ţi-a dat adresa lui Alison?

Susi aprobă din cap, dându-şi seama că vorbise prea mult şi sperând că prin implicarea bătrânului în această poveste nu-i crease prea mari probleme. Jake spusese că Latham l-ar jupui de viu dacă ar afla că-i dăduse adresa lui Alison.

-L-am întrebat dacă mă poate ajuta să-l găsesc pe Carl. A înţeles de ce era atât de important pentru mine, ceea ce tu n-ai vrut să pricepi, şi mi-a spus că Alison Cordell ar putea şti ceva despre asta.

- Pe naiba! izbucni Latham. Jake ştia foarte bine că Alison se distrează cu fratele tău în timpul cât era cu mine, dar nu mi-a zis, de teamă să nu mă rănească. N-avea nici un drept să te trimită la ea.

-Nu credea că vei afla, răspunse ea calm. Dacă ştiam că vei fi atât de supărat, aş fi...

-Nu sunt supărat, o întrerupse el. Nu mai simt nimic pentru femeia aia, decât dezgust. Carl o poate vizita, dar nu cred că mai sunt împreună. îi e prea frică să n-o contactez şi să aflu unde se ascunde. Probabil că Alison l-a tranformat în ţap ispăşitor când şi-a dat seama că nu se poate căsători cu mine, dar relaţia lor n-a durat. Acolo te-ai dus în ziua în care am fost împreună la Sydney?

Susi aprobă din cap.

-Dar n-am minţit când ţi-am spus că n-am încercat să-l găsesc pe Carl, zise ea, apărându-se.

-Ba da. Indirect, asta ai făcut, o contrazise el. Ştiam că

despre asta e vorba. De ce nu deschizi scrisoarea?

Susi luă plicul alb cu scris rotund şi-l roti indecisă în mâini.

-Aş prefera s-o citesc singură, dacă nu te superi.

- Ba mă supăr, urlă el. Dacă ştie unde se află Carl, atunci am şi eu dreptul să ştiu.

- Ca să ajungi primul la el, zise nervoasă Susi. Nu, e fratele meu, Latham. Nu vreau să-l vizitez la închisoare, adăugă ea, vârând scrisoarea în buzunarul blugilor. O voi citi mai târziu.

Latham sări de pe scaun şi se apropie de ea.

- îţi respect punctul de vedere, dar crede-mă, îl voi găsi oricum într-un fel sau altul, chiar dacă asta înseamnă să vorbesc direct cu Alison.

Susi înţelese. Din pricina acestei femei ajunsese Latham astfel. Ea fusese cea care-i rănise orgoliul şi-l făcuse să se simtă ca un monstru. Partea cea mai bizară era că Alison nici măcar nu aşteptase să vadă cât de grav era rănit. Dacă l-ar fi întâlnit acum, ar fi fost surprinsă. Cicatricele lui nu erau atât de îngrozitoare încât să te facă să-i întorci spatele. De fapt, îl făceau mai interesant. Părea un om curajos, neînfricat.

- Nu-mi pasă ce vrei să faci, replică ea cu tărie. Lasă-mă să citesc scrisoarea singură. Dacă nu ştie unde se află, îţi voi spune. Dacă ştie însă, nu mă vei putea convinge să-ţi mărturisesc.

Ochii lor se întâlniră şi se priviră în tăcere, cu ostilitate.

Latham ieşi din cameră.

Susi închise uşa şi se duse la birou. Desfăcu plicul cu mâini tremurătoare.

"Dragă domnişoară Kingswood, citi ea,

Am fost foarte surprinsă să primesc scrisoarea ta. Nici măcar nu ştiam că în viaţa lui Carl există o soră. Nu mi-a spus niciodată nimic despre tine. De altfel, nu vorbeşte deloc despre viaţa lui din Anglia.

Am fost, de asemenea, surprinsă să aflu că locuieşti la Kalabra.

Credeam că ultima persoană pe care Latham ar primi-o acolo ai fi tu. Cum suporţi să te uiţi la el?

I-am scris lui Carl şi l-am anunţat că te afli aici, dar mi-a răspuns că nu vrea să te vadă. îi este frică să nu-l conduci pe Latham la el. între ei nu mai există prietenie, după cum probabil ştii foarte bine. Carl sugerează să te întorci înapoi în Anglia şi să uiţi că ai avut vreodată un frate.

Cu respect,
Alison Cordell".

Susi reciti scrisoarea de câteva ori. Era dezamăgită. Refuza să creadă că fratele ei nu voia s-o vadă. Poate că ar fi trebuit să precizeze clar faptul că nu-l va anunţa pe Latham unde se află.

Oricum, nu se va întoarce în Anglia fără să-l vadă pe Carl. Trebuia să-i spună despre moartea părinţilor lor. O astfel de veste era prea personală şi prea dureroasă ca s-o transmită printr-o scrisoare.

O va suna pe Alison. Căută cartea de telefoane şi începu să dea paginile cu repeziciune. Dar Alison Cordell n-avea telefon.

Singura posibilitate era s-o viziteze din nou - ceea ce putea fi foarte dificil - sau să-i scrie. Oare Jake va dori să pună scrisoarea la poştă?

Se apucă imediat să scrie. Nu trebuia să piardă timpul. Dar chiar în acea clipă, Latham intră în încăpere.

- Ce scrie Alison? întrebă el, luând scrisoarea de pe masă şi parcurgând rapid rândurile.

Cu o expresie plină de dispreţ, se întoarse către Susi.

- Cel puţin, acum am o pistă. Mulţumesc!

înainte ca tânăra să poată replica, bărbatul ieşi pe uşă. Se luă după el şi-l ajunse în curte.

- Latham, ce vrei să faci? Nu te poţi duce la Alison, nu te voi lăsa. Vreau să-l văd mai întâi eu pe Carl. Sunt sigură că regretă ce a făcut. Lasă-mă să vorbesc cu el. îi voi spune că mama şi tata au murit. Dacă ajungi la el înaintea mea, îl vei ucide, şi nu te voi ierta niciodată. Ne vom întâlni în iad!

- Sunt deja acolo, din pricina lui, zise el cu ochi strălucitori de furie. Si asta merită să i se întâmple şi lui.

- Doamne, te urăsc! exclamă Susi cu pumnii strânşi. N-am mai întâlnit niciodată un bărbat mai crud. Cum poţi să-mi faci aşa ceva? E inuman!

- Si cine m-a adus în halul ăsta? întrebă el. Am aşteptat destul să pun mâna pe fratele tău şi nu-l voi lăsa să-mi

scape tocmai acum. Dar... se opri el, privind-o, cred că ar fi mai bine să te las pe tine să-l găseşti. Nu vreau s-o mai văd pe Alison, s-ar putea s-o ucid şi pe ea. Te vei duce tu la ea şi vei obţine adresa lui Carl. îi vei spune ce doreşti, apoi...

- Vei interveni tu şi-l vei omorî? îi continuă Susi ideea. Si chiar te aştepţi să te conduc la el?

El ridică din umeri.

- Dacă vrei să-ţi revezi fratele, asta e singura ta şansă. Nu există alt mijloc de a putea ieşi din casa asta.

- Eşti incredibil!

El zâmbi fără veselie.

- Mă rog... Care-i răspunsul tău, Susi?

- Ştii care e, se răsti ea. Vreau să-l văd pe Carl.

-Atunci, vom merge la Alison chiar acum.

- S-ar putea să n-o găsim. în ziua când am fost la ea, nu era acasă. Poate lucrează.

-Alison? Să lucreze? întrebă el cu dispreţ. E o femeie leneşă. Dacă nu-i acasă, o vom aştepta.

Dar Alison era acasă. Latham rămase în maşină cât timp Susi urcă scările şi sună la uşă cu inima strânsă.

Tânăra care-i deschise era exact cum se aşteptase Susi să fie - o femeie isteaţă, frumuşică şi cu un trup voluptuos. Părul ei vopsit blond îi cădea pe umeri în bucle uşoare. Ochii tinerei erau albaştri.

Susi se gândi că Latham avusese noroc să scape de Alison. Femeia asta n-avea cum să devină o soţie de

fermier.

-Sunt Susi Kingswood, zise ea către femeia care o privea întrebător.

-Văd că nu pierzi timpul.

Haide, intră, o pofti Alison, privind de-a lungul coridorului în căutarea lui Latham. N-a venit cu tine? întrebă ea.

-E în maşină, recunoscu Susi. Presupun că ştii de ce n-a urcat.

Un scurt moment de stânjeneală interveni între cele două.

-Ce mai face? se interesă Alison. Sunt mai bine de doi ani de când nu l-am mai văzut.

-De la accident, îi aminti Susi.

-Observ că are un aliat puternic în tine, zise Alison, ridicând din sprâncene. Ce drăguţ! Presupun că ţi-a povestit totul despre mine, ridică ea din umeri cu indiferenţă.

-Din punctul meu de vedere, ceea ce ai făcut a fost un gest foarte crud şi greu de iertat.

-Latham e destul de mare şi de puternic pentru a-şi purta singur de grijă, răspunse Alison cu dispreţ. Nu i-au lipsit niciodată relaţiile înainte de mine şi bănuiesc că nici după mine n-a rămas fără femei.

Susi pricepu că nu accidentul fusese evenimentul care-l schimbase atât de mult, ci atitudinea acestei femei faţă de el. De ce se îndrăgostise de ea, nu-şi putea da seama.

Alison Cordell nu părea genul lui.

- Presupun că-l iubeşti, continuă femeia. îţi plac bărbaţii duri, nu-i aşa? în ce mă priveşte, nu pot să-mi leg viaţa de un om desfigurat.

- Cicatricea nu-i foarte vizibilă, îl apără Susi, după cum ai fi avut ocazia să observi dacă n-ai fi dat bir cu fugiţii.

- Nu suport boala, se strâmbă femeia. Dar destul despre Latham. Vrei să-l vezi pe Carl, nu? îţi pierzi vremea. Mi-a spus că nu înţelege de ce ai venit în Australia, dar că nu vrea să te vadă.

- Nu cred că ar spune aşa ceva, răspunse Susi. Vreau să-i spun ceva foarte personal. Spune-mi unde este, Alison, te rog. E foarte important.

- Nu mă păcăleşti, i-o întoarse femeia. Ştiu de ce vrei să-l găseşti. O faci pentru Latham. El te-a îndemnat să faci asta, nu-i aşa? îi faci jocul şi speri să-l găseşti pe fratele tău pentru a-l da pe mâna lui.

- Nu, protestă Susi. Ştiu ce simte Latham pentru el, crede-mă, şi n-am de gând să-mi las fratele să sufere. îl iubesc pe Carl, şi pentru asta mă aflu acum, aici. Trebuie să-l văd.

- De ce? întrebă blonda. De ce e aşa important?

- Asta-i treaba mea, e ceva personal. Ne priveşte numai pe mine şi pe Carl. Se află la Sydney? Pot să mă duc să-l văd?

- Doar nu crezi că-i atât de prost încât să rămână aici, replică Alison cu răceală. De fapt, nu l-am mai văzut nici eu

de aproape un an.

- Asta înseamnă că relaţia voastră n-a mers?

- Niciodată nu ne-am gândit la un angajament pe termen lung, replică Alison. Am avut o aventură şi l-am ajutat să fugă de Latham. Dar mie îmi plac bărbaţii bogaţi. Carl nu-şi putea permite să-mi ofere toate lucrurile cu care eram obişnuită.

Susi aruncă o privire prin luxosul ei apartament.

- Si totuşi, ai renunţat la Latham!

- Am uitat să precizez. îmi plac bărbaţii frumoşi. Bogaţi şi frumoşi. Vreau ca celelalte femei să mă invidieze când mă văd cu un bărbat, nu să le fie milă de mine.

Lui Susi îi părea rău pentru Latham. Dacă Alison îi vorbise aşa când se afla în spital, nu era deloc de mirare că bărbatul devenise atât de cinic şi de deziluzionat. Iată de ce ajunsese să creadă că nici o altă femeie n-ar fi vrut să-şi împartă viaţa cu el.

- N-am venit aici să discut despre Latham, zise ea cu răceală. Vreau să ştiu unde se află Carl şi nu voi pleca până când nu-mi vei răspunde.

Alison o privi cu dispreţ.

- îi voi scrie din nou şi-i voi spune că ai un mesaj important pentru
el.

- De ce nu-mi dai mie adresa?

- O, nu, zise blonda. N-am încredere în tine. Dacă Latham află şi se duce după Carl, el mă vă învinovăţi pe

mine. Ar putea ieşi urât.

- Si ţi-e frică pentru chipul tău frumos?

- Am zis că-i voi scrie, repetă Alison nervoasă. Atâta pot să fac pentru tine, continuă ea, deschizând uşa. Te rog să pleci, te voi anunţa îndată ce am răspunsul lui Carl. Tu ai grijă ca Latham să nu citească scrisoarea.

Susi nu mai putea face nimic aici. Se resemnă şi ieşi cu paşi mici din apartament.

- Ei? întrebă Latham îndată ce tânăra se urcă lângă el în maşină.

- Nimic, mărturisi ea. Alison se teme că te voi conduce la Carl. Dar mi-a promis că-i va scrie din nou şi-mi va comunica răspunsul lui.

- Bine! încuviinţă el. Dar mă tem că nu te-ai descurcat cum trebuia. Ar fi trebuit să vin chiar eu să vorbesc cu Alison.

- Nu cred că ar fi ajutat, zise Susi cu regret. Sentimentele lui Alison faţă de tine nu s-au schimbat.

Buzele lui se strânseră dureros.

- îmi pare rău, spuse Susi. Dar dacă te ajută cu ceva, află că nu se mai vede nici cu fratele meu. Aventura lor n-a durat.

- Crezi că-mi mai pasă? izbucni el. Carl m-a ajutat să-mi dau seama cine era Alison cu adevărat. Nu mi-am imaginat că poate fi atât de superficială; chiar mă păcălise, credeam că mă iubeşte. Ştiam că banii sunt importanţi pentru ea, dar acest aspect nu mă interesa foarte mult. Dar iată că

banii s-au dovedit mai puţin importanţi decât aspectul meu fizic.

- E stupidă, zise Susi cu tărie. Dacă ar fi aşteptat destul de mult, ar fi văzut că nu eşti rănit foarte grav şi, în timp, nici n-ar mai fi observat cicatricele.

- Nu începe din nou, o întrerupse Latham. Eşti la fel ca Alison, cu excepţia faptului că ea a avut curajul să-mi spună în faţă ce crede. N-a apelat la astfel de minciuni şi nu i-a fost milă de mine.

- Milă? se indignă Susi. Nu-mi e milă de tine, Latham. Ţie îţi pare rău pentru tine, asta-i toată problema.

El nu răspunse şi porni maşina.

Nici unul dintre ei nu vorbi pe drumul de întoarcere la Kalabra. Susi fu bucuroasă când călătoria se termină. Nu fusese decât o pierdere de vreme. Nu obţinuseră nimic. Ar fi putut să-i scrie lui Alison şi ar fi obţinut acelaşi rezultat.

Bărbaţii se aflau deja la masa de prânz. Jake îi întâmpină cu bucurie:

-Nu le place felul cum gătesc eu. I-ai răsfăţat şi, pentru efortul meu, n-am primit decât insulte. Ea zâmbi.

- îmi pare rău. Am primit o scrisoare de la Alison şi am fost s-o vedem.

-Tu şi Latham? se încruntă el. De ce i-ai spus?

-N-am avut de ales, mărturisi ea. A văzut scrisoarea şi i-a recunoscut scrisul. N-am ştiut că au fost logodiţi cândva. N-am ştiut nici măcar faptul că se cunosc. Mi-aş fi dorit să-mi fi spus.

-N-am crezut că e necesar, zise el cu îngijorare. N-am crezut că va afla de vizita ta. Să înţeleg că a aflat şi cine ţi-a dat adresa?

-Da, admise ea. Dar dacă asta înseamnă că-l voi găsi pe Carl, numai ţie trebuie să-ţi mulţumesc.

-Nu şi dacă Latham îl găseşte primul.

-Voi avea grijă să nu se întâmple asta. E fratele meu, nu uita.

Jake clătină din cap.

-Ai grijă, copilă. îl cunosc pe Latham de multă vreme şi ştiu că are motive întemeiate să-l urască pe Carl. Nici un bărbat nu poate suporta atâta umilinţă. Nimic nu-l va opri să se răzbune.

- Sunt conştientă de asta, răspunse Susi. Va fi o adevărată competiţie, dar am încredere că voi reuşi.

-Eşti foarte curajoasă, Susi. îţi urez succes. Dar mi-aş fi dorit să-mi ţin gura. Susi nu se simţi în stare să lucreze în biroul lui Latham, aşa că se duse să înoate, simţindu-se fericită în apa limpede, mângâiată de razele soarelui. Voia să uite de toate problemele din ultima vreme.

O umbră înaltă îi acoperi soarele.

-Ce este? întrebă ea fără să deschidă ochii, fiind sigură că Latham era cel care se apropiase.

-Ce cauţi aici? întrebă el.

- Nu-i evident? replică ea, privind pe sub gene cicatricea de pe pieptul gol al bărbatului.

Cum putuse fratele ei să-i facă aşa ceva? începea să

înţeleagă de ce Latham îl ura atât de tare şi de ce jurase să-l ucidă dacă avea să-l revadă. Nu-l vedea foarte des dezbrăcat, dar când se întâmpla, îşi dădea seama foarte limpede de urmările gestului lui Carl.

Iar Latham îşi vedea cicatricele în fiecare zi! Pentru el, erau o amintire constantă a atacului.

Nu exista nici o şansă să-l ierte pe Carl.

-Ar trebui să lucrezi! se răsti el.

-E prea cald, protestă el. Voi munci seara.

-Vrei să spui că eşti prea ocupată, că nu te descurci? Observ că-ţi dai în sfârşit seama că nu-i chiar atât de uşor să lucrezi pentru mine.

Susi îl privi, nervoasă.

-N-am crezut niciodată că va fi uşor, dar nu văd de ce nu mă pot bucura de soare din când în când.

-Dacă nu-ţi faci treaba, n-ai ce căuta în piscină.

-Ai tu grijă să am ceva de făcut, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, spuse ea, ridicându-se în picioare.

Ochii lui negri o priviră plini de furie.

-Dacă vrei să ştii, oricum voiam să intru în casă, continuă tânăra.

Nu era chiar adevărat; îşi propusese să rămână la piscină până când
venea momentul să gătească cina.

Dar trebuia să-i dea o replică pe măsură. Se îndreptă tristă spre casă şi auzi cum Latham plonjează în apă.

Se întoarse şi-l văzu cum înoată. Plin de forţă, înverşunat. Lui Susi i se păru că bărbatul îşi tratează suferinţa prin exerciţiu. îi fu milă de el, dar simţi că nu-l poate ajuta cu nimic.

Capitolul 5

în următoarele zile, Latham îi dădu mult de lucru. Munca începea în zorii zilei şi se termina seara târziu, când adormea epuizată.

Susi era sigură că, dacă ar fi făcut chiar el munca de birou, n-ar fi găsit atât de mult de lucru. Fişele nu necesitau o sortare suplimentară, scrisorile de răspuns nu erau urgente. între pregătirea meselor, curăţenia casei şi munca de birou, nemaipunând la socoteală faptul că spăla şi călca, Susi îşi cheltuia toată rezerva de energie.

Chiar şi Jake remarcă faptul că tânăra era foarte ocupată.

-Te ocupi de prea multe lucruri, zise el. N-ar trebui să-i permiţi lui Latham toate astea. Mă surprinzi. Credeam că vei protesta. N-ai avut nici
o clipă liberă toată săptămâna.

-De când ne-am întors de la Alison, admise Susi. Cred că vizita asta i-a răscolit amintirile şi se răzbună pe mine. Dar n-am de gând să-i ofer plăcerea de a mă auzi plângându-mă, nu-i stilul meu. Dacă e cazul, muncesc până la epuizare.

Jake clătină din cap.
-Vrei să vorbesc eu cu el?
-Nu, replică ea. Va crede că m-am plâns.

în sfârşit, îndelung aşteptata scrisoare de la Alison sosi. Ca şi data trecută, Latham o separă de restul corespondenţei şi i-o înmână lui Susi când tânăra intră în birou, după micul dejun.

Deşi ar fi preferat s-o citească în particular, Susi ştia că Latham nu i-ar fi permis acest lucru. Deschise deci plicul şi parcurse rapid mesajul.

"Carl refuză să te vadă şi insistă să te întorci în Anglia. Nu mai încerca să-l contactezi niciodată,
Alison Cordell".

Susi simţi nevoia să plângă. Luă hârtia şi i-o arătă lui Latham, observându-l cu atenţie cât timp parcurgea rândurile.

Pe chipul lui nu se putu citi nici o emoţie. Probabil că se aşteptase la un astfel de răspuns.

- Deci, asta e, zise ea cu glas neutru. Dacă mi-aş putea permite să angajez un detectiv, aş face-o, dar nu e cazul. Presupun că trebuie să-i spun despre moartea părinţilor printr-o scrisoare şi s-o rog pe Alison să i-o înmâneze. Nu e acelaşi lucru, dar are dreptul să ştie.

Latham se ridică şi veni lângă ea.

- Renunţi? întrebă el. Unde-i curajul pe care ţi l-am admirat atât?

Ea ridică din umeri, simţindu-şi inima bătând cu putere. întotdeauna se emoţiona când bărbatul se afla atât de aproape de ea. Nu se putea controla. Nu mai simţise niciodată aşa ceva alături de vreun alt bărbat.

- N-am banii tăi, zise ea. Mă mir că tu nu te-ai gândit să angajezi un detectiv, deşi îl urăşti atât de tare.

- Vrei să sfârşesc şi eu în puşcărie? întrebă el. Nu, Susi, îmi voi aştepta liniştit răzbunarea. Drumurile noastre se

vor mai întâlni. între timp, lasă-l să sufere. Ştie că nu-l pot ierta. Cred că a dus o viaţă grea în ultimii doi ani, aşteptând să-i apar în faţă. Sunt sigur că suferă şi va suferi toată viaţa, dacă nu va face un lucru şi mai stupid, care să-l coste libertatea. într-un fel sau altul, va primi ceea ce merită.

Chipul bărbatului era furios, sălbatic. Dacă n-ar fi apărut ea să-l caute pe Carl, Latham s-ar fi torturat astfel în continuare.

Era o naivitate să se lase impresionată de suferinţa lui. Bărbatul o merita. De trei săptămâni, muncea ca o sclavă, şi totul fără nici o răsplată, doar pentru că Latham voia s-o facă să plătească pentru greşelile lui Carl.

- Sper că realizezi că vorbeşti despre fratele meu, răspunse ea, mai nervoasă pe ea însăşi decât pe Latham. Nu trebuia să se lase afectată de el. Trebuia să plece de aici cât mai repede.

- Nu voi uita asta niciodată, replică el cu un rânjet.

-în cazul ăsta, mă pot întoarce în Anglia. Refuz să mai rămân aici şi să te aud vorbindu-l de rău fără încetare.

- Credeam că n-ai bani de întoarcere.

- Şi?

- Cum vei ajunge înapoi?

-îmi voi lua o slujbă şi voi începe să economisesc bani. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii muncind pe gratis! Nu mă poţi obliga!

- Credeam că-ţi place aici! se încruntă el. Mi-ai spus

cândva că munca de aici nu ţi se pare grea.

- Şi tu mi-ai răspuns că-mi vei da şi mai mult de lucru, să vezi cât sunt în stare să suport, îi replică ea. în ultimele zile, n-am avut nici un moment liber.

- Recunoşti că nu faci faţă? zise el amuzat.

Susi se simţi obosită. Scrisoarea de la Alison reprezentase picătura care umpluse paharul.

- Da, răspunse ea.

- N-aş fi crezut că te voi auzi spunând asta.

- Dacă ar fi existat vreo şansă să-l găsesc pe Carl, n-aş fi spus-o niciodată. Aş fi continuat să muncesc până când îl găseam. Te-am folosit, la fel cum m-ai folosit şi tu pe mine. Acum, voi pleca şi nu mă poţi opri.

El zâmbi.

- Mă bucur că n-ai renunţat la luptă. Pentru o clipă, am crezut că ai fost înfrântă. Ar fi fost păcat. Eşti o femeie extraordinară, Susi!

Se apropie şi mai mult de ea şi o luă de umeri cu tandreţe.

- Am o propunere pentru tine.

Susi clipi, neîncrezătoare.

- Sper să merite efortul s-o asculte.

- Ai dreptate, Susi, nu te pot reţine aici, recunoscu el. Eşti liberă să pleci oricând vrei. Dar ai făcut o treabă excelentă, şi nu mă pot lipsi de tine.

- Dacă tu crezi că voi continua să fac pe sclava pentru tine, doar din bunătatea inimii mele, te înşeli.

- Mai degrabă, zise el încet, mă gândeam să te angajez. Te voi plăti bine. Singura mea condiţie este să rămâi măcar un an şi să nu fugi în Anglia după ce strângi suficienţi bani. Ce spui, Susi? Vrei?

Susi era complet uimită.

- Nu ştiu, am nevoie de timp să mă gândesc.

- Cât timp? întrebă el grăbit. Câteva ore?

Susi clătină din cap.

- Până mâine.

- Bine, aşa să fie. îţi promit că nu vei regreta.

Susi nu era chiar atât de sigură. Latham era un bărbat atrăgător şi se simţea deja foarte apropiată de el. Dumnezeu ştia ce se putea întâmpla în decursul unui an. Nu era sigură că se putea descurca, mai ales dacă atitudinea lui Latham faţă de ea, şi de femei în general, nu se schimba.

Atmosfera putea deveni insuportabilă. De fiecare dată când îi respinsese avansurile, bărbatul o acuzase că-l găseşte respingător. Adevărul era altul. Susi se temea de propriile sentimente. încrederea în sine a lui Latham fusese definitiv zdruncinată de gestul crud al lui Alison.

Susi se îndepărtă de el. Nu fusese niciodată mai conştientă de prezenţa unui bărbat în preajma ei.

- Ce părere ai despre excursia pe care ţi-am promis-o? Vrei să mergem la plajă? întrebă el brusc.

Susi îl privi mirată. Fiecare oră petrecută lângă el, mai ales când Latham era bine dispus, se anunţa teribil de

grea.

- Nu ştiu, răspunse ea. Nu cred că ar fi o idee bună.

- Ba da, cred că te va înveseli, insistă el cu blândeţe. Stiu că eşti supărată pentru că fratele tău a refuzat să te vadă şi, contrar a ceea ce crezi, înţeleg foarte bine cum te simţi. Nu sunt chiar atât de cinic cum bănuieşti. Vom face un grătar, ne vom distra...

Susi zâmbi.

- Ai câştigat! Trebuie să recunosc că n-aş putea oricum să mă concentrez asupra muncii.

- Haidem! strigă el, cu ochi sclipitori.

Se duseră amândoi în bucătărie, găsiră o cutie frigorifică şi aşezară înăuntru câteva sticle de vin, carnea pentru friptură şi legumele pentru salată. Era deja prea multă mâncare, se gândi Susi când îl văzu pe Latham adăugând încă două bucăţi de plăcintă cu mere.

- Şi acum, să mergem să ne schimbăm. Pune-ţi costumul de baie şi ia cu tine un prosop. Nu eşti destul de bronzată ca să stai prea mult în soare. Din vina ta, îi replică Susi în gând.

Alese un costum de baie vernil şi o rochie vaporoasă din aceeaşi culoare. Pe cap îşi puse o pălărie de paie, pe care şi-o cumpărase în ziua când fuseseră împreună la Sydney. Adăugă în bagaj două prosoape şi ieşi afară. Latham o aştepta deja în maşină. Nu era maşina cea mare, argintie, ci un mic automobil sport.

Era foarte frumos să mergi cu maşina pe întinderile

imense ale Australiei. Susi se simţea minunat.

Latham o privi cu veselie.

- Mă bucur să te văd fericită. în ultima vreme, ai fost mereu serioasă.

- Şi a cui e vina? replică ea râzând.

- Sunt vinovat, recunoscu el, înclinând din cap. Dar lucrurile se vor schimba de acum înainte.

- Nu ţi-am dat încă un răspuns.

- Dar o vei face şi sunt convins că va fi cel pe care-l aştept.

Maşina părăsi şoseaua principală şi alunecă veselă pe câmp. După
alte câteva minute de mers în tăcere, Latham opri automobilul. Ieşiră amândoi din maşină, ascultând cu atenţie cântecul păsărilor.

Latham părea să caute ceva cu privirea în jur. Rămase tăcut pe loc, aşteptând şi pândind orice mişcare. Apoi, deodată, îi arătă câteva siluete în depărtare.

Susi observă cangurii. Erau doi mai mari şi doi mici. Priveau chiar în direcţia lor.

- întotdeauna stau astfel când sunt alarmaţi, îi şopti Latham. O singură mişcare, şi vor dispărea. Cred că avem noroc. Rareori apar.

- Sunt foarte frumoşi, răspunse Susi în şoaptă. N-am crezut că sunt atât de mari.

- Da, şi aleargă foarte repede.

- Incredibil! strigă Susi, fermecată.

Vocea ei puternică goni animalele.

- îmi pare rău! regretă ea.

- Nu-i nimic, era de aşteptat.

- Dar erau atât de drăguţi! Crezi că vor reveni?

- Nu, sunt deja departe.

- Câţi ani crezi că aveau puii?

- La patru ani, sunt deja adulţi, aşa că se poate să fi avut doar doi.

- Natura este absolut minunată, clătină din cap tânăra. Cangurii pot avea mai mulţi pui în acelaşi timp?

- Câteodată, femela naşte un nou pui înainte ca celălalt să părăsească buzunarul, astfel că o altă femelă trebuie să-l adopte.

- Mă bucur să aflu toate astea, zise Susi. E fascinant. Ah, iubesc Australia! în jur, se vedeau flori sălbatice minunat colorate şi mai frumoase decât văzuse vreodată. Era un o adevărat paradis al culorilor şi al aromelor. Lui Susi îi păru rău când Latham îi sugeră să continue drumul.

La câteva sute de metri mai în faţă, drumul urca, apoi cobora din nou către plajă. Nisipul era strălucitor, auriu, iar valurile înspumate.

- Am ajuns, anunţă bărbatul, începând să scoată lucrurile din maşină.

- Să înotăm! exclamă Susi. Apa pare minunată, perfectă!

într-adevăr, marea avea o culoare fermecătoare, verde-albăstruie, şi

era limpede şi caldă sub soarele amiezii.

îşi scoase degrabă rochia şi fugi încântată spre mal. Simţi atingerea apei învăluind-o într-o atingere ca de mătase. Era răcoroasă şi revigorantă. Latham stătea şi o privea de pe mal.

-Nu vii? întrebă ea. Vei sta acolo toată ziua?

-Te admir, răspunse el.

Susi se simţi flatată de interesul lui şi-şi reluă fericită înotul. După câteva minute, Latham i se alătură. înotară împreună o vreme, apoi ieşiră epuizaţi pe mal.

Susi se întinse pe prosop, recunocătoare pentru această zi minunată. Se aflau în cel mai frumos loc de pe pământ. închise ochii, fericită.

Deodată, tresări, simţind mâna lui Latham urcând pe piciorul ei. Bărbatul o ungea cu cremă.

-Mă descurc şi singură, protestă ea, amuzată.

Era ceva erotic în gestul lui, iar tânăra trebuia să recunoască faptul că atingerea lui îi plăcea.

-E plăcerea mea, murmură el.

Privirea lui nu fusese niciodată mai blândă. Susi bănuia că era drăguţ cu ea numai şi numai pentru a o convinge să rămână la fermă.

Dar ce se va întâmpla după ce va deveni o angajată oficială?

Oare va fi un şef la fel de dur ca până acum? îi va încredinţa mereu mai multe sarcini? Nu-i plăcea să recunoască, dar n-avea deloc încredere în Latham.

Si totuşi, nu putea ignora senzaţiile pe care acest bărbat i le trezea.

îşi imagină cum mâinile lui se vor ridica spre braţele şi spre umerii ei şi-şi simţi inima bătând cu putere.

Se ridică hotărâtă şi puse mâna pe sticla de loţiune de plajă.

- Prefer să mă ung singură.

Latham se simţi din nou respins şi o privi cu ochi trişti.

Susi regretă imediat. De fiecare dată, reuşea să-l jignească fără să vrea. Dar ce putea face? Dacă încerca să se scuze, dacă încerca să-i explice cum stăteau lucrurile, Latham credea că vrea să-l păcălească. Cea mai bună metodă era să acţioneze ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

îşi turnă puţină cremă în palmă şi şi-o întinse pe trup. Se uită spre Latham, care stătea întins pe burtă, cu privirea întoarsă de la ea. Se aplecă peste el şi-i spuse:

-Ai putea să mă ajuţi să mă ung pe spate, sugeră ea.

încet, bărbatul se întoarse şi o privi nervos.

- N-are rost să te prefaci. înţeleg perfect ce simţi. Nu vrei să mă răneşti, ştiu asta, dar reacţiile tale involuntare îmi spun mai mult decât ai vrea să aflu.

- Nu-i adevărat, protestă Susi. Nu mă deranjează să mă atingi... în orice caz, nu aşa cum crezi!

- Există doar un singur motiv pentru care o femeie nu vrea să fie atinsă de un bărbat: pentru că-l găseşte respingător. Nu mai încerca să găseşti scuze, nu te pot

crede. Am destulă experienţă pentru a-mi da seama când cineva mă minte.

-Atunci, ar trebui să ştii că-ţi spun adevărul.

El se ridică.

-Spune-mi de ce mă respingi, îi porunci el. Haide! Aştept!

Susi evită să-l privească, întrebându-se cum anume să-i explice, fără să se pună într-o situaţie neplăcută, că se simţea atrasă fizic de el. Nu mai putea nega. Şi totuşi, era dificil să-l convingă că nu-l găsea respingător. Mai încercase o dată, şi el n-o crezuse. Ce şansă avea s-o creadă acum? Latham era convins că nimeni, niciodată, nu-l mai putea plăcea. Simţea că nu mai are nimic de oferit.

Lucrurile evoluaseră însă destul de mult. Latham se simţea mai relaxat în prejma ei şi nu mai părea la fel de conştient ca la început de propriile răni.

-Vezi, ţipă el, n-ai nimic de spus!

-Mi-e dificil să-ţi explic ce simt, răspunse Susi, dar, crede-mă, nu e vorba despre faptul că nu te plac fizic. Şi acum, te rog să mă ungi pe spate, adăugă ea, întinzându-i sticla.

Spera din tot sufletul ca el s-o asculte. Latham luă într-adevăr sticla întinsă de Susi şi începu s-o maseze pe spate cu mişcări bruşte şi cu o detaşare aproape profesională. în câteva minute fu gata, şi-i dădu înapoi crema cu un gest de indiferenţă.

- De ce trebuie să te supăr mereu? întrebă Susi cu tristeţe. Nu asta îmi doresc. Viaţa e prea scurtă ca să ne-o petrecem certându-ne.

- în cazul ăsta, replică el cu duritate, ar fi mai bine să gândeşti înainte să vorbeşti. Nu-i deloc uşor să fii desfigurat.

Susi nu voia să strice această zi minunată. Latham făcuse tot ce-i stătuse în putere ca s-o ajute să-şi revină. Răspunsul lui Carl o dezamăgise.

-Voi încerca, promise ea împăciuitoare.

După o lungă ezitare, Latham îi întinse în sfârşit mâna. Apoi, zise scurt:

- E timpul pentru grătar.

Nu-i luă mult să monteze grătarul portabil, şi cărbunii se încinseră imediat. Susi pregăti carnea şi începu să prepare salata. îi era foarte foame. Când totul fu gata, Latham se înveseli şi începură să discute din nou prieteneşte. Tânăra află astfel că părinţii lui muriseră într-un incendiu pe când el avea doar doisprezece ani.

Când se făcuse mare, începuse să călătorească pe tot continentul şi chiar trăise alături de aborigeni o vreme, la Arnhem Land.

- Cele mai fericite amintiri le am din acea perioadă. Aborigenii sunt nişte oameni ciudaţi, dar fascinanţi.

- Numele fermei tale are vreo legătură cu ei? întrebă Susi. E un nume foarte frumos. Ce înseamnă?

- Kalabra? Reprezintă numele unui mitic cangur roşu,

despre care circulă tot soiul de legende. Poate că ţi le voi povesti cândva.

După ce terminară de mâncat, se întinseră din nou la soare. Susi se simţi obosită, dar nu realiză că adormise decât atunci când se trezi sprijinindu-şi capul de pieptul lui Latham. Dar când vru să se mişte, simţi mâna bărbatului pe fruntea ei şi observă că şi el adormise.

Se întrebă cum ajunseseră în această poziţie, dar oricum nu conta. Se aflau unul în braţele celuilalt.

Buzele bărbatului zâmbeau. Oare visa ceva atât de frumos? în aceste clipe, părea vulnerabil.

Pe dinafară era puternic, dar în inima lui rămăsese totuşi un copil. îl ura pe fratele ei pentru ce-i făcuse, o ura pe Alison pentru felul în care-l părăsise. De fapt, ura pe toată lumea. Numai cu ea reuşise să se obişnuiască şi, culmea, să se simtă bine. Susi ştia că era singura norocoasă pe care o tolera în prejma lui după accident.

Fără să vrea, Susi întinse degetele şi-i atinse uşor cicatricea de pe faţă. îi simţi pielea rănită, dar nu fu deloc îngrozită.

Ah, dacă un alt bărbat i-ar fi făcut asta, şi nu chiar fratele ei! Poate şi-ar fi permis să se apropie mai mult de ea. Dar aşa, ea nu reprezenta decât o constantă amintire a evenimenelor triste prin care trecuse. N-o va lăsa niciodată să intre în viaţa lui.

Probabil că aştepta ziua în care ea şi Carl aveau să se regăsească. Poate o folosea drept momeală.

Acest gând o trezi la realitate. Cum de nu-şi dăduse seama de asta până acum? De asta o rugase să rămână. Da, continuând să lucreze pentru el, Susi îşi punea fratele în pericol. într-adevăr, Carl era un infractor, un potenţial criminal chiar, dar era totuşi fratele ei şi asta însemna totul pentru ea. Deja îşi pierduse părinţii, nu voia să-l piardă şi pe Carl. Chiar dacă nu voia s-o vadă deocamdată, era singura ei familie.

în tot acest timp, mâna ei rămăsese pe obrazul lui Latham. Bărbatul se trezi şi-i prinse degetele între ale sale, răsucindu-le.

-Ce naiba faci? strigă el. Dacă mă mai atingi vreodată astfel, te ucid!

Capitolul 6

Susi sări în picioare, nedumerită.

-Doar nu te-am rănit! zise ea, respirând cu greutate.

-Desigur că nu, recunoscu el, dar nu sunt un mostru de circ. Eşti fascinată de această rană, nu? Te atrage fără să vrei! Ai vrut să vezi dacă este la fel de oribilă precum arată?

Susi se cutremură la această izbucnire.

-Nu mă înspăimântă, se apără ea.

Ochii ei exprimau blândeţe şi compasiune. Ar fi vrut să-l ia în braţe, să-l asigure să cicatricele nu-l desfiguraseră, că nu-i distruseseră farmecul bărbătesc. Nici o femeie n-ar fi putut gândi altfel.

-Atunci, n-am nevoie nici de mila ta, replică el cu duritate. E cu atât mai rău. La început, şi Jake şi alţii mă priveau cu milă, dar s-au obişnuit cu mine aşa cum sunt. Te sfătuiesc să faci la fel, dacă vrei să avem o relaţie bună.

-Nu mi-e milă de tine, zise Susi în şoaptă. Tu ai o problemă cu aceste răni, nu ceilalţi. Trebuie să scapi de obsesia asta şi să accepţi din nou o femeie în prejma ta, fără să crezi că singurul lucru pe care-l vede şi la care se gândeşte sunt rănile tale. Pot să te asigur că nu-i adevărat. Cicatricele tale se văd, de acord, dar sunt uşor de uitat. Cu o personalitate ca a ta, Latham, n-ar conta nici dacă ai fi cel mai urât om de pe pământ. Ai multe calităţi, nici o femeie n-ar putea să ceară mai mult de la un bărbat. Dacă te deranjează atât de mult urmările accidentului, de ce nu-

ţi laşi barbă sau de ce nu apelezi la chirurgia estetică?

Furia din ochii lui nu fusese niciodată mai intensă.

-Nu ţi-am cerut părerea, n-am nevoie de ea. Ce fac cu faţa mea, nu te priveşte. Mulţumesc că ai distrus această zi, Susi. Voiam să te ajut, dar ar fi trebuit să mă învăţ minte.

Se ridică şi începu să strângă grătarul şi să-l ducă la maşină.

Odată adunate toate bagajele, se întoarse spre Susi.

-Eşti gata? Dacă nu, te voi lăsa aici fără să-mi pară rău.

Tânăra privise fără glas gesturile lui. îşi dădu seama că tremură şi începu să se îmbrace încet. Se îndreptă spre maşină, strecurându-se în scaun cu teamă şi rămânând cât mai departe de Latham. Din prima clipă când îl întâlnise, Susi se temuse de el. Şi iată că nimic nu se schimbase. Cuvintele lui o răniseră ca un cuţit.

Pe când maşina aluneca de-a lungul drumului, Susi se întreba ce fel de om era cu adevărat Latham Elliot şi cum avea să devină dacă insista cu atâta încăpăţânare să se chinuie singur. Nu putea uita şi ierta, dar nici nu-şi dădea voie să se vindece.

Susi realiză că ea era singura persoană care avusese curajul să-i vorbească deschis, dar sinceritatea n-o ajutase deloc. De fapt, probabil că făcuse mai mult rău decât bine. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat atât de sensibil la aspectul lui exterior. Si totul era numai din vina lui Alison!

Dacă acea femeie ar fi rămas cu el suficient de mult

încât să descopere că rănile nu erau foarte grave, Latham nu s-ar fi simţit atât de nefericit.

Alison era o femeie cinică şi rece. Prin acţiunile ei iresponsabile ruinase viaţa lui Latham, fără să simtă nici un regret. Susţinea chiar că bărbatul îşi putea purta singur de grijă.

Da, se jucase cu mintea şi cu sentimentele lui, afectându-l mult mai mult decât s-ar fi putut crede. Nu că Latham ar fi avut dreptate să se poarte astfel! Complexul lui de inferioritate era imens în comparaţie cu urmările accidentului, dar el nu-şi dădea seama. Era prea preocupat să-şi îngrădească viaţa sentimentală şi să-şi plângă de milă. Nu-i mai rămăsese nimic, cu excepţia fermei.

Atmosfera din maşină era foarte încărcată. Nici unul dintre ei nu vorbea.

Deşi drumul era scurt, lui Susi i se păru că durează o veşnicie. Se gândea numai la Latham.

Ar fi vrut să-l liniştească, să-i explice faptul că era prea sensibil faţă de un subiect insignifiant, dar ştia că această tentativă ar fi fost inutilă. Nu asculta de nimeni şi cu atât mai puţin de ea, care era sora atacatorului său.

Susi începu să se întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să plece şi dacă presupunerea că Latham se folosea de ea ca să ajungă la Carl era corectă. Bărbatul n-avea să fie niciodată mulţumit, până când nu ajungea să se răzbune. Voia să-şi facă dreptate cu orice preţ, cu mâinile lui sau cu ajutorul legii.

Susi se simţea împărţită între două sentimente contradictorii. O parte din ea voia să-l protejeze pe Carl, dar singurul mijloc prin care putea să facă asta era să se întoarcă în Anglia.

Pe de altă parte, era înspăimântător de aproape de a se îndrăgosti de Latham. Totul o atrăgea la el şi ştia că, dacă va pleca, va regreta tot restul vieţii.

Era un bărbat cum nu mai întâlnise: mândru, arogant, fascinant. Şi-ar fi dorit să-l întâlnească înainte de accident, să vadă exact ce fel de persoană era înainte ca orgoliul lui să aibă atât de suferit.

în sufletul ei, spera să depăşească această traumă, deşi bărbatul părea atât de încrâncenat în suferinţa lui, încât era greu să ţi-l imaginezi schimbându-se. Nici un bărbat nu trebuia să se lase înrobit de tristeţe, distrus de un astfel de ghinion. îi lipsea voinţa, renunţase să mai spere.

Voia să-l ajute. Mai mult decât orice pe lume, ar fi vrut să i se dăruiască lui Latham şi să-l convingă că-şi ducea crucea fără sens şi fără folos. Să-l convingă să uite şi să ierte, să ducă din nou o viaţă plină, fericită. Dar gândurile ei erau zadarnice. Latham nu i-ar fi permis să-l ajute.

Fu foarte fericită când ajunseră în sfârşit acasă. Se duse direct în camera ei, se dezbrăcă şi intră sub duş ca să-şi spele apa sărată de pe corp. Se îmbrăcă într-o fustă albă şi o bluză cu broderie. Se privi în oglindă şi observă cu mulţumire că se bronzase suficient. Dar ochii ei erau trişti

şi nu putea schimba asta.

Se duse în bucătărie, gândindu-se la ce va prepara pentru cină, deşi nici ea, nici Latham nu mai aveau poftă de mâncare. Se întâlni cu Jake, care-i zâmbi vesel.

-Tocmai am vorbit cu şeful, zise el.

Spunea că nu se aşteaptă să mai găteşti astăzi. A fost, probabil, un picnic reuşit.

Susi încercă să zâmbească la rândul ei. Jake nu ştia că se certaseră. îşi imagina că se simţiseră bine împreună. Bătrânul o privea cu o sclipire ciudată în ochii lui albaştri. Oare ce anume îi povestise Latham?

-Da, răspunse ea. Nici mie nu mi-e foame.

-în cazul ăsta, zâmbi Jake, o să-mi fac un sandviş. Nu trebuie să te deranjezi pentru mine. Mă bucur că te-ai distrat, meritai asta. Latham mi-a spus că vei mai rămâne la noi o vreme, că te va angaja. Aşa este?

Susi nu-şi putu ascunde surpriza.

-Nu i-am dat încă un răspuns definitiv.

-Dar mi s-a părut foarte sigur. Nu te-a convins?

-A încercat, replică ea încet.

Apoi, uitându-se prin bucătărie, adăugă:

-Văd că nu mai e nimic de făcut aici. Mă duc la mine în cameră.

-N-ai vrea să facem un tur al fermei? întrebă Jake. încă n-ai văzut caii. De când eşti aici? De trei săptămâni? Trebuie să vezi caii, sunt o frumuseţe.

-Ba da, îmi plac, dar n-am avut timp. Mi-ar plăcea să-i

văd măcar acum.

Dar când ieşiră afară, Susi regretă că acceptase invitaţia bătrânului. Latham se afla la grajduri. Păru surprins să-i vadă pe amândoi acolo şi întrebă iritat, ridicând din sprâncene:

-Aţi venit să mă vedeţi?

Jake fu cel care răspunse:

-Voiam să-i arăt lui Susi împrejurimile. Dacă tot va lucra aici, cred că trebuie să vadă totul.

Latham o privi pe tânără cu răceală.

-Eşti sigură că asta vrei? întrebă el.

Ea ridică din umeri, dorindu-şi ca Jake să nu fi spus nimic.

-Trebuie să recunosc că am fost mereu curioasă să văd caii, dar mi-ai spus să stau deoparte, aşa că n-am îndrăznit să cercetez singură.

-De vreme ce te afli aici, ai putea şi să călăreşti, replică bărbatul, fără să se supere. Ştii să călăreşti?

Această invitaţie ar fi încântat-o foarte mult pe Susi, dacă circumstanţele ar fi fost altele. Dar Latham părea prost dispus şi nu voia să stea prea mult în preajma lui.

-Nu, mulţumesc, zise ea. Nu sunt îmbrăcată corespunzător.

-Pot aştepta până te schimbi.

Nu-i venea să creadă că Latham insista. Clătină din cap, fluturându-şi pletele roşcate.

-Nu, nu vreau să călăresc.

- Vrei să spui că nu vrei să călăreşti alături de mine? întrebă el nervos.

- Dacă aşa vrei să înţelegi... Nu asta am spus.

De fapt, ar fi vrut să se afle mereu în preajma lui.

Bărbatul purta o pereche de pantaloni kaki strânşi pe picior şi o bluză albă care se mula pe trupul lui puternic. Avea un corp perfect şi foarte senzual.

Se priviră câteva secunde. Ochii negri ai bărbatului îi pătrundeau parcă direct în inimă, dominând-o. Răsuflarea ei deveni mai grea, de parcă s-a fi sufocat.

Dacă o putea afecta atât de mult chiar şi când era furios pe ea, ce s-ar fi întâmplat dacă se hotăra să fie drăguţ?

Cu o mişcare bruscă, Latham se urcă în şa şi îndemnă calul, fără să mai arunce o singură privire către Susi. Tânăra îşi regretă decizia. De ce nu plecase cu el? Poate că bărbatul se simţea prost pentru certa lor şi voia să-şi ceară scuze. Dacă aşa stătea lucrurile, stricase şansa unei împăcări. De fapt, i se părea că reuşeşte să strice totul.

Cu un zâmbet trist, se întoarse către Jake:

- Cred că am văzut destul. Mă duc la mine în cameră să citesc.

- Dacă asta vrei... dar te asigur că ai făcut o greşeală. Latham este un om minunat, ar fi trebuit să-i accepţi prietenia. N-o oferă prea des, şi nu oricui.

Susi nu răspunse. Jake nu ştia totul şi nu putea înţelege relaţia dintre ei. Bătrânul nu vedea decât suprafaţa

lucrurilor. Latham o invitase la picnic, la călărie... Se părea că era gata să-şi depăşească problemele, iar ea îi respingea prietenia.

-Am motivele mele, şopti ea, dar nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau să-l supăr, dar... asta e.

Jake aprobă din cap, ca şi cum ar fi înţeles, dar Susi ştia că nu era adevărat. Nimeni nu putea înţelege.

-Presupun că vei pregăti micul dejun, zise el.

Susi zâmbi. Jake îi amintea că angajaţilor nu le plăcea mâncarea preparată de el.

-Da, răspunse ea, îndreptându-se către casă.

îi fu greu să adoarmă. Păsările erau din ce în ce mai gălăgioase. Susi nu credea că va putea dormi până dimineaţă. Până la urmă, reuşi să aţipească, dar se trezi înainte de venirea zorilor, tot din pricina cântecului păsărilor.

Era minunat să te trezeşti aşa.

Dar nu trebuia să uite că astăzi îi datora lui Latham un răspuns. Bărbatul părea sigur că va rămâne. îi dăduse deja această veste lui Jake, lucru care o supărase. în ce o privea, nu era deloc sigură că asta voia. Avea impresia că va regreta decizia de a rămâne. Douăsprezece luni reprezintă un termen foarte îndelungat atunci când eşti nefericită.

Spre marea ei surpriză, Latham nu veni la micul dejun. Susi îl întrebă pe Jake dacă ştia ceva de el.

- A plecat dis-de-dimineaţă la o plimbare călare. Ciudat,

adăugă bătrânul, de obicei spune unde se duce şi cât stă.

- Deci, nu va veni la masă? întrebă Susi, întrebându-se dacă ea fusese pricina acestei ciudate dispariţii.

Ise părea că bărbatul se comportă absolut iraţional. De multe ori o înspăimântase cu deciziile lui neaşteptate şi pripite.

Jake clătină din cap cu înţelepciune.

- Va veni atunci când se va hotărî să vină.

Susi se duse în birou să lucreze, dar gândurile ei se întorceau mereu la Latham. Timpul trecea, şi începuse să se întrebe dacă nu cumva bărbatul avusese vreun accident şi zăcea undeva rănit, aşteptând ajutoare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai îngrijorată. Hotărî că nu mai putea aştepta şi se duse să-l caute pe Jake.

- Aş vrea să-l caut pe Latham, îi zise ea bătrânului. Pot să iau unul dintre cai?

- Stai liniştită, zâmbi Jake. Va reveni în curând, nu i s-a întâmplat nimic, te asigur. Susi trebui să renunţe şi se întoarse în birou, fără să se poată concentra însă asupra scrisului. Făcu numeroase greşeli şi se decise să se oprească. Se duse la fereastră şi începu să pândească întoarcerea lui Latham.

Câmpurile nesfâşite erau pustii, însetate de ploaie, iar cerul era o imensă întindere albastră. Chiar şi păsările erau tăcute. Susi n-ar fi crezut niciodată că se va simţi atât de neliniştită de absenţa lui Latham, deşi n-avea nici un motiv concret pentru care să fie îngrijorată.

Dar Latham îi câştigase inima, aşa cu nici un bărbat nu reuşise. îi era teamă pentru siguranţa lui.

Veni vremea prânzului, şi tânăra pregăti masa cu gesturi de automat, alarmată că bărbatul nu se întorsese încă.

-Jake, zise ea după plecarea celorlalţi bărbaţi, chiar cred că trebuie să facem ceva în privinţa lui Latham.

- Da, răspunse acesta gânditor. De obicei nu întârzie atât de mult, dar de unde să ştim încotro trebuie să ne îndreptăm? Putem căuta zadarnic ore întregi. Pe de altă parte, dacă n-a păţit nimic, nu se va bucura că ne-am dus după el.

- Nu-mi pasă ce va crede, strigă ea. Sunt îngrijorată!

Jake o privi cu subînţeles.

-Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, cu o expresie nefericită.

-Mă uimeşti, continuă bătrânul. Credeam că-l urăşti de moarte.

Ea ridică din umeri.

- Si pe mine mă surprinde, dat fiind că s-a purtat atât de urât cu mine. Mai rău e că această dragoste nu-mi va aduce nimic bun. Să nu uităm că sunt sora lui Carl, şi Latham a fost dintotdeauna împotriva mea. Nu mă va iubi niciodată. Pentru el, nu reprezint decât o amintire a dezastrului prin care a trecut.

- Păcat, zise Jake. Latham ar putea fi salvat de o femeie. Dar ce să-i faci? E din ce în ce mai retras. Drept să

spun, nu mi-a părut rău când
Alison l-a părăsit, nu era deloc potrivită pentru el. Era prea egoistă, prea interesată de averea lui... dar nu era nici atât de proastă încât să nu-şi dorească un bărbat arătos.

- Cred că Latham ştie asta. A fost foarte supărat la despărţire?

- Latham nu-şi împărtăşeşte trăirile, dar bănuiesc că nu inima, ci mândria lui a avut de suferit.

- încă mai suferă, replică Susi tristă. Ne-am certat ieri, mărturisi ea, iar faptul că am refuzat să-l însoţesc la plimbare a agravat situaţia. Dar nu credeam că vrea să ne împăcăm... Nu mergem după el, Jake?

Bătrânul o privi plin de compasiune.

- înţeleg cum te simţi, dar lasă-i timp. N-are rost să te îngrijorezi degeaba. Se va întoarce când va fi pregătit.

Chiar atunci, copite de cal răsunară în curte. Susi se repezi la uşă şi-l zări pe Latham venind. Era murdar şi transpirat, dar nu i se întâmplase nimic rău. Vrând să-şi ascundă îngrijorarea, Susi se întoarse în bucătărie, răsuflând uşurată. Bărbatul veni şi el în urma ei, dar tânăra se prefăcu ocupată cu treburile casnice.

- Mai e ceva mâncare? întrebă el.

Susi tresări, speriată, scăpând din mână o farfurie. îl privi mirată, dar nu îndrăzni să-l întrebe unde fusese. Lui Latham nu-i păsa dacă fusese sau nu îngrijorată.

Bărbatul se spălă pe mâini, iar Susi îl observă din nou cu admiraţie. Trăsăturile chipului lui, liniile bine sculptate

ale trupului, ochii lui pătrunzători, toate acestea o fascinau. Hainele lui erau pline de praf, de parcă ar fi alergat pe câmpuri vreme îndelungată.

Susi scoase mâncarea din cuptor şi o aşeză e masă. Aduse o furculiţă, un cuţit şi multă pâine, apoi se îndepărtă.

Nu-i mai rămăsese nimic de făcut, dar nu voia să plece.

-Stai jos, la naiba! se răsti el.

Din nou, vocea lui puternică o făcu să tresară. Supusă, îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui. Era stupid să fie atât de intimidată de el, îşi spuse ea.

-Mi-ai promis că-mi vei oferi un răspuns chiar astăzi, continuă el, cu chipul lipsit de orice expresie. Te-ai mai gândit?

Inima fetei bătu cu putere.

-Nu sunt sigură, zise ea, ezitând.

-Vrei să rămâi? întrebă el, agresiv.

-Credeam că te-ai răzgândit. După felul în care ai reacţionat ieri, bănuiam că nu mă mai vrei în preajma ta.

-Chiar mă crezi atât de stupid? Dumnezeule, Susi, asta n-are nimic de-a face cu cererea mea de a rămâne aici. Sunt lucruri diferite. E vorba despre o relaţie strict profesională şi nimic mai mult.

Susi îngheţă. Atunci, de ce o invitase ieri la plimbare?

Faptul că-i atinsese rana de pe faţă îl enervase îngrozitor. Părea traumatizat de acest gest, iar ea nu pricepea de ce. Probabil pentru că această cicatrice

reprezenta pentru el un punct foarte sensibil şi vulnerabil.

Iar acum, îi dădea de înţeles foarte clar că nu va mai avea niciodată ocazia de a se apropia de el.

înghiţi cu greutate, fără să-şi dea seama că disperarea i se citea în priviri.

-Nici n-am crezut că era vorba despre altceva, replică ea sfidătoare. Dar douăsprezece luni reprezintă un termen destul de mare, şi nu vreau să mă simt legată de un contract.

Nu cred că vreau să stau atât de mult. Şi apoi, nu-i exact genul de muncă pentru care sunt pregătită.

- O, da, am uitat, zise el zâmbind ironic. Nu trebuie să-ţi iroseşti calităţile.

- Nu cred că am spus asta, replică Susi înţepată.

- Douăsprezece luni va fi perioada contractului. Rămâi sau pleci. Hotărăşte-te!

Tinerei nu-i venea să creadă că i se dădea un ultimatum. Crezuse că Latham voia să rămână şi că ar fi fost dezamăgit dacă ar fi refuzat. Acum,
i se părea că bărbatului nu-i păsa prea mult de alegerea ei. îşi simţi inima grea. Probabil că Latham se gândise mult în timpul plimbării, probabil de aceea şi plecase. Oare începuse să regrete că-i oferise acest post?

îl privi cu duritate.

- Nu m-am hotărât încă, repetă ea.

- Doamne, nu pot suferi femeile nehotărâte. Ieri, aş fi jurat că vei spune da. Ce naiba te-a făcut să te răzgândeşti?

Tu, ar fi vrut ea să spună. Tu ai făcut asta. Tu şi aroganţa ta. Dar nu i-ar fi servit la nimic să-i spună toate aceste lucruri.

- După cum spuneai, mi-aş irosi calităţile.

- Eşti femeie, Susi. De ce naiba ţi-ai ales o asemenea carieră?

-Asta am vrut. Asta a făcut şi tata.

-Atunci, Carl ar fi trebuit să-l urmeze, nu tu, izbucni el.

Dar n-a fost bun de nimic, nu?

- Când voi avea nevoie de părerea ta, Latham, ţi-o voi cere!

Susi era foarte furioasă. Această conversaţie nu ducea nicăieri. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşa bucătăriei.

- Să înţeleg, întrebă el în urma ei, că vei pleca? Păcat. Erai foarte pricepută, mai pricepută decât m-aş fi aşteptat. M-am simţit atât de uşurat că am scăpat de munca de birou şi acum... trebuie s-o iau de la capăt. Nu voi permite vreunei alte femei să vină aici.

Dacă Latham îşi alesese special cuvintele sau nu, Susi nu ştia, dar nici nu putu ignora rugămintea ascunsă în spatele lor.

-Voi rămâne, Latham, zise ea cu răsuflarea tăiată, la naiba! Va fi cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, adăugă ea pentru sine, dar voi rămâne pentru că te iubesc. Nu vei afla niciodată asta, dar eu nu pot să mă mint.

Latham păru uşurat de veste. Nu zâmbi, dar era evident mulţumit.

-Vei începe chiar de mâine, zise el.

încet, Susi se apropie de el.

- Si voi avea timp liber? Voi putea să părăsesc ferma?

El se încruntă, suspicios.

- Mă întrebi dacă vei avea timp să-l cauţi pe Carl? Credeam că ai renunţat la acest gând. Nu voiai să te întorci în Anglia?

- încerci să mă păcăleşti din prima zi? îl acuză ea. Te-am întrebat doar care-mi sunt drepturile.

- Să spunem că trebuie să munceşti atunci când e ceva de făcut. Restul timpului îţi aparţine.

- Nu mi se pare o înţelegere satisfăcătoare. Vreau un program.

Latham ridică din umeri.

- Nu văd cum am putea face asta, când e voba de două slubje într-una singură. Doamna Riley era angajată... permanentă.

-Dar nu se ocupa şi de munca de birou. Avea, deci, destul timp.

-La ce oră începi să pregăteşti micul dejun?

-La opt.

-Şi la ce oră termini masa de seară?

-La opt, cred.

-Atunci, ăsta e programul tău, zise Latham, mândru. Plus, desigur, mesele de la sfârşit de săptămână.

- Douăsprezece ore pe zi? exclamă Susi cu indignare. Şi cât ai de gând să mă plăteşti pentru asta?

-Destul. Vrei să spui că nu eşti de acord?

-Nu e mai mult decât am făcut şi până acum, replică ea.

-Deci, te vei descurca.

-Da, dacă sunt plătită bine.

-Vei fi, răspunse el. Nu sunt meschin, n-am fost niciodată. E treaba mea să te plătesc bine, Susi, tu fă-ţi munca aşa cum trebuie.

Dacă ar plăti-o după merit, atunci ar putea pune deoparte destui bani pentru a-şi cumpăra o maşină. Şi astfel n-ar mai fi prizonieră, ci ar putea pleca în timpul liber în câte o excursie.

Când în sfârşit terminară discuţia, Susi urcă în dormitor, gândindu-se încă dacă era înţelept să rămână.

Multe se puteau întâmpla în douăsprezece luni, şi, dacă ea şi Latham nu ajungeau să se înţeleagă mai bine decât acum, va pierde un an din viaţă în certuri inutile. Era o pedeaspă fără sfârşit.

Când intră în birou a doua zi, Latham o aştepta, şi-i puse în faţă contractul. Tânăra citi paginile cu mare atenţie, fără să întâlnească nici
o clauză care o forţa să rămână la Kalabra douăsprezece luni încheiate. N-o obliga la nimic, dar promisiunea fusese făcută.

Semnă, pregătindu-se pentru un viitor incert.

Capitolul 1

într-adevăr, lucrurile se schimbară de când devenise un angajat cu acte în regulă. Latham o trata foarte distant. Nu mai existau picnicuri, iar ordinelele lui nu mai puteau fi discutate. în schimb, n-o mai oprea să facă baie în piscină. în timpul ei liber, desigur, adică mai ales seara sau după prânz, când îşi lua o oră liber.

Atitudinea celorlalţi angajaţi se schimbă şi ea. Dacă înainte evitau să se apropie de ea, probabil la ordinele lui Latham, acum începuseră să discute cu ea foarte prietenos. Bărbatului nu-i plăcea deloc asta, dar nu spunea nimic.

în schimb, Susi nu renunţase să se gândească la Carl. Era tulburată că fratele ei nu voia s-o vadă şi ştia că va veni ziua când va încerca din nou să ia legătura cu el.

Două săptămâni trecură, fără ca Susi să se poată bucura de o excursie departe de Kalabra. Salariul său era mai mult decât generos însă, şi ştia că nu va trece mult până când va reuşi să strângă destui bani pentru a-şi achiziţiona o maşină.

într-o bună zi, chiar Latham veni cu propunerea salvatoare.

- Meriţi o pauză, Susi, zise el. Jake va pregăti mesele mâine, şi noi doi vom merge împreună la Blue Mountains.

Susi nu-şi putu ascunde surpriza:

- Ce am făcut să merit asta? întrebă ea.

-Ai muncit din greu. Am un prieten la Katoomba şi

trebuie să ajung la el.

- Mă simt onorată de propunere, răspunse ea.

- Nu sunt multe femei care ar fi muncit atât de mult fără să se plângă, zise el, privind-o cu interes. Eşti o persoană extraordinară, Susi.

Ochii le se întâlniră şi se priviră câteva secunde. Susi fu prima care îşi întoarse privirea, încercând disperată să-şi ignore bătăile inimii. Ceva din felul în care Latham o privise îi arătase că nu era chiar insensibil la farmecele ei.

De când Susi descoperise că-l iubeşte, bărbatul se îndepărtase de ea mai mult ca niciodată. Relaţia lor începuse să se reducă la stricte contacte profesionale. El îi dădea ordine şi ea le îndeplinea, şi acestea erau singurele ocazii în care vorbeau. De fiecare dată când înota în piscină, bărbatul era îngijorat de absenţa ei de la muncă, dar nu venea s-o cheme înapoi.

Era evident că o evita prin toate mijloacele, iar Susi era rănită de această atitudine.

De la fereastra ei, se vedea o parte a piscinei, şi nu o dată, de obicei după căderea serii, îl văzuse pe Latham înotând acolo, fără să ştie că era privit.

Lumina artificială îi punea în valoare bronzul trupului, iar de la distanţă cicatricele erau invizibile. Dar vederea lui pe jumătate dezbrăcat o impresiona de fiecare dată. Se comporta ca o şcolăriţă, şi nu ca o tânără de douăzeci şi doi de ani, se certa ea adesea, fără să se poată abţine însă să-l spioneze.

Când se afla singur, îl putea vedea relaxat, calm. Atunci era cu adevărat el însuşi. Ar fi vrut să poată împărţi cu el aceste momente, şi era tristă că o alunga constant din viaţa lui.

Dar iată că acum îi întinsese din nou mâna, prieteneşte. De data asta, era hotărâtă să facă ceea ce trebuia.

Ziua trecu greu, şi Susi se duse la culcare foarte încântată. Era stupid din partea ei, îşi spuse a nu ştiu câta oară, să se arate atât de entuziasmată de propunerea lui. Până la urmă, Latham nu intenţioase nimic altceva decât să-i ofere o pauză şi s-o scoată din rutina zilnică. Nu era vorba despre un pretext pentru a o seduce.

I se părea ciudat că acest bărbat rezistase atât de mult fără un sprijin feminin în viaţa lui. Un bărbat viril ca el trebuia să fie frustrat de absenţa unei femei, şi totuşi era sigură că nu exista nimeni în viaţa lui, de la accident încoace. Latham nu pleca niciodată de la fermă şi-şi petrecea întreaga zi alături de cai.

Susi înţelegea că-şi găsea mereu ceva de lucru doar ca să fie întotdeauna ocupat. Era adevărat că armăsarii necesitau antrenament permanent şi că grajdurile trebuia menţinute curate, ceea ce însemna o muncă fără sfârşit. Si apoi, mai erau reparaţii de făcut în casă...

Dar toate aceste treburi puteau fi împărţite cu ceilalţi bărbaţi, cu angajaţii.

Cel mai mult, lui Latham îi plăceau caii. Se trezea dis-de-dimineaţă şi se ducea direct la grajduri. îşi asuma antrenamentul celor mai curajoşi şi mai năravaşi armăsari. Nu era o joacă, dar Latham reuşea să-i înfrângă.

Nesigură în privinţa ţinutei pe care avea s-o poarte la Blue Mountains, dat fiind că ziua se anunţa foarte caldă, Susi se hotărî să se îmbrace într-un şort alb şi un maiou simplu de culoare galbenă. îşi prinse părul în coc.

Când se îndreptă spre maşină, inima ei bătea să-i spargă pieptul. Va fi o zi de neuitat, îşi spuse ea. Trebuia să aibă grijă să n-o strice.

Latham arăta foarte atrăgător în pantalonii din in de culoare deschisă şi în cămaşa cea albă. O întâmpină cu un zâmbet încurajator şi Susi simţi că viaţa îi surâdea în sfârşit.

Era mai conştientă ca niciodată de dragostea ei pentru acest bărbat şi trebui să se abţină pentru a nu se apropia de el şi a nu-l săruta. Se întrebă în sinea ei care ar fi fost reacţia lui la un astfel de gest.

Pentru a-şi ţine în frâu sentimentele, Susi încercă să se concentreze asupra peisajului. Ca de fiecare dată când mergeau prin Australia, tânăra fu uimită de vastitatea acestui teritoriu pustiu. Pe zeci de kilometri, acelaşi peisaj, în timp ce în Anglia la fiecare pas perspectiva se schimba. Se decise că ţara ei îi plăcea mai mult; era mai intimă, mai

apropiată. Australia era un continet impersonal.

Ajunseră în curând la Western Highway şi, deşi călătoriseră în linişte, Susi nu se simţi nici o clipă inconfortabil. între ei, nu mai exista nici o tensiune. îi plăcea să vadă locurile prin care treceau şi admira oraşele cu străzi înguste şi parcuri frumoase.

-Blue Mountains, anunţă Latham când începură să urce o colină. Cândva, nu se putea ajunge aici. Nu exista nici un drum.

Susi îl asculta cu atenţie, dornică de noi informaţii despre această ţară încă necunoscută.

-înseamnă că oraşele de aici sunt noi, nu?

El încuviinţă din cap.

-Regiunea asta cuprinde mai multe orăşele. Blaxland e unul dintre ele, numit după cel care a condus o expediţie în secolul al XlX-lea şi a descoperit unul dintre drumurile şi astăzi practicabile. Toamna, aici este absolut mirific. Copacii sunt o explozie de culoare. Cred că ţi-ar plăcea, seamănă cu Anglia. Majoritatea copacilor din Australia rămân verzi tot timpul anului, dar nu şi cei de aici.

Drumul urca în continuare, scoţându-le în faţă câte o casă cochetă în stil englezesc, înconjurată de grădini înflorite.

La Cyclorama Point, se opriră.

-De aici se vede cel mai bine Katoomba, zise Latham.

într-adevăr, perspectiva era absolut spectaculoasă. Se vedea până
departe, către Megalog şi Jamieson Valley. Latham îi arătă către stâncile Narrow Neck.

-Vizibilitatea nu e bună astăzi, explică el, dar într-o zi senină se pot vedea Mount Jellore şi nisipurile de la Botany Bay.

Lui Susi nu-i venea să creadă. Era atât de frumos!

Continuară să urce până la Echo Point, principalul loc turistic al zonei. Punctul de atracţie era reprezentat de trei stânci gigantice alăturate.

-De ce se numesc Cele trei surori? întrebă Susi.

-Legenda spune, începu Latham zâmbind, că au existat cândva trei surori aborigene, numite Meenhi, Wimlah şi Gunnedoo. Tatăl lor era un vraci pe nume Tyawan. Trăiau foarte fericţi împreună, ca toată lumea din Blue Mountains. Nu se temeau decât de un singur lucru, de creatura mitică Bunyip, care locuia într-o groapă adâncă.

Susi începu să râdă, uimită că Latham ştia astfel de poveşti. Dar când bărbatul se opri, Susi îl grăbi să povestească mai departe.

-Mă interesează legenda, crede-mă, se justifică ea, dar nu credeam că ştii astfel de lucruri.

- în fiecare zi, tatăl fetelor trebuia să treacă pe lângă groapa monstrului ca să facă rost de mâncare, continuă el cu o expresie solemnă. Şi pentru ca fetele sale să fie în siguranţă, le ascundea acolo, pe creasta aceea înaltă. într-o bună zi, un animal apăru pe deal şi o sperie pe Meenhi. Fata aruncă o piatră înspre el, dar aceasta se rostogoli la vale şi căzu în groapă, trezindu-l pe Bunyip.

-Şi monstrul le-a atacat? întrebă Susi, curioasă.

-Zgomotul a oprit păsările din cântat şi animalele au rămas pe loc, speriate. Fetele erau expuse. Tyawan îşi auzi fetele strigând şi privi în sus, exact la timp pentru a-l vedea pe Bunyip urcând spre ele. Rapid ca un fulger,

îndreptă spre ele bagheta fermecată şi le transformă în piatră. După ce pericolul ar fi trecut, le-ar fi prefăcut la loc în fiinţe omeneşti. Dar Bunyip, nervos că fusese păcălit, îşi îndreptă atenţia asupra vraciului. Bătrânul fugi, dar fu prins într-o fundătură. Astfel că se prefăcu într-o pasăre şi se adăposti într-o mică peşteră.

- Şi a scăpat? întrebă Susi cu sufletul la gură.

- Nu chiar, zise Latham. Bunyip s-a întors înapoi în groapa sa, dar Tyawan nu şi-a mai găsit bagheta magică, astfel că n-a mai putut să-şi întoarcă la viaţă fetele. Astăzi, încă îşi mai caută bagheta, privit necontenit de pietrele de pe vârful muntelui, care încă speră să fie salvate. Ascultă, o îndemnă el, auzi o pasăre strigând? E vraciul, îşi caută bagheta fermecată.

Susi râse, dorindu-şi ca Latham să fie mereu la fel de vesel şi de comunicativ.

- Ce poveste frumoasă! exclamă ea. Dar dacă tot eşti atât de informat, spune-mi, te rog, de ce munţii de aici se numesc "albaştri"?

- E un fenomen fizic, răspunse el. Această nuanţă este dată de razele de lumină care se lovesc de particulele de praf. Aici, în atmosferă se evaporă uleiul de eucalipt, şi de aceea munţii par coloraţi în albastru.

Apoi, Susi zări telecabina care traversa valea şi se întoarse către Latham.

- O, vreau să mergem şi noi cu telecabina! îl rugă ea.

- Eşti sigură că nu te vei speria? întrebă el, zâmbind. E

destul de sus.

-Mi-ar plăcea foarte mult, zise ea încrezătoare.

-Bine, aprobă bărbatul.

Se îndreptară spre punctul de pornire şi aşteptară pe platformă până când telecabina se întoarse să ia noi pasageri.

Se urcară la bord şi începură să alunece de-a lungul văii. Susi îşi ţinu răsuflarea în primele secunde, apoi se obişnui cu senzaţia de a fi suspendată în aer.

Se vedeau foarte bine Cele trei surori şi Stânca Orfană, al cărui nume, îi explică Latham, venea de la cea de-a parta soră a tinerelor Meenhi, Wimlah şi Gunnedoo.

Fiind geloase pe frumuseţea ei fără egal, cele trei au aruncat-o în prăpastie şi de atunci a rămas singură.

De teamă, Susi nu realiză că se ţinea strâns de braţul lui Latham. Cealaltă mână, bărbatul şi-o trecuse de după umerii ei, protejând-o. Era

o senzaţie minunată să fie atât de aproape de el, în mijlocul acestui peisaj superb.

Simţea că nu va uita niciodată aceste momente. Bărbatul se aplecă şi o sărută tandru pe frunte, iar ea îl privi cu ochi mari.

- îţi place? întrebă el.

Ea aprobă din cap, prea emoţionată pentru a putea vorbi. Era o experienţă minunată. Tandreţea bărbatului, veselia lui, făceau parcă parte din personalitatea lui secretă, încă necunoscută ei. Nu era obişnuită ca el s-o trateze astfel şi intenţiona să profite la maximum de această ocazie.

- Eşti speriată?

- Puţin, mărturisi ea, dar mai mult încântată. Parcă e o altă lume. Sunt atât de fericită că m-ai adus aici. îţi sunt recunoscătoare că ţi-ai făcut timp pentru o astfel de excursie.

- După cum ţi-am mai spus, meritai, zâmbi el. Eşti minunată, crede-mă. Bănuiesc că trebuie să-i mulţumesc lui Carl că te-a adus la mine. Susi şi-ar fi dorit ca bărbatul să nu pronunţe numele fratelui ei şi se grăbi să schimbe subiectul.

- O, uite, exclamă ea, ce frumos se vede!

- Da, aprobă el, gânditor.

- Ce e? întrebă Susi.

- Mă gândeam... Alison n-ar fi avut curajul să meargă cu telecabina. Când am invitat-o aici, m-a refuzat.

Susi se întrebă de ce Latham simţise nevoia să-i vorbească despre Alison. Numele ei, mai mult decât cel al lui Carl, îi strică plăcerea. Nu-i plăcea ca Latham să se gândească la altcineva în aceste clipe, mai ales la acea femeie!

Şi totuşi, această excursie era minunată, fie şi numai pentru faptul că Latham o ţinea în braţe. în nici o altă circumstanţă, n-ar fi ţinut-o atât de aproape. îi simţea inima bătând alături de a ei. Oare bătea mai repede decât de obicei? însemna că şi el simţea emoţia apropierii. Oare visa? Dar cui îi mai păsa? Acest moment era unic, şi va rămâne mereu în amintirea ei.

Ajunşi la finalul călătoriei, coborâră mulţumiţi. Susi nu mai ţinea minte de când nu se mai simţise atât de bine, de fericită.

îl avea alături de Latham! Nici un bărbat n-o mai afectase vreodată atât de puternic. Dacă i-ar fi propus să escaladeze crestele, ca pionierii acestor locuri, n-ar fi ezitat.

Ar fi acceptat orice cu bucurie, doar pentru a-l avea alături. L-ar fi urmat până la capătul lumii.

Vegetaţia se schimbă când intrară în pădure. Susi exclama entuziasmată la vederea palmierilor şi a florilor stacojii răspândite în jur. Era de parcă intraseră într-un tărâm fermecat. Păsări în toate culorile curcubeului zburau deasupra lor şi razele solare pătrundeau prin imensa întindere de verde, luminând ici-colo pădurea. Iar Latham o ţinea de mână. Iată partea cea mai minunată dintre toate!

După excursie, se opriră la unul dintre cele mai mari hoteluri din Katoomba, să ia prânzul. Susi se duse la toaletă să se spele pe mâini şi pe faţă şi să-şi aranjeze părul.

Spre marea ei dezamăgire, Latham nu comentase în nici un fel modul în care arăta dar, la întoarcerea în restaurant după ce se aranjase, ochii lui o priviră admirativ. Emoţionată, Susi se felicită în gând pentru inspiraţie.

-Arăţi foarte bine, şopti el când tânăra luă loc la masă.

Aceste simple cuvinte îi accelerară bătăile inimii şi o făcură să roşească.

Deşi mâncarea era delicioasă, lui Susi îi fu greu să se concentreze asupra mesei. Gândurile ei erau dominate de Latham. Atmosfera din restaurant era destul de intimă, încât era destul de uşor să-i ignore pe ceilalţi comeseni şi să creadă că se afla singură cu Latham.

Niciodată inima nu-i bătuse mai repede, în special când privirea lui Latham se oprea asupra chipului ei.

Era sigură că şi bărbatul era atras de ea, dar simţea că nu putea profita de această şansă, din pricina neîncrederii lui în femei. Dacă ar fi încercat să depăşească bariera profesională impusă de el, Latham ar fi crezut că este drăguţă cu el doar din milă.

Si totuşi, între ei exista o comunicare intensă, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată. Privirile, mâinile, trupurile lor îşi vorbeau dincolo de cuvinte. Dar Latham, fiind aşa cum era, părea să-şi controleze toate aceste trăiri cu o stăpânire de sine pe care Susi nu putea decât s-o admire. Situaţia în care se găseau era într-adevăr confuză, dar stătea în puterea ei să îndrepte lucrurile. Timpul îi era un

bun aliat.

Era atentă să nu spună nici un cuvânt şi să nu facă nici un gest pe care Latham să le poată interpreta greşit. Voia să creeze între ei o relaţie pe care nimeni să n-o poată distruge. O relaţie bazată pe încredere reciprocă, pentru că numai o astfel de relaţie putea dura.

Pentru totdeauna, spera ea. Iubirea ei pentru Latham creştea cu fiecare zi ce trecea şi începuse să se teamă că nu-şi va mai putea ascunde sentimentele prea multă vreme.

Si totuşi, era absolut necesar să facă asta, chiar dacă îi era teribil de greu.

Când mâna lui îi atinse din greşeală braţul, întinzându-se peste masă pentru a-i umple paharul de vin, trebui să se stăpânească pentru a nu se cutremura. Degetele lui îi provocară senzaţii minunate, divine. Susi şi-ar fi dorit ca mâna lui să rămână pe braţul ei şi s-o mângâie tandru. Tânjea după atingerea lui şi era conştientă că dorinţa avea să i se citească în ochi, mai devreme sau mai târziu.

într-un fel, fu uşurată când masa luă sfârşit, deşi o parte din ea spera ca aceste momente să nu se termine niciodată. Rar avea ocazia să se bucure de altfel de clipe preţioase, iar Latham era acum atât de bine dispus! Nici urmă din aroganţa lui de altădată!

Dar Susi se consolă repede, amintindu-şi că aveau aproape întreaga zi în faţă. Trebuia să profite de fiecare secundă. Era o experienţă dulce-amăruie să fie singură cu

Latham atâta vreme, pentru că nu ştia când va mai avea ocazia unei alte asemenea excursii.

Capitolul 8

Prietenul lui Latham locuia într-o vilă impresionantă amplasată chiar în centrul oraşului Katoomba. Casa era construită în stil colonial şi părea să fie una dintre primele locuinţe construite când oraşul începuse să se dezvolte.

Maxwell Vincent era un bărbat înalt şi solid ca un taur. Vocea lui era groasă şi profundă, iar părul şi sprâncenele stufoase erau albe ca zăpada. Mâna pe care i-o întinse amabil lui Susi era masivă şi plină de forţă. Tânăra simţi că degetele îi sunt strivite de această palmă grea.

- Orice prieten al lui Latham este şi prietenul meu, o întâmpină el.

- Nu sunt chiar o prietenă, răspunse Susi, frecându-şi degetele dureroase. Sunt menajera şi secretara lui.

Buzele lui Max se rotunjiră a mirare.

- Norocosule! râse el. Unde ai găsit-o? E din Anglia, nu? Ce s-a întâmplat cu doamna Riley? îmi amintesc că ai jurat, atunci când a plecat, că nu vei mai angaja pe nimeni în locul ei. Te-ai răzgândit? Nu pot să spun că te condamn, adăugă el, privind către Susi. E foarte drăguţă.

Fără să aştepte răspuns la întrebările lui, îi conduse către terasa din spatele casei, care dădea către o grădină splendidă. Mobilierul din împletitură de nuiele era foarte confortabil. în jur, sute de plante şi de flori compuneau o imagine de vis.

Menajera lui Max, o femeie voinică între două vârste, le aduse paharele de ceai.

- Hei, Latham, sunt tare supărat că aţi mâncat înainte de a veni la mine, se încruntă Max, privindu-şi prietenul. Foarte urât din partea ta! Mai ales că tu mă inviţi la masă de fiecare dată când trec pe la tine. Ti-am greşi cu ceva? Sau ai preferat să rămâi mai mult singur cu domnişoara? Asta e?

Susi roşi. Max vorbea despre ea de parcă ar fi fost proprietatea lui Latham. Nimic nu era mai departe de adevăr. Dacă Max ar fi ştiut adevăratul motiv pentru care lucra la Latham, bărbatul ar fi preferat să tacă.

Pentru o vreme, cei doi discutară despre afaceri. Max avea şi el o fermă şi făceau schimb de experienţă, glumind şi râzând veseli.

Din când în când, Max o privea pe Susi cu o curiozitate gânditoare, dar nu spuse nimic până când nu termină discuţia cu Latham.

- Stii de cine îmi aminteşte această tânără domnişoară? se întoarse el către prietenul lui. De băiatul ăla care lucra la tine, cel care s-a dovedit atât de ticălos!

Susi se uită stânjenită către Latham, roşie în obraji şi cu inima bătând să-i spargă pieptul. Pentru prima dată se gândi cu amărăciune la Carl, văzând că vinovăţia lui se răsfrânge asupra ei.

- Carl Kingswood? întrebă Latham cu răceală. Crezi?

Max ridică din umeri.

- Poate mă înşel. L-am văzut pe ticălosul ăla chiar ieri, poate din pricina asta m-am gândit la el. Acum, face pe

camionagiul. Are tupeu, nu crezi? Trebuia să-şi dea seama că cineva îl va vedea.

Expresia lui Latham se înăspri.

- Lucrează pe cont propriu sau pentru vreo companie?

Susi pricepu că avea totală încredere în vorbele lui Max.

- Nu ştiu, Latham. Transporta lemne, dar pe camion nu scria nici un nume.

- De ce nu l-ai oprit? Ştii bine că-l caut!

- Sunt eu mare, râse Max, dar nu sunt vreun Hercule. Nu puteam opri camionul. Iar dacă m-aş fi aşezat în mijlocul drumului, bănuiesc că ar fi trecut peste mine îndată ce m-ar fi recunoscut.

Latham încuviinţă din cap.

- Ai dreptate. Anunţă-mă, data viitoare când îl mai vezi! Poate că n-are curse regulate. Nu-l lăsa să-ţi scape, am multe să-i spun.

în timp ce vorbea, se uită spre Susi. Tânăra era înfricoşată. Nu-i era uşor să audă că fratele ei era vânat, fără ca ea să poată face nimic să-l ajute. Fu recunoscătoare că Latham nu-i mărturisise lui Max despre relaţia dintre ea şi Carl.

într-o bună zi însă, Maxwell Vincent îl va găsi pe Carl şi bărbatul va afla până la urmă povestea celor doi fraţi. Mai mult, se va întreba de ce lucrurile fuseseră ţinute secrete atâta vreme. Era o situaţie delicată şi Susi şi-ar fi dorit să nu fi fost niciodată amestecată în povestea asta.

Se întrebă dacă părinţii ei se gândiseră vreodată la posibilitatea ca fratele ei să n-o ducă tocmai bine. Mai ales de când scrisorile încetaseră. Vorbeau atât de des despre momentul când aveau să-l viziteze pe Carl! Oare fusese numai un vis, o speranţă vagă, sau erau hotărâţi s-o facă? Ceea ce ştia cu siguranţă, era faptul că nu strânseseră nici un ban în vederea călătoriei.

Nici un părinte nu poate accepta cu inima împăcată faptul că propriul lor copil e un ticălos. Oare credeau că-l pot salva? Că alături de o familie caldă şi iubitoare, Carl s-ar fi schimbat?

- îţi spun, Susi seamănă cu tipul ăla, insistă Max. E cam mare coincidenţa, nu crezi? Cred că ar trebui să fii cu ochii pe ea!

Max glumise, dar se simţi insultată de privirea lui furioasă.

Dar înainte ca Susi să-i replice, interveni Latham.

- Susi e o fată sensibilă, Max. Nu trebuie să spui astfel de lucruri de faţă cu ea. O vei supăra.

Expresia lui Max se schimbă îndată.

- La naiba, n-am vrut s-o supăr. N-aş putea. îţi respect foarte mult alegerile, ştii doar, Latham. Nu cred că ai fi angajat-o, dacă aveai îndoieli cu privire la onestitatea ei. Bănuiesc că ţi-ai învăţat lecţia.

Susi tăcu, găsind că e mai înţelept să nu prelungească discuţia. Dacă ar fi deschis gura, ar fi mărturisit că era vorba despre fratele ei şi l-ar fi apărat din toate puterile.

Numai pe drumul înapoi spre casă avu ocazia să-i mulţumească lui Latham.

-Apreciez mult faptul că nu i-ai spus lui Max că sunt sora lui Carl.

- Măcar atâta puteam face, răspunse el. Ştiam că-l vei apăra cu toată forţa, aşa cum faci de obicei, şi n-am vrut să-l amestec pe Max în certurile noastre. Dar nu-ţi face iluzii, m-am bucurat că aud că fratele tău se află încă în New South Wales. Sunt convins că drumurile noastre se vor întâlni. Poate voi avea şansa de a mă răzbuna mai devreme decât mă aşteptam.

Privirea lui o enervă pe Susi.

- Mi te pot imagina strângându-l de gât până când îl vei omorî. Ti-ar plăcea să-l ucizi cu mâinile tale, nu?

- Exact asta merită, rânji el.

- Nu-mi placi prea mult când te aud vorbind astfel, replică ea cu răceală, deşi inima îi sângera.

- M-ai plăcut vreodată? întrebă el tăios. Stiai foarte bine toate astea, când te-ai hotărât să rămâi la mine. Nu-ţi mai complica situaţia, aducându-l mereu în discuţie pe Carl.

- Nu-i vina mea că Maxwell Vincent l-a văzut, izbucni ea, fără să se mai poată abţine. Crede-mă, era ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit să-l aud.

- Ultimul? se încruntă Latham. Nu ştiam că ai renunţat la ideea de a-l găsi.

- Stii foarte bine la ce mă refer, îl fulgeră ea cu privirea. Dar lasă-mă să-ţi spun ceva. încearcă numai să te atingi de

Carl, şi voi pune poliţia pe urmele tale cât ai clipi. Nu încerc să-l apăr pe Carl. Dacă a greşit, merită să fie pedepsit, dar tu nu-ţi poţi face singur dreptate.

Latham deveni tăcut şi o privi cu o expresie impenetrabilă. Armonia dintre ei fusese distrusă. Puţinele cuvinte pe care le spusese Maxwell Vincent ruinaseră întreaga zi. Susi avusese atâta grijă să nu spună şi să nu facă nimic care să provoace între ei o ceartă, încât o durea foarte tare să vadă că vorbele lui Maxwell avuseseră un efect atât de puternic.

Drumul de întoarcere părea interminabil, atmosfera era tensionată. Lui Susi îi era teamă să vorbească, iar Latham nu încercă nici el să provoace o discuţie.

Tânăra se temea din ce în ce mai mult pentru siguranţa lui Carl.

Faptul că Maxwell îl zărise întâmplător pe Carl, renăscuse în inima lui Latham ura pentru fratele ei. Nu trebuia decât să-l privească pentru a-şi da seama că era furios. Bărbatul conducea cu nervozitate şi strângea înverşunat volanul între mâini.

Acum, devenise mai important ca niciodată să-l găsească pe Carl înaintea lui Latham şi să-l avertizeze de ceea ce-l aştepta. Nu că fratele ei n-ar fi fost conştient de riscul la care se expunea rămânând în Australia. Era însă important să se ascundă mai bine, măcar pentru câteva luni.

Pe de altă parte, era posibil ca fratele ei să fi fost

surprins într-o cursă întâmplătoare prin zonă şi să nu mai locuiască aici. Poate trăia la Brisbane, la Melbourne sau cine ştie unde pe acest întins continent. Numai Alison o putea ajuta să afle.

Acum că avea mai multă libertate, i-ar fi fost uşor să scape de la Kalabra şi să dea o fugă până la Sydney. O va vizita din nou pe această femeie şi nu va renunţa până când nu-i va da adresa lui Carl. Avea dreptul să ştie unde locuia fratele ei. Se întrebă de ce Alison părea atât de înspăimântată de Carl. Oare o ameninţase vreodată? Cine ştie cum evoluase Carl! întâlnirea cu fratele ei avea să fie asemenea unei întâlniri cu un străin.

Dezgustul pentru toată această încurcătură îi invadă inima ca o otravă. îşi strânse pumnii cu furie, întrebându-se dacă va putea scăpa vreodată de toată această nebunie în care intrase fără voie.

Apoi, realiză că nu-i servea la nimic să se supere pe Latham şi să lupte cu el. în acest caz, nu-i va oferi nici în ruptul capului oportunitatea de a ajunge la Syndey. O va ţine prizonieră la Kalabra, şi nici rugăminţile, nici ameninţările nu-l vor convinge s-o lase să plece. Mult mai util ar fi fost să se împace, să-i demonstreze că nu-i era un duşman.

Astfel că, în loc să stea supărată, se strădui să zâmbească.

-îmi pare rău, zise ea. Nu trebuia să-ţi vorbesc aşa. Stiu foarte bine ce simţi pentru Carl şi e de înţeles că amintirea

lui te doare. Cred că aş simţi la fel dacă aş fi în locul tău. Dar şi tu trebuie să mă înţelegi. E fratele meu şi am venit aici numai şi numai pentru a-l găsi. Totuşi, repetă ea, n-aveam nici un drept să-ţi vorbesc aşa cum am făcut-o.

El o privi cu atenţie şi, spre marea ei uimire, ieşi de pe drum şi opri maşina. Se întoarse spre ea cu o expresie de neîncredere pe chip.

-Mi-aş dori să te cred, să cred că scuzele tale sunt sincere.

-Ce te face să crezi că n-ar fi? întrebă ea, stânjenită.

Făcuse un efort imens pentru a se scuza şi se simţea prost că intenţiile ei erau primite astfel.

-Pentru că, de fiecare dată când am discutat despre Carl, i-ai luat apărarea. Si acum... dai înapoi.

-N-am dat înapoi. Am simţit doar că-ţi datorez scuze şi speram că le vei accepta.

Deodată, bărbatul zâmbi.

-Te cred, Susi. Ar trebui să fiu furios pe Max, nu pe tine, pentru că a stricat ziua asta superbă.

Susi clipi.

-Superbă, repetă ea. Chiar crezi că a fost atât de frumoasă?

-A fost mult mai frumoasă decât orice altă zi petrecută împreună.

Era foarte ciudat să-l audă vorbind astfel. Nu-i mai spusese niciodată
ceva asemănător.

-Atunci, suntem prieteni? întrebă ea rugătoare.

Latham clătină din cap cu resemnare.

-Ai un talent remarcabil de a mă face să cedez.

Dumnezeu ştie cum, dar mă faci să uit de mine. Eşti prima persoană alături de care mă simt bine, Susi, de la accident încoace. Şi totuşi, eşti sora lui Carl! Asta mă nedumereşte. Şi când te gândeşti că nu credeam să mai accept vreo femeie în viaţa mea!

Susi îşi simţea fiecare bătaie de inimă, iar gura i se uscase. Se uită la el şi zise cu glas şoptit:

- Mă bucur.

Numai atâta putu spune, dar pentru Latham fu de-ajuns. Bărbatul o luă în braţe, murmurând:

- O, Susi, Susi.

Urmă sărutul cel mai dulce pe care Susi îl experimentase vreodată. Se cuibări în braţele lui şi întinse mâinile spre el, dăruindu-i-se fără regrete. Dorinţa crescuse în ea, împrăştiindu-i-se în întreg trupul. Inima îi bătea în ritmuri nebune.

Buzele lui Latham începură să-i exploreze cu măiestrie gura, şi mâna lui îi mângâia pieptul. Răsuflarea lui era profundă şi haotică.

Susi şi-ar fi dorit să se afle în casă, şi nu pe drum. Maşinile treceau pe lângă ei şi se simţea ruşinată la auzul claxoanelor care răsunau încurajator în jurul lor. Şi totuşi, îşi zise, nu trebuia să le bage în seamă. Acesta era momentul la care visase atâta vreme şi nu-i mai păsa dacă

se petrecea aici, în mijlocul unor străini, sau acasă, în intimitatea dormitorului. Latham uitase că se crezuse cândva un bărbat neatrăgător. Avea nevoie de ea şi pasiunea săruturilor sale îi arăta că trecuse peste toate inhibiţiile ultimilor doi ani.

Dacă nu s-ar fi aflat în spaţiu deschis, poate lucrurile ar fi evoluat. Dar aşa, bărbatul îşi încetă asaltul şi o eliberă cu vizibil regret. în ochii lui se citea dorinţa, iar mâinile îi tremurau.

- îmi pare rău, Susi, dar simţeam nevoia să te sărut, explică el. O nevoie disperată.

Tânăra tăcu, neputând să vorbească. Gâtul îi era uscat, buzele o ardeau. Nu mai fusese niciodată într-o astfel de stare.

- Nu trebuie să te scuzi, vorbi ea în sfârşit. Latham, asta mi-am dorit şi eu. E un sfârşit minunat al unei zile superbe.

- încă nu s-a terminat, o asigură el. Te vreau, Susi. Ce naiba mi-ai făcut? Cum m-ai vrăjit?

O privi cu intensitate, iar Susi îşi puse capul pe umărul lui. Nu vorbi, nu simţea nevoia să vorbească. Gesturile ei spuneau totul.

Cu infinită blândeţe, Latham o dădu la o parte, îşi trecu mâinile prin părul răvăşit şi porni motorul.

- E o nebunie, zise el. Trebuie să plecăm, înainte să ne dăm în spectacol definitiv.

Susi îl privi la rândul ei. Cicatricea de pe obraz nu i se vedea şi existenţa ei nu mai avea nici o importanţă. îl

iubea necondiţionat şi partea cea mai frumoasă era că el însuşi începuse să simtă ceva pentru ea.

Latham respiră adânc şi porni la drum. Susi îşi puse mâna pe genunchiul lui. Simţea nevoia să păstreze contactul cu el, să-l asigure că-l dorea la fel de mult cum o dorea el.

De-abia aştepta să ajungă la Kalabra, înţelegând instinctiv că Latham îşi va începe din nou asalatul când vor rămâne singuri. De data asta, nimic nu le va mai sta în cale. Se vor afla numai ei doi, singuri şi... nu se putea gândi mai departe. Inima îi bătea atât de tare, încât simţea că-i va exploda în piept.

Oh, Latham, se gândi ea, te iubesc şi te doresc.

Te rog, te rog, să nu stricăm asta. Nu te răzgândi, nu te schimba, nu da înapoi.

De mai multe ori, el o privi zâmbindu-i cu tandreţe, transmiţându-i că încă o doreşte.

Drumul părea fără sfârşit. Până la urmă, ajunseră pe drumul care ducea la fermă. Susi era foarte emoţionată. Se apropie de Latham şi-l sărută cu blândeţe pe obraz, simţindu-i mirosul de parfum bărbătesc.

El îi prinse chipul în mâini şi o ţinu strâns lângă obrazul lui, sărutându-i părul, apoi se concentră din nou asupra drumului.

Amândoi observară şocaţi o maşină străină în curte. Nimeni nu venea aici neinvitat şi un musafir era ultimul lucru la care se gândeau şi pe care şi-l doreau în acest

moment.

După ce privi maşina câteva secunde, Susi se întoarse spre Latham cu o privire întrebătoare. Oare el ştia cine putea fi vizitatorul?

Schimbarea expresiei lui fu folgetăroare. Buzele i se albiseră, obrajii se goliseră de sânge. Nu mai rămăsese nimic din bărbatul vesel de acum câteva minute.

îl prinse de braţ, temătoare.

- Ce este, Latham?

El îi aruncă o privire scurtă şi încărcată de ură.

Oricine era vizitatorul, nu putea fi binevenit.

- Alison! se auzi vocea răguşită a lui Latham. Ce naiba caută aici? N-am mai văzut-o din ziua în care m-a părăsit. Nici nu sunt dornic s-o văd.

Bărbatul strânse de volan atât de tare, încât degetele i se albiră. Tremura vizibil. Susi era deosebit de nervoasă. Cum de femeia asta avea atâta curaj?

- De unde ştii? îl întrebă ea cu blândeţe, atingându-l încet pe mână. N-ai mai văzut-o de doi ani. De unde ştii că maşina asta e a ei?

- Aceeaşi maşină am văzut-o în ziua în care te-am dus la ea la apartament. Nu mă înşel, e Alison. Dar nu înţeleg de ce a venit aici, acum. Nu vreau s-o văd.

Adevărul era că nici Susi n-ar fi vrut s-o vadă, dar nu puteau să evite întâlnirea. Alison îi văzuse oricum pe fereastră şi se întreba probabil de ce nu ieşeau din maşină.

- Poate că e vorba de vreo afacere, zise ea ezitând, sau

poate a venit să mă vadă pe mine. Poate Carl s-a răzgândit.

Zicând acestea, tânăra sări din maşină şi alergă spre casă. O găsi pe Alison stând confortabil în salonul cu aer condiţionat. Susi era transpirată şi se simţea iritată că această femeie arăta atât de elegantă şi de proaspătă.

Alison o privi cu răceală, strâmbând din nas.

- Unde naiba aţi umblat atâta vreme? V-am aşteptat ore întregi.

Susi era însă prea fericită datorită schimbării lui Latham pentru a se
enerva din pricina acestor observaţii tăioase. Si apoi, poate Alison avea informaţii despre Carl.

- Ar fi trebuit să ne anunţi că ai de gând să vii. E prima dată când eu şi Latham avem o zi liberă. Ai venit să-mi spui ceva despre Carl? E gata să mă vadă? Ai adus adresa lui?

Alison o privi intrigată.

- N-am bătut atâta drum să-ţi aduc vreun mesaj. Vreau să-l văd pe Latham. Unde e?

Susi se uită în urma ei, realizând că bărbatul n-o urmase în casă.

- Va veni, zise ea.

Era îngrijorată. De ce voia Alison să-l vadă pe Latham după atâta vreme? Căută pe chipul celeilalte un indiciu, dar expresia femeii era impenetrabilă. Zâmbetul satisfăcut care-i înflorea pe buze însă, o puse pe gânduri. Oare Alison

voia să-l recâştige pe Latham?

-M-am gândit mult la Latham din acea zi când ai venit să mă vezi. Poate ai dreptate, poate am fost cam grăbită. Am venit deci să văd cu ochii mei ce i-a făcut fratele tău.

Susi simţi că toată fericirea pe care o simţise mai devreme se topeşte. Oricât de mult spunea Latham că o urăşte pe femeia care-l făcuse să sufere, cândva o iubise destul încât să vrea să se însoare cu ea. Nu vedea de ce n-ar fi putut să se reîndrăgostească de ea, mai ales dacă Alison îi dovedea că rănile lui nu mai contau în ochii ei.

O privi pe rivala ei cu ochii măriţi de uimire.

-Te-am şocat, nu-i aşa? întrebă Alison cu răutate. Cred că nu te aşteptai la asta. Şi tu îl placi, nu? Nu mă surprinde, e un bărbat foarte atrăgător.

Sau cel puţin era, înainte ca fratele tău să-l desfigureze. Trebuie să-ţi mărturisesc că de-abia aştept să văd cum arată acum.

-Nu vrea să te vadă, îl apără Susi. Cred că ce i-ai făcut tu nu se poate scuza. Şi mai cred că ai mult tupeu să vii aici. Nu mai ai ce căuta la Kalabra. Ti-ai distrus toate şansele de împăcare când l-ai părăsit. Dacă aş fi în locul tău aş pleca îndată.

-Cine vorbea! o fulgeră cealaltă cu privirea. în locul tău, aş tăcea. Doar fratele tău a fost cel care l-a distrus.

- Nu puteam face nimic să previn acel accident, nu mă poţi condamna pentru faptele lui.

-Spune-i asta lui Latham, i-o întoarse Alison.

Uiţi că-l cunosc foarte bine. Sunt sigură că în mintea lui nici un membru al familiei Kingswood nu-i mai bun decât altul.

Avea dreptate, se gândi Susi, dar lucrurile se schimbaseră între timp. Relaţia lor se afla acum pe calea cea bună.

-Dumnezeu ştie ce ai făcut ca să-l atragi de partea ta, dar nu-ţi face prea multe speranţe. Acum că mă aflu aici, Latham nu va mai avea ochi pentru nimeni altcineva.

Chiar atunci, Susi auzi paşii lui Latham în spatele ei, dar îi fu teamă să se întoarcă. Preferă să se uite în continuare la Alison.

Femeia asta era o actriţă perfectă. Nici nu clipi la vedea cicatricei lui Latham, de parcă nici măcar n-ar fi observat-o. Zâmbi fermecător şi se îndreptă spre el cu braţele întinse. Vocea lui dură o opri însă.

-Alison! exclamă el. Ce naiba cauţi aici?

Susi ştia că trebuie să-i lase singuri, dar scena o fascina şi rămase încremenită locului.

-Latham, dragule, răspunse Alison, n-am putut să mai stau departe de tine. Am greşit atunci, îmi dau seama. Dar mi-am revenit şi vreau să revin în viaţa ta.

-Vrei să spui că ai venit să vezi cum arăt? replică bărbatul, impasibil. Ei bine, iată-mă, adăugă el, întorcându-şi către ea obrazul rănit.

Alison râse cu veselie şi nu păru deloc şocată.

-Dar ştiu foarte bine cum arăţi, dragule. Susi mi-a spus

că nu eşti foarte grav... marcat de accident. De fapt, Susi m-a şi convins să vin aici. Cred că ar trebui să-i mulţumim pentru asta. M-a făcut să înţeleg cât am fost de egoistă.

Mai făcu câţiva paşi spre el şi adăugă cu un glas tremurând:

- Dragule, mă vei ierta vreodată?

Doamne, se gândi Susi, cât de falsă putea fi! Spera ca Latham să-şi dea seama de faptul că femeia asta juca un rol. N-ar fi suportat să-l vadă cedând în faţa ei.

Latham se întoarse către ea şi Susi îi răspunse cu un zâmbet slab. Părea bolnav. Tânăra se întrebă dacă bărbatul voia să-i mai acorde o şansă sau dacă Alison pierduse acest drept în clipa când îl părăsise pe patul de spital.

- Sunt convins, zise el răspicat, că Susi n-a vrut să te facă să te simţi vinovată. A vrut doar să mă protejeze pe mine.

Alison păru dintr-o dată nesigură şi o privi pe Susi cu ură. Dar imediat după aceea, îşi reveni şi se întoarse spre Latham cu un zâmbet cuceritor.

- Orice intenţie ar fi avut Susi, m-a ajutat să-mi revin. Am fost o proastă, îmi dau seama. Nu eşti nici pe jumătate atât de grav rănit pe cât am crezut. Nu crezi că ar fi mai bine să discutăm în particular? adăugă ea, privind-o pe Susi cu subînţeles.

Susi nu zise nimic şi se pregăti să iasă din cameră, cu inima grea. Dar, chiar când trecu pe lângă Latham,

bărbatul o opri, prinzând-o de mână.

- Orice vei spune, Alison, poţi să spui în faţa lui Susi. îmi este o foarte bună prietenă.

- Văd, comentă femeia, muşcându-şi plină de ciudă buzele roşii. Asta înseamnă că noi doi nu mai avem nici o şansă de a relua relaţia?

- înseamnă, răsunse Latham cu răceală, că nu eşti binevenită aici. Când m-ai părăsit, mi-am jurat că nu te voi primi înapoi. Acest jurământ este valabil şi astăzi.

Bărbatul ţinea încă braţul lui Susi, strângându-i-l cu putere.

Tânăra ar fi ţipat de durere, dar strânse din dinţi şi reuşi să spună calm:

-Latham, cred că ar fi mai bine ca tu şi Alison să discutaţi între patru ochi.

- Poate ai dreptate, admise el.

îi luă chipul în palme şi-i şopti cu blândeţe:

- Sunt lucruri care trebuie clarificate între noi, dar nu uita că tu şi cu mine am început ceva...

Zâmbetul lui o făcu să se simtă mult mai bine.

- Te voi aştepta, îi răspunse ea, apoi ieşi hotărâtă din încăpere şi închise uşa în urma ei.

Se întreba dacă Latham se va descurca singur. Ar fi vrut s-o dea chiar ea afară pe Alison, să-i strige că n-avea ce să mai caute aici, dar bărbatul părea destul de sigur pe sine şi ştia că lucrurile se vor rezolva o dată pentru totdeauna.

Capitolul 9

îi păru o veşnicie până când Alison plecă din cameră, şi nici atunci Latham nu veni la ea. Dar Susi putea înţelege că avea nevoie de o pauză după neîndoielnic dureroasa discuţie cu fosta iubită.

Astfel că se duse să facă un duş şi se schimbă într-o rochie roz cu bretele şi abia apoi plecă în căutarea lui Latham.

îl găsi în birou, stând la masă exact în aceeaşi poziţie în care-l văzuse prima oară. Chipul bărbatului era întristat şi Susi pricepu că nimic nu se va mai petrece între ei în acea zi.

Nici măcar nu privi spre uşă la intrarea tinerei în încăpere şi, până când nu-l strigă, păru să nu realizeze că în cameră se mai află cineva.

- Cum a decurs discuţia? întrebă Susi cu timiditate.

Ochii lui negri erau mai întunecaţi ca niciodată.

-Alison vrea să ne împăcăm, răspunse el, evitându-i privirea.

Inima lui Susi se strânse dureros.

- Si ce i-ai răspuns?

-Am fost de acord să încercăm.

Lui Susi nu-i venea să creadă ce auzea.

- De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine? După tot ce ţi-a făcut...

- Mi-a spus că, după ce ne-am despărţit, a vrut să vină să mă vadă, dar n-a avut curaj.

-Şi ai crezut-o? Mi se pare ciudat că a aşteptat până când am intrat eu în scenă. Nu crezi că e geloasă? Nu crezi că nu vrea să fii fericit? Eşti un prost dacă o crezi.

Expresia bărbatului se înăspri.

-Nu cred că înţelegi, Susi. O cunosc pe Alison de multă vreme...

Ea îl întrerupse, nervoasă.

-înţeleg totul foarte bine, Latham. Doamne, m-am lăsat păcălită atât de uşor! Acum îmi dau seama că nu pe mine mă voiai, ci o femeie, orice femeie! Şi în tot acest timp, tânjeai după Alison. N-ai alungat-o niciodată din inima ta. A fost nevoie să pocnească o dată din degete şi gata, ai alergat spre ea ca un câine la strigătul stăpânului. Mă dezgusti.

- Susi, te rog! zise el cu o voce rugătoare. Te rog, încearcă să înţelegi!

- Ce să înţeleg? ţipă ea. Că eşti fericit în sfârşit? Că a meritat sacrificiul celor doi ani de suferinţă pentru a o aduce pe Alison din nou în viaţa ta? Dacă ai iubit-o atât, de ce nu te-ai dus după ea? Răspunde-mi!

-Nu înţelegi, clătină Latham din cap cu tristeţe.

- Dacă femeia asta înseamnă atât de mult pentru tine, poate avea grijă de casa ta şi de scrisorile tale tâmpite, pentru că eu plec. N-am de gând să rămân aici, după ce ţi-ai bătut joc de mine!

Auzind aceste cuvinte, chipul bărbatului deveni furios.

-Cred că uiţi de contractul nostru. Am stabilit că vei

rămâne aici un an, şi aşa va fi.

Oare era nebun?

-Ticălosule, izbucni Susi. Cum îndrăzneşti să-mi faci una ca asta? Dacă îţi închipui că voi rămâne la tine, să asist la fericirea ta alături de femeia aia, te înşeli. Plec chiar în clipa asta şi n-ai cum să mă opreşti, zise ea cu lacrimi în ochi, îndreptându-se spre uşă.

Dar, ca de obicei, Latham fu mai rapid şi o ajunse din urmă, sărutând-o cu pasiune şi brutalitate.

Susi dorea să fie sărutată de el, dar nu aşa. începu să-l lovească în piept cu pumnii strânşi.

îl ura şi-l iubea în acelaşi timp, îl dorea, deşi ştia că trebuie să-l respingă. îl pierduse în favoarea lui Alison, dar trebuia măcar să-şi salveze demnitatea. îl pierduse pe Latham înainte să-l fi avut vreodată.

încetă să se mai zbată, şi numai atunci bărbatul o eliberă.

- Vreau să-mi promiţi că rămâi şi că vei respecta termenii contractului, îi zise el.

Susi îl privi cu mirare. Părea un bărbat suferind, şi Susi îl dispreţui pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă în faţa lui Alison.

-Ce alternativă am?

-Nici una, recunoscu el. Te voi reţine aici cu forţa, dacă trebuie.

-Mi-aş dori să nu fi semnat hârtia aia nenorocită, strigă Susi. N-am crezut niciodată că se va ajunge aici. Dar nu voi

sta cu mâinile în sân. Dacă o mai văd pe femeia aia, va fi foarte neplăcut pentru toată lumea.

-Mă voi asigura că nu va veni aici, zise el.

Asta înseamna că el se va duce la ea. Susi se întrebă cum avea să reziste fără el.

Deja îi vedea pe cei doi făcând dragoste, recuperând timpul pierdut. Era un gând dureros.

-Promit, Latham, încuviinţă ea din cap. Pot pleca, acum?

-îmi pare rău, auzi glasul lui Latham în urma ei. Crede-mă, dacă aş fi putut face altfel...

Susi nu-i pricepu cuvintele. Tot ce înţelegea, era că-l pierduse pe singurul bărbat pe care-l iubise în favoarea unei femei care nu-l merita.

Următoarele zile fură pentru ea un adevărat iad. Muncea mai mult decât de obicei, nu pentru că Latham ar fi forţat-o, ci pentru că era singurul mijloc prin care se putea concentra la altceva decât la propria durere. Latham era plecat în majoritatea timpului şi ştia că era cu Alison, deşi n-o adusese niciodată la fermă, aşa cum promisese.

Susi nu mai fusese niciodată mai deprimată. Lunile lungi pe care le avea în faţă până la împlinirea contractului aveau să fie cele mai grele din viaţa ei. Se gândea mereu să fugă, dar ceva o oprea. Nu faptul că Latham îi amintea mereu de contractul semnat. Nu-i păsa de asta. Dar nu-l putea părăsi. în ciuda faptului că întreaga lui atenţie era absorbită de Alison, Susi nu putea renunţa la el. Nu

avuseseră o relaţie, dar lucrurile evoluaseră între ei. S-ar fi putut întâmpla atâtea lucruri frumoase...

Jake o certa mereu pentru că muncea prea mult.

-Te vei îmbolnăvi, ce naiba!

Susi îl privi, obosită.

-Ti-a spus că s-a împăcat cu Alison?

-Nu-mi spune prea multe, dar am observat eu însumi. Cred că are nevoie de un control medical. De asta munceşti atât, încerci să ţi-l scoţi din minte?

Susi încuviinţă din cap.

-Lucrurile începuseră să meargă bine, când a apărut ea în scenă. O urăsc!

-Sunt sigur că şi ea simte la fel, dar nu contează. Să ştii că Latham e prea inteligent ca să se lase păcălit.

- Când iubeşti, faci tot soiul de prostii. Dragostea îţi întunecă mintea, şi asta se întâmplă şi în cazul lui. Nu cred că a încetat vreodată s-o iubească. Bănuiesc că se vor logodi în curând.

Când va veni acea zi, va pleca, îşi spuse ea. Dar până atunci, mai exista şansa ca relaţia lor să intre din nou în impas.

Jake clătină din cap, tulburat.

-Cred că trebuie să discute cu cineva, dar nu ascultă de nimeni. Nu ascultă decât de ce-i spune inima. Eu nu m-am îndrăgostit de soţia mea până când nu ne-am căsătorit. Aveam o relaţie bună, eram prieteni, aveam aceleaşi interese şi gusturi şi ţineam unul la altul, dar până să trăim

ceas de ceas alături şi să ne descoperim defectele, nu pot spune că am iubit-o. Dragostea noastră a crescut cu anii şi a devenit mai profundă decât o dragoste la prima vedere.

Pentru Jake, acesta era un discurs foarte lung. Probabil că încerca să-i spună că făcuse o prostie îndrăgostindu-se de Latham. Dar chiar dacă Jake nu-şi iubise soţia încă de la început, asta nu însemna că ea nu-l putea iubi pe Latham. îl iubea. Nu voia altceva decât să-şi petreacă restul vieţii alături de el. Era sigură că dragostea ei nu va scădea niciodată.

Zâmbi timid către Jake.

-Mulţumesc că mi-ai spus toate astea. Mi-aş dori să mă poată ajuta.

-Te rog numai să nu te mai oboseşti.

Nu-ţi va servi la nimic dacă te îmbolnăveşti. Unul dintre ajutoarele lui Latham te place mult. E singur şi arată bine. De ce nu ieşi cu el? Meriţi o pauză.

-Cum poţi sugera aşa ceva? Ştii foarte bine ce simt pentru Latham. Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva.

-Ar fi bine pentru tine. Voi vorbi eu cu el, vrei?

-Nu! zise Susi, hotărâtă. Şi apoi, nu-i corect. Nu pot să mă implic în nici o relaţie, acum.

Dar în timpul mesei, îl văzu pe Chuck Allen privind-o cu interes şi nu fu prea suprinsă când bărbatul rămase ultimul în bucătărie. Arăta bine şi avea un temperament vesel.

-Ti-ar plăcea să vii cu mine la Sydney, în seara asta? o întrebă el direct. Am luat salariul, şi ne vom distra pe

cinste. în orice caz, mai mult decât te poţi distra aici.

Susi îl privi cu răceală.

- I-am spus lui Jake că nu vreau să ies cu tine. N-a înţeles?

- Ba da, recunoscu Chuck, dar femeile se răzgândesc adesea. Aşa sunt ele. Deci, ce părere ai? Cred că ai nevoie de puţină distracţie. Munceşti prea mult.

- Poate îmi place.

- Şi mie îmi place să muncesc, dar din când în când mă şi distrez. Haide, nu-ţi poate face rău o ieşire.

Susi nu răspunse nimic.

Imperturbabil, Chuck continuă:

- Plec în jur de ora şapte, să fii gata!

Apoi ieşi din bucătărie, lăsând-o pe Susi fără glas. Tânăra zâmbi în urma lui. în fond, nu era nimic rău într-o astfel de întâlnire.

Oricum, va fi mai bine decât să stea acasă, chinuită de gândurile la Latham.

Pregăti o salată pentru Jake şi Latham, în caz că bărbatul avea să se întoarcă acasă devreme. De obicei, sosea târziu, dar ea nu adormea niciodată înainte să-l vadă venit acasă. într-o noapte, nu venise deloc şi ea stătuse trează până la ziuă.

Când Chuck Allen îşi vârî capul pe uşa bucătăriei, la şapte fix, Susi era gata. Se îmbrăcase simplu, în blugi şi tricou.

- Mă bucur că te-ai răzgândit, zâmbi el.

Susi îl plăcea. Era foarte diferit de Latham, şi spera că o va ajuta să-şi uite necazurile.

-Mi-ar plăcea să am şi eu o maşină sport ca a şefului, comentă el cu umor, când ajunseră la maşină, dar asta e. Ne mulţumim cu ce avem. Ai ieşit cu el, nu-i aşa?

-Da.

-Munceşti de mult aici?

-De două luni.

-Eu, de două săptămâni, şi nu cred că mai rămân mult. îmi place să călătoresc. Ce te-a adus aici? Ai rude în Australia?

-Pe fratele meu.

-De ce nu locuieşti cu el? întrebă bărbatul.

-S-a mutat, explică Susi, şi n-am putut să dau de el. Aveam nevoie de bani pentru a-l căuta, şi de aceea am acceptat slujba asta.

-Cum îl cheamă? Stiu multă lume, poate îl cunosc...

-Carl Kingswood, zise Susi, aşteptând curioasă reacţia bărbatului.

-îmi pare rău, nu-l ştiu. Dar dacă-l voi întâlni, îl anunţ că-l cauţi.

-Aş prefera să-mi spui unde se află, aş vrea să-l surprind...

-Mă uimeşti, zise el. Nu eşti ca celelalte fete. Munceşti mult, nu vrei să ieşi...

-După cum vezi, nu prea ai unde să te duci de aici, fără maşină.

-Uite, când plec de aici, îţi las ţie maşina. Am planuri mari şi nu mai am nevoie de vechitura asta.

- Dacă va mai fi întreagă până atunci, râse Susi. Mulţumesc, mi-ar plăcea să pot ieşi pe cont propriu.

Ciudat, dar gândul de a avea maşină n-o mai încânta. Motivul pentru care voia un automobil era pentru a-l găsi pe Carl, şi numai Alison ştia unde se află. Dar cum Latham se împăcase cu ea, nu mai spera ca femeia s-o ajute.

- Sunteţi prieteni, tu şi Latham? întrebă bărbatul. E mai tot timpul plecat. Aproape că nu l-am văzut de când mă aflu aici. E vorba de o femeie, nu?

- Nu mă ţine la curent cu relaţiile lui, răspunse Susi grăbită.

- Bine, am închis subiectul, zise Chuck. Despre ce vrei să vorbim, despre tine? Eşti una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut în ultima vreme. Şi totuşi, nu eşti măritată. De ce?

- Poate pentru că nu m-a cerut nimeni.

-Atunci, crezi că am vreo şansă?

- Nu cred. Să stabilim ceva de la bun început. Nu mă interesează să am o relaţie.

- Ciudat, zâmbi el. Şi totuşi, trebuie să-mi încerc şansa. Nu vreau să stricăm această seară.

Maşina mergea înainte, iar gândurile lui Susi se îndreptau numai spre Latham. Deşi Chuck era amuzant şi plăcut, Latham îi domina întreaga viaţă.

Se întreba dacă bărbatul cina acum alături de Alison,

sau dacă făceau dragoste.

Ajunseră la Sydney şi mâncară într-un restaurant chinezesc, apoi se duseră într-un club. Muzica era însă prea puternică şi nu puteau discuta.

-Cred că ne ajunge pentru ziua de azi, zise Chuck luând-o de mână şi părăsind discoteca. Uite ce voiam să-ţi spun, adăugă el. E momentul să uiţi de bărbatul ăsta, oricare ar fi, pentru că nu merită atâta durere.

-De unde ştii că e vorba de un bărbat? întrebă Susi.

- Când o femeie arată ca tine, e întotdeauna vorba despre un bărbat. Si dacă bărbatul nu-şi dă seama ce a pierdut, atunci nu te merită. Haide să mergem pe Kings Cross.

Susi îl privi mirată. Auzise de Kings Cross. Era o stradă plină de sex-shopuri şi baruri dubioase.

Chuck îi înţelese ezitarea.

-Trebuie. Nu poţi vizita oraşul fără să vezi Kings Cross. E ca şi cum te-ai duce la Londra şi ai rata Buckingham Palace.

Comparaţia lui ciudată o amuză şi acceptă să meargă în celebra zonă.

-Acum mulţi ani, era centrul boem al oraşului, îi explică el. Acum, are două feţe. Ziua, e o zonă rezidenţială şi locul preferat de cumpărături al multora.

- Si noaptea, zâmbi Susi, suferă o schimbare dramatică. Prefer timpul zilei.

Lumini strălucitoare îi atrăgeau privirile, iar Susi

încercă să nu se uite la prostituatele care mergeau liniştite pe trotuare.

Turişti curioşi filmau de zor.

Nu era o zonă în care Susi ar fi venit singură, dar era totuşi o experienţă interesantă.

Chuck o invită într-un club de noapte mai liniştit, unde băură ceva şi apoi plecară. Abia în maşină, Susi realiză că era foarte târziu. Deşi viaţa ei nu-l privea pe Latham, spera ca bărbatul să nu ajungă acasă înaintea ei, ştiind că nu-i va plăcea să afle că ieşise cu Chuck.

Nu că Latham ar fi avut ceva de spus în această privinţă. Chuck nu era căsătorit, şi dacă voia să iasă cu el, era numai problema ei. Cu toate astea, nu-i plăcuse foarte mult această seară. Ar fi preferat oricând ca alături de ea să se fi aflat Latham.

Când ajunseră la Kalabra, Susi observă cu uşurare că maşina bărbatului nu era în curte. îi mulţumi lui Chuck şi tânărul îi răspunse vesel:

- Pentru puţin. Ar trebui să mai ieşim din când în când împreună.

Se afla în camera ei de câteva minute numai, când auzi maşina lui
Latham intrând în curte. De obicei, se ducea direct la culcare, dar acum veni şi bătu în uşa ei.

- Unde naiba ai fost? întrebă el furios.
- La Sydney, dar nu cred că e treaba ta.
- Vreau să ştiu mereu unde te afli.

- Eşti şeful, nu supraveghetorul meu, replică ea tăios. Dacă vreau să ies, nu trebuie să-ţi cer voie. Am petrecut o seară minunată cu Chuck Allen.

- înţeleg, mormăi el. Mi-a spus Jake. Voiam să te invit în oraş chiar eu. Nu trebuia să pleci fără să mă anunţi.

- Cum? Pot să fac ce vreau. Dar ce de voiai să mă inviţi în oraş? Alison te-a alungat din nou?

- Las-o pe Alison, ripostă el. Vreau să ştiu ce aţi făcut. tot. Te-a sărutat?

-Latham, chiar crezi că-ţi voi spune asta? Ce fac în timpul meu liber mă priveşte.

-Dacă te-a atins, jur că-i rup oasele.

-Cel puţin, cu Chuck ştiu cum stau. între noi, nu există minciună.

-Vei mai ieşi cu el?

-M-a invitat deja, admise Susi.

-îţi interzic, urlă el. Ai auzit? Bărbatul ăla nu-i de tine. Va pleca peste câteva săptămâni. E un nomad, un vagabond... Călătoreşte mereu şi lucrează pe ici-colo. Nu-i de tine, Susi.

-N-am zis că vreau o relaţie de durată. Chuck e amuzant, îmi place să fiu cu el.

-Si-ţi place când te sărută?

- Asta nu te interesează pe tine. Lasă-mă în pace. Sunt obosită, vreau să dorm.

-Mă mir că nu l-ai chemat şi pe prietenul tău în cameră. Dar mai bine pentru el că n-ai făcut-o. Dacă v-aş fi

găsit aici pe amândoi...

în următoarea clipă, bărbatul se apropie de ea şi-i strivi buzele cu gura lui lacomă. Ea îi întoarse sărutul, arcuindu-şi trupul spre el. Uitase de Alison, uitase de Chuck Allen. Latham o săruta şi asta însemna totul pentru ea.

Dar pe cât de repede o îmbrăţiase, pe atât de brusc o împinse departe de el.

-De ce ai făcut asta? întrebă Susi, nedumerită.

-De ce? Spune-mi de ce ai ieşit cu Chuck Allen!

-Pentru că aşa am vrut, replică ea. Nu-i de-ajuns?

-Dar de ce el?

-Şi cine altcineva putea fi? Jake?

-îmi promiţi că nu te mai întâlneşti niciodată cu Allen?

-Nu văd de ce, dar o voi face, dacă îmi promiţi şi tu ceva. Să nu te mai vezi cu Alison.

îi fu teamă să-l privească, dar o făcu. în ochii lui citi durere.

-îmi pare rău, nu-ţi pot promite asta.

- Atunci, nu mai încerca să-mi spui cu cine să mă întâlnesc şi cu cine nu, strigă ea furioasă. Şi ieşi din cameră! Acum!

El nu reacţionă. Rămase locului, privind-o.

-Am spus acum! strigă ea.

Latham deschise încet uşa şi plecă fără un cuvânt.

Susi se aşeză pe pat, sfârşită, şi rămase acolo multă vreme. Se ridică greu şi reuşi să se dezbrace şi să se vâre în aşternut. în mod normal, ar fi făcut un duş înainte de

culcare, dar nu mai avea energie. Era supărată că ratase ocazia unei seri cu Latham şi deranjată de atitudinea lui greu de înţeles.

Chuck o invită din nou în oraş a doua zi, dar Susi refuză.

- Sunt obosită, pretextă ea.

- Bine, altă dată atunci, replică el cu veselie.

- Da, sigur, aprobă tânăra.

Zilele următoare fură un chin nesfârşit pentru ea. Era convinsă că Latham îi urmărea toate mişcările. Se simţea urmărită şi începuse să creadă că Jake o supraveghea, pentru că bătrânul se afla peste tot unde era ea.

- Am auzit, îi spuse Jake, că şeful te-a certat pentru întâlnirea cu Chck. îmi pare rău, e numai vina mea.

- Nu, nu e, răspunse Susi, dar nici nu voi mai ieşi cu el vreodată.

Jake n-o întrebă de ce. Stia foarte bine ce simţea pentru Latham.

Dar, într-o seară când se simţea deprimată, acceptă invitaţia lui
Chuck de a petrece noaptea în oraş alături de el.

O duse la un restaurant din port şi seara fu frumoasă. Astfel că, deşi ştia că nu trebuia să-i permită, îl lăsă s-o sărute la despărţire. Nu simţi însă nimic şi, când bărbatul se retrase stânjenit, spuse:

- îmi pare rău.

- N-ai de ce, o linişti el, dar nu-mi place să te văd

nefericită din pricina unui bărbat care te-a respins.

Ea zâmbi şi intră în casă. Când ajunse în faţa uşii dormitorului, fu uimită să observe că era lumina aprinsă. Latham, se gândi ea, cu inima cât un purice. O prinsese iarăşi!

Dar acum avea să-i ţină piept. Doar el fusese cel care rupsese relaţia dintre ei înainte să înceapă. Nu-i putea impune ce să facă şi cu cine să se întâlnească. N-avea nici un drept.

Deschise uşa şi clipi. Trecuse multă vreme de când nu-l mai văzuse pe bărbatul care stătea în faţa ei. Se schimbase mult, dar nu se înşela, era el. Avea acelaşi păr roşcat, aceiaşi ochi verzi.

-Carl! strigă ea. O, Carl, tu eşti?

Capitolul 10

Să se îmbrăţişeze cu fratele ei era ceva ce Susi nu se aşteptase să se întâmple nici azi, nici altă dată. Suferinţa ultimelor săptămâni se topi în lacrimile care-i inundară obrajii. Trecură câteva minute înainte să poată vorbi. Carl o ţinea în braţe ca pe un copil.

în sfârşit, ridică ochii şi-l privi plină de emoţie. Acest bărbat era tot cei mai rămăsese pe lume şi înseamna pentru ea mai mult decât oricine.

Mai mult decât Latham? se întrebă Susi. în acel moment, da, chiar mai mult decât Latham. Pentru că a-l iubi pe Latham era fără rost. într-o bună zi îşi va termina contractul, va pleca din viaţa lui şi nu se vor mai vedea niciodată. Dar Carl, Carl va fi mereu alături de ea.

-Nu credeam că te voi mai vedea vreodată, zise ea, cu vocea înecată în lacrimi. De ce n-ai vrut să mă întâlneşti până astăzi?

-Am atâtea să-ţi spun, răspunse el. Important este însă că mă aflu aici, acum. N-aş fi crezut că vei veni vreodată după mine, Susi, draga mea. Prima dată când am auzit că eşti în Australia, nu mi-a venit să cred. Mi te amintesc de când erai doar o fetiţă cu codiţe. Ai devenit o femeie frumoasă. N-am crezut niciodată că sora mea mai mică se va transforma atât, zâmbi el.

- Nici nu ştii ce mult înseamnă pentru mine faptul că te-ai hotărât să vii încoace.

Carl deveni agitat şi începu să se plimbe prin încăpere.

-Să ştii că n-am venit de bunăvoie. Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândru, Susi. N-am vrut să te văd, pentru că n-aveam nici un drept să te implic în viaţa mea complicată.

Tăcu o clipă, clătinând din cap cu obidă.

-Ai veni în vacanţă? întrebă el deodată. Sau ai venit ca să vezi cum e viaţa aici? Stiu că ai noştri voiau să se mute aici după ieşirea la pensie. Cred că a cam venit momentul, nu? Doamne! Sunt atât de fericit că te văd, încât am şi uitat să te întreb ce mai fac!

Susi închise ochii cu durere.

-Mama şi tata au murit, şopti ea. într-un accident de maşină.

Carl deveni palid.

-O, nu! Voiam să le scriu, dar mi-era atât de ruşine... Aşteptam...

-N-au suferit, îl întrerupse Susi. Au murit pe loc.

Fratele ei se prăbuşi pe marginea patului. Susi rămase pe loc, privindu-l. Simţea că are nevoie de câteva minute să se adune. Avusese un şoc îngrozitor. Nu trebuia să-i dea vestea atât de brusc. Ar fi trebuit să-l pregătească.

Carl îşi ridică privirea încărcată de tristeţe.

-îmi pare rău, nu trebuia să-ţi spun astfel vestea, dar am aşteptat atât de mult... De asta am şi venit aici. Voiam să te anunţ personal... Nu ne mai avem decât unul pe altul, Carl..

Se aşeză lângă el şi-i luă mâna. Carl tremura.

Probabil că şocul fusese mai mare pentru el decât pentru ea. Se afla departe de casă de atâta timp şi se gândise adesea la părinţii lui dragi. Chiar dacă încetase să scrie, asta nu însemna că nu-i mai iubeşte.

- Am atâtea să-ţi spun, dragă Susi. Dar sunt şocat, nu mă aşteptam... Au fost supăraţi că n-am mai scris?

Ea încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească. Nu-i plăcea să-l vadă pe Carl în suferinţă.

Cu un efort supraomenesc, bărbatul îşi recăpătă stăpânirea de sine.

- Nu pot să cred că lucrezi pentru Latham. Nu mă aşteptam la una ca asta.

- Am venit aici să te caut, răspunse ea. Era singura pistă pe care o aveam, după ce am aflat că te-ai mutat.

- Şi Latham ţi-a oferit de lucru?

- Mai mult sau mai puţin. M-a forţat să lucrez pentru el. M-a ţinut aici ca să plătesc datoriile tale.

- Cum? strigă Carl, sărind în picioare.

- Te rog, Carl, stai jos. Nu mă deranjează, ba chiar îmi place. El crede că se răzbună, dar nu-i chiar aşa, pentru că îmi place munca asta. Şi apoi, mi-a permis să rămân în Australia şi să te găsesc. Nu mai aveam bani şi nu mă puteam întoarce în Anglia.

Oricum, n-avea sens. Nici nu ştii cât am suferit că nu mai aveam pe nimeni pe lume. Eram pur şi simplu disperată, voiam să te găsesc cu orice preţ.

- Te-a rănit cumva?

- Nu, niciodată.

- Dar a încercat... altceva?

Susi negă din cap, dar privirea ei părea vinovată.

- Doar nu vrei să spui că te-ai îndrăgostit de el? exclamă Carl cu oroare. De Latham Elliot? Era un tip atrăgător, dar asta înainte...

Se întrerupse brusc.

Susi îl privi plină de compasiune.

- Mă tem că da. E un bărbat minunat, Carl. Pe de altă parte, pasiunea mea nu e împărtăşită. Latham s-a împăcat cu Alison.

- Am auzit, zise el tăios. Dar femeia aia e o ticăloasă. Oricât de mult îl urăsc pe Latham, cred că merită ceva mai bun.

- Dar voi doi n-aţi fost împreună?...

- Da, Alison m-a ajutat şi cândva am avut o relaţie, dar se dăruieşte oricui are destui bani. După felul în care s-a purtat cu Latham. Mă surprinde foarte mult că a acceptat-o înapoi. Dar de unde ştii că eu şi Alison am fost prieteni? Ţi-a spus Latham?

- Glumeşti! exclamă ea. Latham nu mi-ar spune niciodată aşa ceva. Nu, Jake a fost cel care m-a ajutat şi de la care am aflat toate astea.

- Care te-a ajutat? Poate l-a ajutat pe Latham să mă găsească. Nici nu ştii în ce situaţie m-ai pus. Nu-i adevărat că n-am vrut să te văd, dar n-am avut de ales.

Vezi tu, n-aveam de unde să ştiu că nu-i vei spune lui

Latham unde mă aflu, dacă te forţa. Am trăit greu în aceşti doi ani. Ştiam că, dacă mă prinde, Latham mă va omorî. Trebuie să mă crezi, Susi. Am fost foarte speriat. N-a trecut o zi fără să regret ce am făcut.

- Latham ştie că te afli aici?

- Da, dar nu ştiu cât mă va mai lăsa în pace. Mi-a spus că pot vorbi cu tine, dar nu prea am încredere în el.

- N-ai de ce să fii speriat. Te urăşte, e adevărat, dar dacă-i vei explica faptul că regreţi, te va...

- Mă va ce? izbucni Carl. Latham Elliot nu ştie să ierte, nu ţi-ai dat seama?

- Ai dreptate, încuviinţă Susi. Te vânează de mult. Ai avut mare curaj să vii aici, şi-ţi sunt recunoscătoare pentru asta. Spune-mi ce ai făcut în aceşti doi ani.

Carl păru stânjenit.

- Am căutat să mă salvez. Am avut o problemă cu băutura şi de aici au început toate necazurile.

- Nu văd cum asta te-a putut face să furi.

- Nu sunt un frate prea bun, nu-i aşa? Nu ştiu de ce ai făcut efortul de a mă găsi. Presupun că ştii că am avut probleme şi în Anglia. Când eram mic, furam din magazine. Nu cine ştie ce, dar mă încânta ideea de a scăpa de fiecare dată. Am sperat că în Australia voi începe o viaţă nouă, dar au existat momente când am rămas fără bani şi era atât de uşor să furi... Având bani, am început să beau şi să cheltuiesc mult cu femei ca Alison. Până la urmă, am devenit dependent de băutură şi aveam mereu nevoie de

bani. Când mă uit în urmă, îmi dau seama că am fost un prost. Dar acum m-am schimbat, Susi.

- Latham ştie?

- Nu ne-am spus mare lucru.

- Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el. îi voi explica totul.

- Nu, protestă Carl. Nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Vrea să-mi capăt pedeapsa.

- Atunci, vom pleca, spuse Susi. Vom pleca împreună de aici.

- Cu ce? Ai maşină?

- Nu, recunoscu Susi.

- Atunci?

-Tu cum ai ajuns aici? se încruntă ea.

-M-a adus Latham.

-Latham? repetă ea, neîncrezătoare.

-Sunt la discreţia lui, Susi. N-am cum să scap.

-Prostii! strigă sora lui. Nu-l voi lăsa să-ţi facă nimic. Vom reuşi să scăpăm cumva. Am un prieten care are o maşină. Ne va ajuta el, continuă Susi, începând să-şi strângă lucrurile.

Carl ridică valiza, spunând fără convingere:

-Să sperăm că ai dreptate.

Tânăra deschise uşă şi verifică dacă se afla cineva pe coridor. Nu întâlniră pe nimeni până afară. Susi ştia unde dormea Chuck şi se îndreptară într-acolo. Dar înăuntru nu se afla nimeni şi maşina lui lipsea şi ea. Se întoarse spre Carl, disperată.

-A plecat! Ce ne facem? întrebă ea pierdută. Dar înainte ca fratele ei să poată răspunde, o siluetă înaltă apăru din umbră. Susi îngheţă.

-Plecaţi undeva?

-Unde e Chuck? întrebă Susi cu agresivitate.

-A plecat, răspunse Latham cu o voce prea blândă pentru a nu le da de gândit.

-Din pricina ta, bănuiesc.

-N-aveam ce face. Te-am avertizat să nu mai ieşi cu el.

-Viaţa mea nu te priveşte, replică Susi, cu ochii plini de furie.

-Poate, dar am dreptul să angajez şi să concediez pe cine vreau. Chuck era oricum în trecere şi a plecat. Te gândeai să-i ceri ajutorul?

-Ştii bine că da.

Simţea că-l urăşte pe Latham. Fratele ei se apropie de ea şi-i spuse în şoaptă:

-Nu mai putem face nimic, Susi.

Dar Susi nu voia să renunţe. Făcu un pas spre Latham şi strigă:

-Carl s-a schimbat, Latham. Ţi-a spus asta? îi pare foarte rău pentru cele întâmplate. S-a tratat şi a scăpat de viciul pe care-l avea. Nu va mai intra în necazuri. Te rog, lasă-ne să plecăm!

-Susi are dreptate, interveni Carl. Regret ce am făcut, Latham. N-am vrut să te rănesc, mi-am pierdut capul şi am reacţionat pripit. Acum, îmi merge bine. Am propriul meu

camion şi în curând îţi voi putea da înapoi banii.

Latham nu vorbi. îi privi pe cei doi cu ochi stânteietori, iar pe chipul lui nu se citea nici o urmă de înduioşare.

-Vreau să discut ceva numai cu tine, Carl, zise el în sfârşit.

Carl ezită.

- Cinci minute, nu mai mult, insistă Latham.

-în cinci minute îl poţi omorî, ripostă Susi.

- Trebuie să ai încredere în mine, Susi. N-am să-i fac nici un rău, îţi dau cuvântul meu. Dacă asta nu-i de-ajuns, n-am ce să fac. Vreau să vorbesc cu el, acum!

Bărbatul se îndepărtă şi Carl îl urmă, zâmbind încurajator către sora
lui.

Susi era îngrozită. Stia că Latham e foarte puternic şi că-l urăşte pe Carl. Se vedea că nu crede în schimbarea lui.

îi urmă cu inima grea, rămânând la uşa biroului în care cei doi intrară. Trecură cinci minute, apoi zece. începu să bată nerăbdătoare în uşă, apoi o deschise şi intră. Se linişti când îi văzu stând de vorbă. între ei se afla o sticlă de whisky, dar numai Latham bea. Susi îşi felicită în gând fratele că nu cedase tentaţiei. Latham îl testa.

Furia ei se risipi când observă că atmosfera era calmă şi zâmbi uşor.

- A trecut mai mult decât ne-am înţeles şi am vrut să văd... ce se întâmplă, explică ea jenată.

- Vrei să spui că te întrebai dacă mi-am ţinut sau nu

cuvântul, replică Latham acuzator. Vezi? Nu i-am făcut nimic. Fratele tău e întreg.

Carl se ridică.

-Am terminat de vorbit, şi sunt obosit, zise el. Latham mi-a oferit un loc unde să dorm în noaptea asta, aşa că mă retrag.

-Dar vreau să ştiu ce aţi vorbit, protestă Susi.

-Vorbim mâine dimineaţă, răspunse Carl. Şi tu pari obosită, de ce nu te culci?

-Aş vrea să vorbesc şi cu Susi, spuse Latham.

Tânăra îl privi cu suspiciune.

-N-avem ce să ne spunem.

-Nu vrei să-mi mulţumşti că l-am lăsat în pace pe Carl?

- încă n-am încredere în tine. Ai alergat după el doi ani. Nu-mi spune că l-ai iertat. Probabil ai de gând să-l omori în somn. Altfel, nu înţeleg de ce l-ai invitat să rămână peste noapte.

Latham se înfurie. îi ordonă lui Carl să plece şi, după ce acesta părăsi încăperea, se întoarse spre Susi.

-îţi sugerez să-ţi retragi cuvintele! ţipă el.

-Nu! N-am încredere în tine, Latham. Ăsta-i adevărul, fie că-ţi place sau nu.

-Nu crezi că, dacă aş fi vrut să-l omor, nu l-aş mai fi adus aici şi nu i-aş mai fi permis să discute cu tine?

-Ai jurat să-l ucizi.

-Cândva, da.

-Vrei să spui că l-ai iertat?

- Nu chiar, dar nu vreau să risc o pedeaspă cu închisoarea. Mi-a povestit despre tratamentul pe care l-a urmat şi mi-am dat chiar numele terapeutului care l-a tratat, în cazul în care vreau să verific. Mi-a spus că era bolnav când m-a atacat. Altfel, n-ar fi făcut-o niciodată.

- Si-l crezi? răsuflă Susi uşurată.

- Numai timpul va demostra dacă are sau nu dreptate.

- Dar îi dai o şansă?

- Da, zâmbi el.

Atunci, Susi înţelese că bărbatul spunea adevărul.

- Mulţumesc, zise ea simplu. îţi mulţumesc, Latham, şi apreciez mult acest gest.

Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze de fericire, dar, în loc de asta, se îndreptă spre uşă. Bărbatul o strigă, şi ceva din tonul lui o făcu să se întoarcă. îi întâlni enigmatica expresie din priviri şi rămase pe loc, în timp ce bărbatul se apropia de ea.

Stia că avea s-o sărute şi închise ochii. Nu înţelegea de ce se întâmpla asta, dar nu-i păsa. Nu voia să piardă această ocazie. în următoarea secundă după sărut însă, Latham o împinse cu brutalitate.

- E o nebunie, Susi! Du-te la culcare, zise el. N-am dreptul să-ţi fac asta.

- De ce? şopti ea. De ce, Latham? Vreau să mă săruţi, ştii bine. E vorba de Alison?

Bărbatul se afla cu spatele la ea, întors spre fereastră.

- Da, recunoscu el. Pentru numele lui Dumnezeu, Susi,

pleacă!

Era ceva în neregulă în toată povestea asta, dar Susi nu-şi dădea
seama ce. Făcu un pas spre el, ezitând, dar Latham se îndepărtă ca ars.

Fără să mai caute să afle despre ce era vorba, Susi plecă şi se duse în dormitor. Atitudinea lui Latham o uimise peste măsură şi o speriase. Părea un om nebun.

Fără îndoială că Alison pusese din nou gheara pe el, dar iată că părea încă atras de ea, de Susi! Tânăra începu să regrete că nu rămăsese alături de el în seara asta. Dacă ar fi avut o şansă să câştige bătălia cu Alison?

Dar, chiar dacă ar fi reuşit, ar fi putut fi vreodată fericită? Nu s-ar fi întrebat toată viaţa ce s-ar întâmpla dacă Alison ar apărea din nou în viaţa lui? Trebuia s-o iubească foarte mult pe această femeie, pentru a şterge cu buretele tot ce făcuse.

Ar fi fost mult mai bine dacă nu l-ar mai vedea niciodată pe Latham. Prezenţa lui o durea. Era primul bărbat care o făcuse să se simtă nesigură. întotdeauna fusese stăpână pe propiile emoţii. Acum, se simţea neajutorată, prinsă în plasa dorinţelor.

Şi apoi, trebuia să se gândească şi la Carl. Latham nu-i făcuse nimic, dar acest echilibru era destul de fragil. Ar fi fost mult mai bine să plece a doua zi dimineaţă împreună.

Trecu mult până când Susi reuşi să adoarmă. Cu mult înainte de răsărit, auzi maşina lui Latham plecând. Nu era

greu să ghicească unde se ducea.

Se ridică din pat resemnată şi intră sub duş, întrebându-se de ce se îndrăgostise de un bărbat atât de absorbit de pasiunea pentru o altă femeie, şi care pe ea o plăcea doar fizic.

Ieşi din duş şi privi valizele pregătite de aseară. Era singura soluţie rezonabilă. Trebuia să plece.

Nu fu surprinsă că fratele ei nu veni la micul dejun. Ceilalţi bărbaţi puteau să nu fie la fel de iertători ca Latham. Dar îndată ce bărbaţii plecară, Carl îşi făcu apariţia. Susi îi puse în faţă o farfurie cu ouă ochiuri şi şuncă prăjită, iar bărbatul zâmbi fericit.

- De ce eşti atât de vesel? întrebă Susi.

- E o zi minunată. Sora mea e lângă mine şi mă aflu din nou la Kalabra. Două lucruri pe care n-am crezut că le voi mai trăi vreodată.

- Cred că ar trebui să plecăm imediat după masă, se încruntă Susi. N-am încredere în Latham. Voi suna după taxi şi vom pleca înainte să se întoarcă.

- Nu-i nevoie. Latham mi-a spus că pot rămâne câteva zile.

- De ce?

Latham nu era foarte ospitalier şi avea toate motivele să-l dea afară pe Carl.

Carl ridică din umeri.

- E un tip generos.

- Prea generos. Cred că are un motiv ascuns. Ar fi mai

bine să plecăm. Nu mai avem nici un motiv să rămânem.

- Nici măcar faptul că-l iubeşti?

- De asta trebuie să plec. N-ai de unde să ştii cum e să iubeşti un bărbat care e îndrăgostit de altcineva. Te rog, Carl, lasă-mă să vin să stau cu tine.

- Chiar dacă aş vrea, nu s-ar putea, Susi. Am o cameră minusculă.

-Vom găsi un spaţiu mai mare.

- Nu-i chiar aşa uşor. Am închiriat-o pentru că era ieftină. îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile. îţi e mai bine aici, la Latham. Dacă pleci, s-ar putea să nu-ţi mai găseşti un loc de muncă şi vei rămâne fără bani.

Susi se gândi că fratele ei era de-a dreptul crud.

-Nu văd de ce n-aş putea să-mi găsesc de lucru. Sunt bine pregătită.

-A, da, zâmbi el. Mi-amintesc, mama mi-a scris că ai făcut facultatea. Ti-ai ales o carieră cam ciudată, nu? Cum te-ai descurcat?

- Minunat! Şi am avut o slujbă foarte bună în Anglia, aşa că îmi pot găsi şi aici. Nu vrei să stau cu tine, asta e, nu?

El oftă.

- Nu-mi îngreuna situaţia, Susi. Ti-am spus adevărul. Pentru prima dată în viaţa mea, mă descurc singur. Sunt pe picioarele mele şi sper să am succes. Să mă mut într-un spaţiu mai mare şi mai costisitor înseamnă un efort prea mare.

- Cum te-a găsit Latham? întrebă Susi, renunţând să

mai discute subiectul. Această întrebare o chinuise din clipa în care aflase că Latham în persoană îl adusese la Kalabra.

-Prin Alison! zise el.

Nimic surprinzător. Femeia crezuse că-l leagă pe Latham mai mult de ea, oferindu-i pe tavă duşmanul de moarte.

-M-am speriat când l-am văzut, povesti Carl. Dar, chiar dacă n-a fost foarte prietenos, nu s-a purtat nici foarte rău cu mine. Era mai mult îngrijorat din pricina ta. Mi-a zis că te-am făcut să suferi şi că ar fi foarte bine să vorbesc cu tine.

-Glumeşti! De ce să-l intereseze asta?

-Poate ţine la tine.

-Prostii! Cândva, am crezut că poate fi ceva între noi. Dar apoi a apărut Alison şi totul s-a terminat. Nu mai pare interesat de mine. Abia îl mai văd.

-Mie nu mi-a lăsat impresia asta, zise Carl. Poate se teme să-şi arate adevăratele sentimente. Poate crede că n-ar fi corect să te lase să te apropii de el.

-Rănile lui nu m-au deranjat niciodată, protestă Susi. De asta nu pricep de ce s-a împăcat cu Alison. Cred că femeia asta i-a făcut mai mult rău decât tine. Chirurgia plastică îl poate scăpa de cicatrice, dar nu şi de urmările lor. N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de complexat. Crede că n-are dreptul să mai iubească. Se crede un monstru.

- La naiba, zise Carl. Nu-i chiar atât de rău!

- Spune-i asta lui Latham.

Timp de doi ani, n-a mai fost cu nici o femeie. Mi se pare un bărbat foarte atrăgător, Carl.

- I-ai spus ce simţi pentru el?

- Nu! strigă Susi. Ce rost ar avea, de vreme ce o iubeşte pe Alison?

- Cred că i s-ar părea foarte interesant, se auzi vocea lui Latham.

Susi tresări şi roşi.

- De când eşti aici? întrebă ea.

Apoi, întorcându-se spre Carl:

- De ce nu m-ai avertizat?

- Pentru că, răspunse Latham, fratele tău a crezut că am dreptul să aflu ce părere ai despre mine.

- N-aveai nici un drept să asculţi!

- Dar n-aş fi aflat niciodată aceste lucruri. Cred că a sosit momentul să discutăm. Numai noi doi. Am să-ţi spun nişte lucruri.

Susi simţi că i se taie răsuflarea când Laham o luă de braţ şi o conduse afară din bucătărie. Nu părea deloc nervos. Dimpotrivă, era foarte vesel. Oare din pricină că vorbele ei îi satisfăceau orgoliul masculin? Alison îl dorise înapoi, acum ea mărturisise că-l place... Dar tot nu vedea ce importanţă avea confesiunea ei. în viaţa lui, nu exista loc pentru ea.

Ajunseră în camera ei şi, imediat ce închise uşa,

Latham o luă în braţe. Urmă un sărut ca nici un altul. Susi uită de toate grijile. Trupul ei răspunse chemării bărbatului. Se va întreba mai târziu ce se întâmplase. Acum, nu conta decât această îmbrăţişare.

- Doamne, ce mult mi-a lipsit sărutul tău! exclamă Latham.

Cu genunchii moi, Susi se lăsă pe pat. Latham o urmă, sărutând-o din nou cu pasiune.

- Repetă-mi ce i-ai spus fratelui tău, zise el rugător.

- Ce rost are? răspunse ea cu tristeţe. N-aş fi vrut să afli niciodată.

- Vreau să ştiu, insistă el cu blândeţe.

- Te iubesc, Latham. Eşti mulţumit că m-ai umilit?

- Faptul că sunt desfigurat nu te interesează?

- Nici măcar nu mai bag de seamă. Asta e adevărul, fie că mă crezi sau nu.

- Copilă dragă, te cred. Eşti singura persoană pentru care rănile mele nu contează. Credeam că şi tu mă crezi un monstru, dar m-am înşelat. Am fost un prost.

Acum îmi dau seama că ţii la mine. Ai încercat să-mi spui, dar nu te-am ascultat. Nu te-am crezut. Nu voiai să te ating, pentru că eu nu voiam decât o relaţie fizică, iar tu mă iubeai. Aşa e?

- Da, recunoscu Susi.

- Doamne, ce prost am fost! Trebuia să-mi dau seama că reacţia lui Alison nu era universală. în ziua aia, când am fost la plajă, am sperat atât, şi totul s-a dus de râpă.

Trebuia să te cred, trebuia să ştiu că nu minţi când îmi spuneai că nu mă găseşti respingător.

- Te iubesc, Latham, şi n-am crezut niciodată că eşti respingător.

- Eşti sigură? Pentru că şi eu sunt nebun după tine, Susi.

Nici nu ştii cât am sperat să mă iubeşti şi tu, dar n-am crezut niciodată că asta se poate întâmpla.

- Cum? Mă iubeşti?

- Te iubesc, şopti el. Cred că te iubesc din prima clipă în care te-am văzut.

- De asta m-ai ţinut aici?

- Dacă nu te-aş fi plăcut, te-aş fi dat afară îndată, mărturisi Latham. De multe ori chiar mi-am zis că nu eşti bună pentru mine. îmi aminteai prea mult de Carl şi ştii bine că-l uram.

- Şi încă îl mai urăşti?

- Nu, îmi pare rău pentru el. A trecut prin clipe grele. Dar pare să-şi fi revenit. Şi, pentru că e fratele tău, sunt gata să-l accept. Nu pot spune că-l voi iubi...

- Mă bucur să aud asta. Dar dacă mă iubeşti, Latham, de ce te-ai împăcat cu Alison? Nu poţi iubi două femei în acelaşi timp.

- Crezi că o iubesc? Doamne, nu! exclamă el.

- Atunci, de ce? De ce ai primit-o înapoi? M-a durut mult când am văzut asta. Ce voiai să cred? Am înţeles c-o iubeşti mult şi că eşti gata s-o ierţi.

-N-am s-o iert niciodată, cât voi trăi. I-am spus toate astea şi ei, chiar azi-dimineaţă. A fost surprinsă, dar îi va trece. în curând, va reuşi să convingă un alt bărbat de iubirea ei.

- Dar nu mi-ai spus de ce ai continuat să te vezi cu ea!

- Mi-a promis că-mi va da adresa lui Carl dacă mă împăcam cu ea. Dar m-a ţinut în şah şi a trebuit să-i accept jocul o vreme, până când am obţinut ce am vrut.

- Mă mir că l-ai lăsat să discute cu mine mai întâi.

- Stii bine că am făcut-o pentru tine. Nu mai suportam să te văd tristă din pricina lui.

-Vrei să spui că n-ai vrut-o pe Alison şi că te-ai străduit să continui relaţia doar de dragul meu?

-Da, dar lucrurile n-au evoluat deloc între noi. N-am făcut dragoste cu ea, dacă te întrebi asta.

- Da, admise Susi, mă gândeam la asta. E o femeie atrăgătoare.

- Nu şi în ochii mei. Dar, destul despre Alison. în ce mă priveşte, femeia asta nici nu există. Ce spui, Susi? Vrei să fii soţia mea?

- Domnule Elliot, va fi pentru mine o fericire şi o onoare să devin doamna Elliot. Sunt gata să renunţ la cariera mea pentru asta.

- Nu-ţi pot cere asta. Deşi, dacă mă gândesc bine, mi-ai lipsi foate mult dacă nu te-aş mai vedea în fiecare clipă.

-Aşa e, aprobă Susi. Prefer să lucrez pentru tine.

- Nu pentru mine, dragostea mea, ci cu mine.

Se apropie de ea şi o sărută tandru.

- Si dacă stai să te gândeşti, şopti Susi, dacă fratele meu nu te-ar fi rănit, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

- Aşa e, zise Latham, sărutând-o cu pasiune. Poate că nu-i un tip chiar aşa rău, la urma urmei!

Sfârşit